

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 86

Dimecres, 1 de juliol de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 59, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la revisió i el desenvolupament del Pla d'espais d'interès natural

Interpellació

al Consell Executiu sobre el finançament de les inversions i el nivell d'endeutament de la Generalitat

Projecte de llei

de modificació de la Llei 20/1985, de 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la presència internacional de l'esport català

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de formació ocupacional a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Llei reguladora de les inspeccions i de control en matèria de serveis socials i de modificació del Decret legislatiu 17/1994, del 16 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de les lleis 12/1983, 26/1985 i 4/1994, en matèria d'assistència i serveis socials

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les finances de la Generalitat

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política teatral de Catalunya, especialment pel que fa referència a les orientacions donades al Teatre Nacional de Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'organització general de l'Institut Català de la Salut per a garantir l'eficàcia de les prestacions sanitàries

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i tres minuts.

— Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la posposició del punt tretzè de l'ordre del dia. 5973

— **1. Interpellació al Consell Executiu sobre la revisió i el desenvolupament del Pla d'espais d'interès natural** (Tram. 300-00204/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (9:33)

Formulació: Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV). 5973

Resposta: conseller de Medi Ambient. 5974

Rèplica: Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV). 5976

Contrarèplica: conseller de Medi Ambient. 5977

— **2. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les inversions i el nivell d'endeutament de la Generalitat** (Tram. 300-00295/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (10:04)

Formulació: Sr. Carnicer i Vidal (S). 5977

Resposta: conseller d'Economia i Finances. 5979

Rèplica: Sr. Carnicer i Vidal (S). 5980

Contrarèplica: conseller d'Economia i Finances. 5981

— **3. Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 20/1985, de 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència** (Tram. 200-00046/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (10:35)

Presentació del Projecte: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 5982

— Esmena a la totalitat

— Esmena a la totalitat núm. 1 (P), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sr. Sirera i Bellés. 5983

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia. 5985

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Puigcercós i Boixassa. 5986

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Guillot i Miravet. 5987

Posició del G. Socialista: Sr. Clofent i Rosique. 5988

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Neras i Plaja. 5990

El Sr. Clofent i Rosique (S) intervé per al·lusions. 5992

El Sr. Boada i Masoliver (IC-EV) intervé per al·lusions. 5992

El Sr. Sirera i Bellés (P) intervé per contradiccions. 5993

Votació de l'esmena a la totalitat (11:43): rebutjada per 11 vots a favor, 90 en contra i cap abstenció. 5993

El secretari primer dóna lectura a l'esmena transaccional i a les esmenes tècniques. 5993

Votació de l'esmena transaccional (11:46): aprovada per 95 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció. 5993

Votació de les esmenes tècniques (11:47): aprovades per 94 vots a favor, 11 en contra i 1 abstenció. 5993

Votació de la lletra g del punt 2 (11:48:12): rebutjada per unanimitat. 5994

Votació del text del Dictamen (11:48:48): aprovat per 95 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció. 5994

— Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt dinovè. 5994

— **4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la presència internacional de l'esport català** (Tram. 302-00194/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.) (11:49)

Presentació: Sr. Benach i Pascual (ERC). 5994

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Micaló i Aliu.	5995
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	5996
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Tolosana i Cidón.	5998
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Francàs i Porti.	5998
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Terradellas i Redon.	5998
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Benach i Pascual (ERC), que tot seguit anuncia l'acceptació de les esmenes núm. 1 i 3 i proposa una transaccional amb la núm. 2.	5999
<i>El secretari primer dóna lectura a l'esmena transaccional proposada.</i>	6000
<i>Votació del punt 1 amb l'esmena incorporada (12:30:12):</i> aprovat per 97 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.	6000
<i>Votació del punt 2 amb l'esmena transaccional (12:30:38):</i> aprovat per 63 vots a favor, 10 en contra i 34 abstencions.	6000
<i>Votació del punt 3 amb l'esmena incorporada (12:31):</i> aprovat per unanimitat.	6000
5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional (Tram. 302-00192/05) (Punt quinzè de l'ordre del dia.) (12:31)	
<i>Presentació:</i> Sr. Huguet i Biosca (ERC).	6001
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional (Tram. 302-00193/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (12:43)	
<i>Presentació:</i> Sr. Rañé i Blasco (S).	6003
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional (Tram. 302-00196/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (12:54)	
<i>Presentació:</i> Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).	6004
8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de formació ocupacional a Catalunya (Tram. 302-00200/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (13:04)	
<i>Presentació:</i> Sr. Oleart i Comellas (P).	6006
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Millo i Rocher, que, tot seguit, anuncia que retira les esmenes a la Moció del G. Socialista i a la d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.	6007
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	6010
<i>El Sr. Millo i Rocher (CiU) intervé per contradiccions.</i>	6011
<i>El Sr. Rañé i Blasco (S) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	6012
La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a tres quarts.	
<i>El Sr. Clotas i Cierco (S) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	6012
<i>El secretari primer dóna lectura a una disposició del Reglament.</i>	6012
<i>El Sr. Clotas i Cierco (S) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	6013
La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a tres quarts i sis minuts.	
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Huguet i Biosca (ERC), que, tot seguit, anuncia una transaccional als punts 2 i 3 i l'acceptació de les esmenes als punts 4, 6 i 7.	6013
<i>El secretari primer dóna lectura a l'esmena transaccional als punts 2 i 3.</i>	6013
<i>El Sr. Rañé i Blasco (S) intervé per una qüestió tècnica.</i>	6013
<i>Votació del punt primer de la Moció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya fins a «amb dades acumulades d'empreses» (13:56:12):</i> aprovat per unanimitat.	6014
<i>Votació del primer punt a partir d'«amb dades acumulades d'empreses» (13:56:40):</i> rebutjat per 46 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	6014
<i>Votació de la resta de la Moció (13:57:08):</i> aprovada per unanimitat.	6014
<i>Votació de la Moció del G. Socialista (13:57:42):</i> rebutjada per 46 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	6014
<i>Votació del punt primer de la Moció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (13:58):</i> rebutjat per 43 vots a favor, 62 en contra i 3 abstencions.	6014
<i>Votació de la resta de la Moció (13:59:10):</i> rebutjada per 46 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.	6014

Votació de la Moció del G. P. Popular (13:59:56): aprovada per unanimitat.

6014

La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dos minuts.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Llei reguladora de les inspeccions i de control en matèria de serveis socials i de modificació del Decret legislatiu 17/1994, del 16 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de les lleis 12/1983, 26/1985 i 4/1994, en matèria d'assistència i serveis socials (Tram. 302-00195/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.) (16:32)

Presentació: Sra. Geli i Fàbrega (S).

6015

— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Codina i Castillo, que proposa tot seguit una esmena transaccional.

6016

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

6017

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín.

6018

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Guillot i Miravet.

6019

Posició del G. P. Popular: Sr. Herranz i Masó.

6019

El secretari primer llegeix el text transaccional.

6020

Posició del grup presentant: Sra. Geli i Fàbrega (S).

6020

Votació del text transaccional (17:10): aprovat per unanimitat.

6020

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les finances de la Generalitat (Tram. 302-00197/05) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (17:10)

Presentació: Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV).

6021

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

6022

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca.

6023

Posició del G. P. Popular: Sr. Oleart i Comellas.

6024

Posició del G. Socialista: Sr. Carnicer i Vidal.

6024

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo.

6026

Votació (17:56): rebutjada per 39 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

6027

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política teatral de Catalunya, especialment pel que fa referència a les orientacions donades al Teatre Nacional de Catalunya (Tram. 302-00198/05) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.) (17:56)

Presentació: Sr. Francàs i Porti (P).

6027

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

6029

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.

6030

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Tolosana i Cidón.

6030

Posició del G. Socialista: Sr. Dalmau i Ribalta.

6030

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Panyella i Balcells.

6031

El Sr. Francàs i Porti (P) intervé per contradiccions.

6031

Votació (18:22): aprovada per 63 vots a favor, 2 en contra i 33 abstencions.

6032

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'organització general de l'Institut Català de la Salut per a garantir l'eficàcia de les prestacions sanitàries (Tram. 302-00199/05) (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.) (18:23)

Presentació: Sra. Figueras i Siñol (S).

6032

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

6033

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.

6034

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Guillot i Miravet.

6034

Posició del G. P. Popular: Sr. Herranz i Masó.

6035

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Fernández i Burgui.

6035

La Sra. Figueras i Siñol (S) intervé per contradiccions.

6037

El Sr. Fernández i Burgui (CiU) li respon.

6037

Votació (18:58): rebutjada per 42 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

6037

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 59.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Treball, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

El tretzè punt de l'ordre del dia, per acord del Grup interpellant i del conseller interpellat, ha sigut posposat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la revisió i el desenvolupament del Pla d'espais d'interès natural

Per tant, substanciarem, seguidament, el catorzè punt de l'ordre del dia, és a dir, la interpellació al Consell Executiu sobre la revisió i el desenvolupament del Pla d'espais d'interès natural, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula per a exposar la interpellació el diputat senyor Gimeno, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyors diputats, senyor conseller de Medi Ambient, com suposo que tots podem recordar, el Pla d'espais d'interès natural surt com a conseqüència de la Llei 12/85, d'espais naturals, és a dir, una llei que té pràcticament tretze anys d'existència, i el projecte inicial d'aquest PEIN apareix a l'opinió pública el maig del 1989. Després d'una lenta tramitació d'allegacions, de modificacions i un més que evident alentiment, l'aprovació definitiva va ser el desembre del 92, a través del Decret 328; és a dir, set anys després de la Llei.

En aquella aprovació definitiva, diverses entitats i diversos grups polítics, entre ells el nostre, vam plantejar que existien algunes mancances. Algunes mancances que jo crec que avui segueixen sent evidents: la no-existència de corredors biològics, la no-existència de recursos econòmics suficients per a fer viable aquest PEIN, la poca voluntat real de protecció o la indefinició dels beneficis tècnics i financers per a les poblacions de les zones afectades i de les activitats que realitzen, que especifica l'article 17, apartat f, de la mateixa Llei d'espais naturals.

Jo voldria recordar lo que en aquells moments el mateix Consell de Protecció de la Natura –organisme no gens sospitós de tendència política, sinó creat pel mateix Govern de la Generalitat– feia d'observacions,

deia: «El planejament és excessivament estàtic, de la conservació, basat més en la qualificació del sòl que en la dinàmica de la gestió, l'aïllament biogràfic dels espais que no tenen interconnexió» –el tema dels corredors biològics, el tema de la garantia del manteniment de la biodiversitat–; «no hi ha cap previsió de cap règim genèric de protecció bàsica per a la resta del territori», és a dir, per al vuitanta per cent que no està protegit d'acord amb el PEIN. «Hi ha una absència de valoració crítica d'experiències prèvies. Falta un estudi del medi rural concernit», és a dir, afectat per les qualificacions proposades. «Hi ha insuficient precisió en la normativa i en el programa de desenvolupament de les implementacions econòmiques» o «hi ha dispersió de competències administratives», òbviament, en tres departaments avui diferenciats.

I, finalment, el Consell de Protecció de la Natura, en el seu Informe, previ a l'aprovació, deia: «Aquest document, el PEIN, sols serà vàlid si es veu econòmicament i administrativament ben implementat, lo que vol dir que hi ha d'haver una dotació pressupostària i unes actuacions legislatives molt concretes». I feia una aportació: plantejaven que seria prudent fer un desplegament gradual, especialment a partir d'aquells espais que la titularitat pública fos total o fos majoritària.

Jo diria que aquestes queixes, aquestes reticències de moltes entitats i de determinades organitzacions polítiques, des del 92 fins ara podríem dir que s'han vist confirmades a l'alça, lamentablement s'han vist confirmades a l'alça.

El mateix Pla té un programa de desenvolupament que parla de completar el planejament urbanístic, de foment de la planificació dels recursos naturals, de l'ordenació d'usos públics, de la protecció de superfícies forestals d'àrees reduïdes, de creació d'àrees forestals recreatives. I, si féssim un balanç, punt per punt, detall per detall, veuríem que de tot això s'ha fet molt poca cosa.

La vigència del Pla és obvi que és indefinida, però el que sí que cal és veure si el programa de desenvolupament, que es fixava per a quatre anys i que l'article 7.4 de les normes diu que s'ha de revisar cada quatre anys, s'ha complert o no s'ha complert. Les mateixes dades del Govern manifesten que no s'han complert aquelles previsions. Les previsions teòriques de recursos tenen –i no poso del 93, 94, 95, 96, només dels dos últims anys– aproximadament, dèiem, que l'any 95 havia de ser de 3.000 milions de pessetes, quan els reals han estat de menys de 2.000. L'any 96, pràcticament, hi havia un increment del 9 o 9 i mig per cent anual. Hauria d'haver estat de 3.250 i és menys de 1.900 milions de pessetes, comptant d'una manera generosa, d'una manera, diria, voluntarista, tots els recursos del Departament de Medi Ambient i del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Els mateixos tècnics d'Agricultura i del Departament de Medi Ambient són conscients i diuen que el PEIN no té un bon estat d'impulsió; és a dir, el PEIN està molt aturat. Es diu que les restriccions econòmiques d'aquests últims anys han significat que també s'han restringit les previsions del Pla..., del programa de desenvolupament, com si en el desgavell economicoad-

5974

ministratiu del Govern de la Generalitat tinguessin alguna part de responsabilitat les escasses dotacions donades al PEIN i, en definitiva, a la política de protecció d'espais naturals.

Bé, jo crec que no podríem diferir massa en el fet que la situació del PEIN avui és estàtica, tirant a la seua progressiva desaparició, si continua així. La prova n'és que del 96, que s'hauria d'haver fet un nou programa de desenvolupament, no s'ha fet; estem al 98 i anem tirant; anem tirant com podem. En canvi, pensem que en aquests moments cal tornar a discutir fortament del PEIN, basant-nos en una sèrie de qüestions.

Fins ara, la situació de crisi econòmica, d'estancament, potser ha fet que també les perspectives d'agressions urbanístiques sobre el territori han sigut molt reduïdes, i aquesta política de protecció passiva..., simplement dient: el 20% està dissenyat, està dibuixat, en un mapa verd, que, com diuen algunes entitats, queda molt bonic i tenen alguns departaments de la Generalitat als seus despatxos. És a dir, la protecció aquesta passiva fins ara no ha estat massa contradictòria. Però en aquestes circumstàncies actuals jo crec que hi ha alguns factors que hauríem de fer revisar aquesta política de protecció simplement passiva.

Primera. Hi ha la Directiva d'hàbitats, aquesta xarxa Natura 2000, que fa que alguns, jo diria la majoria, dels espais del PEIN poden ser inclosos en aquesta xarxa, i això significa un compromís per al Govern de la Generalitat i per al Govern de l'Estat, en el cofinançament de les estratègies per a aconseguir la protecció dels llocs d'interès comunitari o les zones d'especial interès de conservació, que especifica la mateixa Directiva europea.

Hi ha –jo crec que en això sí que s'ha guanyat durant aquests últims anys– un cert increment de la sensibilitat ciutadana. Hi ha, també, una major comprensió dels afectats, que, en principi, entenien que venia a ser una agressió protegir-los el territori, perquè significava limitar-los les seues actuacions i que, en aquests moments, n'hi ha que veuen que protegir pot significar, al mateix temps, dinamitzar l'economia d'un determinat territori, sobretot en aquelles zones considerades de muntanya o considerades desfavorides, que són en les que sol coincidir també una bona part d'espais declarats nominalment com a protegibles, dins el PEIN, però que no s'ha fet pràcticament res.

Hi ha una situació de risc d'incendis forestals, sobretot en lo que el Departament d'Agricultura en diu «com augmenten les masses forestals»..., la superfície forestal de Catalunya augmenta, vol dir que hi ha més abandonament de superfícies cultivades, sobretot a la vora de les zones de muntanya; per tant, aquest increment de masses forestal vol dir que hi ha més continuïtat entre les zones habitades i les zones forestals de protecció. Per tant, cal que aquelles que tenen un especial interès de conservació i, òbviament, la majoria estan recollides en el PEIN, tinguem algunes figures específiques de protecció. Tota la serralada mediterrània, tot el sistema mediterrani que defineix el PEIN no té pràcticament cap zona forestal; quan dic «zona forestal» evidentment no em refereixo a delta de l'Ebre, delta del Llobregat,

aiguamolls de l'Empordà, sinó a masses forestals, muntanyes, massissos; zones muntanyoses que tinguin una figura definida de protecció: ni parc natural ni reserves naturals parcials, etcètera. Per tant, amb aquesta idea que les zones d'incendis forestals requereixen una atenció específica, creiem que cal prioritzar aquestes figures de protecció.

Finalment, la millora econòmica. Aquesta millora econòmica vol dir que hi ha més pressió urbanística, hi ha més ganes d'actuar sobre el territori, que hi pot haver una certa pressió de negocis, fer negocis amb la natura, que no és necessàriament compatible una cosa amb l'altra. I, de tota aquesta situació, l'únic que han vist en l'última manifestació del Govern ha estat l'edició del PEIN; l'edició del PEIN en un format agradable, però que l'únic que fa és dir: «l'any 92 vam aprovar això, l'any 97 o a principis del 98 ho publiquem, però no revisem el Pla de desenvolupament».

El que nosaltres voldríem saber, senyor conseller, és quina és l'estratègia de conservació dels espais naturals definits al PEIN que té el Govern; si té voluntat de reactivar aquest PEIN; si hi ha voluntat d'incloure recursos econòmics i de tirar endavant aquesta política de protecció, i, en definitiva, si volem que això siga alguna cosa més...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Per a la resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller Joan Ignasi Puigdollers.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Joan-Ignasi Puigdollers i Noblom)

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor Gimeno, l'interès que vostè manifestava pel PEIN és absolutament compartit per nosaltres. Vostè ha fet una descripció de tot allò que passa al voltant del PEIN i que ha passat durant molt de temps, el que passa és que segurament extraïem conclusions un xic diferents.

Jo diria que allò que ens hem de preguntar és en quina mesura els objectius que ens marcàvem amb el PEIN s'han acomplert. I en el supòsit, deia vostè, que no sigui així l'acompliment –i aquí és on segurament estem divergint més–, doncs, quines són les causes i quines les mesures de correcció.

Recordem que la Llei va assignar essencialment dos objectius al PEIN. D'una banda, seleccionar i delimitar aquells espais naturals que reunien uns valors de primer ordre, i, en segon lloc, establir les determinacions necessàries per assegurar una protecció bàsica d'aquests valors.

De fet, amb la mateixa aprovació del PEIN es va ja atorgar aquesta protecció al 20% del territori de Cata-

lunya. I això ja s'ha fet. Això és una realitat. El PEIN conté mesures adreçades al control dels processos d'urbanització, les transformacions importants de l'ús del sòl, la implantació d'infraestructures, etcètera. Aquestes mesures es concreten en normes d'aplicació directa i, també, com vostè demana, en la previsió d'un desenvolupament posterior en els plans especials que esdevindran l'element fonamental.

Cal remarcar, d'altra banda, que el PEIN és respectuós amb les activitats agrícoles i forestals que tradicionalment s'han desenvolupat dins els espais inclosos en el PEIN, que, d'altra banda, no perjudiquen els seus valors naturals i en molts casos contribueixen directament a la seva conservació i millora.

Una primera valoració global de balanç d'aquests cinc anys de vigència del PEIN, a mi em permet afirmar que els seus objectius fonamentals han estat en bona mesura assolits. D'una banda, s'ha implantat un règim preventiu que permet fer front a les principals causes de degradació i, per un altre cantó, el Pla s'ha convertit en un element de referència obligat en el territori català.

El sistema que estableix el PEIN configura un element determinant del model territorial adoptat en el nostre país. Així, en efecte, el Pla territorial general de Catalunya ha declarat objecte de protecció no sols els espais del PEIN pròpiament dits sinó també aquelles altres àrees de connexió, els corredors biològics que vostè em citava, que els estructurin en una xarxa físicament contínua i els incorporin a un sistema territorial més ampli.

Igualment, el planejament territorial i els plans urbanístics municipals han respectat escrupolosament les seves determinacions i entre altres mesures han mantingut la condició urbanística de sòl no urbanitzable en els espais del Pla. Al mateix temps s'ha generalitzat l'aplicació de les avaluacions d'impacte ambiental als projectes d'obres, activitats i instal·lacions susceptibles de lesionar significativament els valors protegits. En el cas concret de les activitats extractives –pedreres, graveres, etcètera–, mentre la superfície d'explotació autoritzada en el conjunt del territori català s'ha incrementat de més de 1.500 hectàrees durant el quadrienni 94-97, com a conseqüència de la reactivitat econòmica a què vostè feia esment, en els espais PEIN s'ha mantingut pràcticament, pràcticament constant, pràcticament congelada, amb la mateixa..., amb el mateix volum d'hectàrees.

Aquesta circumstància, que també es dona en altres tipus d'activitats amb una especial repercussió ambiental, reflecteix una clara tendència a cercar alternatives que evitin l'afecció d'espais del Pla.

Un dels aspectes més significatius pel que fa als beneficis derivats del PEIN ha estat l'establiment d'una bonificació del 90% de la base imposable en les transmissions *mortis causa* i en les donacions *intervivos* equiparables de finques rústiques de dedicació forestal. Aquesta bonificació ha anat acompanyada de reduccions de drets notariais i d'honoraris registrals, com vostè recorda.

Això respon a una demanda generalitzada en el món rural català –i cal valorar-la molt favorablement– pel fet que sigui en els espais protegits on aquestes bonificacions assoleixen les quanties més elevades.

Un eix central del desplegament del PEIN és la planificació individualitzada dels diversos espais, normalment mitjançant els plans especials de protecció del medi natural i del paisatge. Aquesta és una tasca en la qual s'ha esmerçat un esforç important a partir de dues premisses fonamentals: en primer lloc, la necessitat de disposar d'unes bases suficientment sòlides des d'un punt de vista científic i tècnic, que permetessin l'elaboració d'una planificació de la màxima solvència. Això s'ha materialitzat en treballs de base específics on els espais han estat tractats de forma particularitzada pel que es refereix a la seva delimitació, a la diagnosi dels aspectes claus per a la seva conservació i a la definició de criteris i directrius per als futurs plans i per a la seva gestió.

D'altra banda, cal destacar la voluntat decidida d'assolir el màxim consens entre els distints sectors i per això s'ha posat un èmfasi especial en els processos de participació pública i institucional. La confluència d'aquests dos aspectes –propostes solvents científicament i tècnicament, i un consens generalitzat entorn d'aquestes propostes, la segona– és la millor garantia, entenem, d'un desplegament eficaç del PEIN.

Lògicament –això és cert–, això fa més complex i més llarg el procés d'elaboració. Si bé cal reconèixer que les primeres estimacions temporals van ser excessivament optimistes, crec que el camí elegit ha estat el més adequat, i això jo diria que s'ha demostrat a la pràctica amb plans especials, amb un especial grau de dificultat semblava, aparentment, en la seva negociació, com el recentment aprovat de la timoneda d'Alfés. La seva tramitació, és cert, ha requerit dos anys, però la seva aprovació ha produït amb un consens generalitzat, malgrat que –com deia– es tractava d'un espai on els diversos interessos havien entrat en conflicte de manera pública i clara sovint.

És cert que entre aquests plans especials alguns tenen per objecte exclusiu establir la delimitació definitiva dels espais. Es tracta d'accelerar al màxim la determinació inequívoca dels límits i evitar possibles situacions d'inseguretat a la propietat, que han sigut, en molts casos, objecte de preocupació en les zones on s'ubicaven els espais. En definitiva, actualment seixanta-cinc espais del PEIN disposen de plans especials o de declaracions jurídiques vigents, amb diferent nom, però espais de plans especials, aprovats o en fase final de tramitació, i quaranta-un més es troben en fase de treballs preparatoris. No fan els cent quaranta, però estem parlant de cent sis.

El desplegament futur del PEIN comportarà, a més de completar aquestes tasques, comportarà, a més d'acabar amb els trenta-quatre espais que falten en el planejament, l'establiment de les directrius estratègiques per a la connectivitat dels espais del PEIN, com ens demanava o com plantejava la Resolució 552/V del Parlament, i així mateix el futur del PEIN entenc que –com vostè demana– passa per la integració a les xarxes in-

5976

ternacionals. El compliment dels requisits de la directiva d'hàbitats en la majoria dels espais del PEIN fa possible impulsar la seva projecció internacional mitjançant la incorporació a la xarxa europea Natura 2000. En conseqüència, penso que en la relació dels fets que han succeït al voltant del PEIN coincidim essencialment, però en la seva valoració i conseqüència final en discrepem lleugerament.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, no sé si està satisfet o està preocupat, perquè que em digui que el camí ha estat l'adequat, que els objectius fonamentals en bona part han estat assolits quan –com li he dit– molts tècnics del Departament de Medi Ambient que coneixen molt bé el tema i molts tècnics del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca diuen que el desenvolupament del PEIN és molt lamentable, i diuen: «És que ara el DARP, ni un duro; ni un duro». I jo tinc aquí la Memòria feta del 96, lliurada aquí en el Parlament el febrer del 98, i ens diu, per exemple, que aquell any que havien de gastar-se 2.300 milions de pessetes només al Departament d'Agricultura, se'n gasten, essent –com he dit– molt generosos 1.467, dels quals 600 són només per a l'adquisició d'una finca. Enguany em pot dir que n'hi ha mil i escaig, però no per a espais protegits sinó per una sentència judicial tots a la zona del delta del Llobregat.

L'any 96 el Departament d'Agricultura deia inversions en parcs, en altres espais de protecció especial declarats, 80 milions de pessetes d'inversions totals als parcs, i la resta és gestió, manteniment, funcionament, personal, etcètera. Evidentment que, a més, me digui que els objectius s'estan assolint, doncs, serà *a pesar de* l'actuació del Govern de la Generalitat, i com li he dit crec que és més fruit d'una situació de crisi que no fruit de la política activa. Vostè també m'ha dit, diu: «El primer objectiu ja es va assolir». La declaració del PEIN ens protegia el 20%, o sigui, si jo dic que protegim el cent per cent del territori per un decret, què passarà? Que ja estarà tot el territori protegit?, has de posar mitjans.

I no sols aquest diputat sinó molts de grups el que critiquen i el Consell de Protecció de la Natura diuen és que la política passiva no és suficient. Li he llegit el que deia el Consell de Protecció de la Natura. I el que diu tothom és: «El 20% de declaració de protegit és la fita de sortida, no el punt d'arribada. Per tant, a partir d'aquí és quan s'han de prendre determinades actuacions». I les actuacions han sigut excessivament moderades, vostè ho ha dit, diu: «Potser vam ser excessivament optimistes». Les primeres estimacions no eren gens optimistes i resulta que la realitat ha sigut encara més pessimista que les seues previsions.

Per tant, entenem que no hi ha diners per a fer-ho tot i per a fer-ho tot alhora. Fins aquí estaríem d'acord. Però

el que sí que creiem és que el que s'ha de fer és tindre una estratègia determinada de protecció i en aquests moments no la tenen; anar fent. Diu: «Hi ha seixanta-cinc plans especials». Alguns són molt senzills, hi ha espais que tenen cent hectàrees, cent cinquanta, setanta hectàrees, però hi ha grans espais, tot el sistema mediterrani, que la majoria no tenen plans especials. I diu: «S'hi està treballant». Vol que li digui a alguns espais quants anys fa que s'hi està treballant? Els treballs aquests potser s'hi estan..., quatre anys, quatre anys elaborant el Pla de treball i parlo concretament d'un espai que hauria de ser d'interès prioritari, i que així ho qualifica el PEIN, els Ports, el massís dels Ports. Fa tres anys es presentaven els treballs preparatoris i avui estem en els treballs preparatoris. Home, doncs, així potser ens duraran tota la vida. No hi ha voluntat.

Vostè sap com han actuat? Han actuat d'una manera molt senzilla. És a dir, si hi ha algú que es queixa, parem; si hi ha algú que ens ho demana, fem. El cap de Creus és un exemple concret: no estava inclòs com un parc natural dins de les previsions del PEIN, però com que hi va haver un cert interès per part d'uns determinats sectors de la població no necessàriament conservacionistes s'ha declarat el Parc Natural del Cap de Creus.

En canvi, sistema mediterrani. Escolti, tots aquest llistat d'espais, que són la majoria, que són 246.000 hectàrees del total de les 648 pràcticament no tenen protecció eficaç, no tenen ni plans especials ni hi ha declaracions específiques. Són zones de gran risc. El que nosaltres plantejem és que s'hauria de prioritzar especialment en tots aquells espais que formen aquesta franja mediterrània d'elevat risc d'incendi, sobretot a les comarques més meridionals, i dins d'aquestes òbviament en aquelles dues figures de Parc Natural dels Ports i del Montsant - Prades. Per què? Perquè són les que tenen més valor ecològic, lligat amb la serra de Llaberia, Vandellòs, la serra de Cardó - Boix, tot això que forma aquest continu d'espais a protegir, òbviament amb la participació i amb la col·laboració de les administracions locals, dels propietaris particulars i de les organitzacions. Hauríem de desenvolupar la protecció de tots aquells espais prioritaris en els llocs d'importància comunitària i en les zones d'especial conservació...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Gimeno i Sanz

Acabo de seguida, senyor president, ...i revisar evidentment a l'alça i d'una forma realista el programa de desenvolupament del PEIN, que, a més, és una obligació que emana del mateix PEIN, de l'article 7.4.

I l'última seria, entenem i per aquí anirà la nostra proposta, que s'hauria de supervisar, controlar i, sobretot, participar en aquelles iniciatives privades de protecció que no sabem mai si van dirigides a protecció o si van dirigides simplement a fer negoci amb la natura.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient

Senyor president, senyor diputat, senyor Gimeno, vostè em parla de molts tècnics, de molts tècnics que parlen malament, que reconeixen..., que diuen que es fa poc o que es fa... Bé, jo li podria parlar de molts que parlen que es fa bé i estariem amb els *molts* de vostè i amb els *molts* meus.

Jo el que li agraeixo, i un dia podem aprofundir en si hi ha més tècnics d'una manera o d'una altra, jo penso que hi ha molts tècnics..., molts tècnics que estan treballant, molts tècnics que voldrien, com vostè i com jo, que s'hi poguessin dedicar més esforços i que es pogués anar més de pressa i que es pogués fer més..., un acompliment més ràpid i més incisiu del PEIN, però que al mateix temps estan satisfets del ritme que s'està fent i el ritme a què s'estan produint els treballs.

D'altra banda em complau veure que vostè i jo estem absolutament d'acord –perquè vostè ens ho ha dit– que sí que s'estan assolint els objectius del PEIN. En el que discrepem és que vostè diu que s'estan assolint una mica per casualitat, perquè l'activitat econòmica ho ha portat així, perquè ha sortit, i diu: «I el Govern no ha fet prou perquè això sigui així». La meua manera d'entendre la política, la meua manera d'entendre la vida quotidiana, la meua manera d'entendre l'avaluació d'un país, i en especial d'un programa que s'ha plantejat un país, és veure si s'assoleixen els objectius.

Després, també és bo mirar si s'ha fet prou per a l'assoliment, però l'important per valorar-lo, per avaluar-lo, és si s'han assolit; si s'han assolit i hi estem d'acord, doncs, felicitem-nos que el PEIN va bé.

Al mateix temps que li dic això, també li que estic d'acord amb vostè. Jo també estaria d'acord que poguéssim anar més de pressa. S'ha de dir –no ho hem dit fins ara; suposo que vostè ho coneix– que l'any passat, el mes de juny, es va plantejar, es va presentar l'estratègia del Departament de Medi Ambient per a l'elaboració i acabament del desenvolupament del PEIN, any 1997-2000. Això no tan sols s'està complint, sinó que, a més, aquesta estratègia i aquest ritme d'execució de plans es van accelerar amb posterioritat a la presentació d'aquest document, amb ànim de guanyar temps al temps, i es va canviar una mica la programació dels espais per tal d'afavorir aquesta acceleració. En això estem treballant, i jo estic absolutament d'acord amb vostè que hem d'acabar com més aviat millor amb les indefinicions que pot establir el fet de tenir molts espais al PEIN sense una elaboració del seu pla especial.

Estaria d'acord amb vostè que, així que ho permetin les disponibilitats financeres al conjunt de l'acció de Govern de la Generalitat, del pressupost de la Generalitat, es pogués incrementar la dedicació a PEIN, encara que penso que no tan sols ha de ser el diner públic el que afavoreixi el PEIN, sinó que també pot ser-ho la participació privada. En aquest sentit, n'hi ha exemples en el conjunt del territori, ja hi ha alguna fundació que es

dedica a això, i, per tant, la conjunció de l'activitat pública i de la privada, una vegada més, pot ser una prova que en aquest país no només amb diner públic es poden fer actuacions molt importants.

D'altra banda, també s'ha iniciat, amb la gestió, l'experiència –haig de reconèixer que molt petita encara– de la gestió d'algun espai públic a partir d'una ONG. Bé, això ens pot donar amb facilitat –les ONG estan interessades en el tema, i nosaltres entenem que és un camí perfectament vàlid– la possibilitat de fer més participativa la gestió dels espais públics i, alhora, encara que sigui mantenint les xifres pressupostàries, poder fer més actuació amb aquesta participació ciutadana.

Penso que tot això, sumat, doncs, ens pot donar una versió essencialment diferent d'aquesta que ens semblava al començament un xic pessimista.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les inversions i el nivell d'endeutament de la Generalitat

El novè punt de l'ordre del dia, que és l'última interpellació que substanciarem en aquest Ple, és la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les inversions i el nivell d'endeutament de la Generalitat. Presentada pel Grup Socialista, per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller d'Economia i Finances, fa no masses dies, en aquesta mateixa tribuna, vostè deia que seria bo que fóssim capaços d'entrar en diàleg, d'entrar en discussió, si s'escau, però sobre unes bases més realistes, sobre elements més objectius. Bé, en tot cas, aquesta interpellació intentarà centrar aquests elements objectius amb relació a l'endeutament, per una banda, i també al finançament de les inversions, com un element conseqüència d'aquest endeutament.

Segurament en el primer que ens hauríem de posar d'acord és en algun tipus de qualificació, si la Generalitat està molt o poc endeutada. Això, evidentment, algú podria explicar-ho segons la seva subjectivitat, segons el punt on se situés, però, en qualsevol cas, sí que hi ha un element important, que és l'element comparatiu. I en aquest sentit les dades del Banc d'Espanya, que són les úniques que ens permeten comparar les diferents comunitats autònomes, ens donen una informació prou interessant: ens diuen que a finals del 97 –l'última dada que nosaltres coneixem– Catalunya tenia un endeutament d'1 bilió 386.000 milions; que des d'aquest punt de vista era la comunitat autònoma més endeutada del conjunt espanyol; que també era la segona comunitat que l'any 97 va incrementar més el seu deute –únicament l'Aragó estava per damunt de Catalunya, i amb

una situació, evidentment, totalment diferent. Podríem recórrer als indicadors: amb relació a la població, som la segona comunitat autònoma més endeutada; amb relació al PIB, som la tercera, i amb relació a una dada que a nosaltres ens importa molt, vull dir que creiem que és de les més significatives, que és amb relació al mateix pressupost, som la comunitat més endeutada. En el cas de Catalunya, l'endeutament global declarat al Banc d'Espanya representa el 76% del pressupost de l'any 1998; som, des d'aquest punt de vista, la comunitat que té un percentatge més elevat. Per tant, nosaltres hem de concloure que sí, que estem molt endeutats; fins i tot, ens sembla que es pot dir clarament que Catalunya és la comunitat més endeutada de l'Estat espanyol.

Però segurament amb això sol no n'hi hauria prou: caldria veure quina és la reacció, quina és l'actuació de cada comunitat amb relació al seu endeutament. I, per tant, seria lògic relacionar, és lògic relacionar el nivell d'endeutament, a més a més, amb l'increment que aquest endeutament té. Aquí cal dir que hi ha comunitats que en termes, per exemple, per habitant o per PIB poden estar més altes que Catalunya, com Navarra, que, malgrat això, tenen una situació que pressupostàriament és diferent, però, a més a més, una voluntat de fer decreixer aquest endeutament. Si féssim un quadrant i veiéssim quines són les comunitats que, tenint un endeutament més elevat, tenen un comportament més irracional, és a dir, que continuen incrementant aquest endeutament, en aquest quadrant ens trobaríem Catalunya, destacadament, el Govern de la Generalitat de forma destacada, conjuntament amb Aragó i València. Per tant, primera conclusió, des del nostre punt de vista: estem molt endeutats.

La segona conclusió és que aquestes dades no són globals; sabem que hi falta el sector empresarial. Segons les mateixes dades de la Conselleria, si hi afegíssim el sector empresarial, avui dia ens acostaríem a 1,8 bilions de pessetes com a endeutament de la Generalitat el 31 de desembre del 97. I si, a més a més, hi afegim aquí les factures no pagades de Sanitat, que sabem que són 120.000 milions de pessetes, o hi afegim el deute de les universitats catalanes, que en part està provocat per la manca de subvenció de la mateixa Generalitat, ens acostaríem als 2 bilions; com diu un membre del nostre Grup, 2 bilions «amb b de barbaritat», senyor conseller.

I això el Govern ho ha fet d'una forma controlada, ho ha fet d'una forma transparent? Doncs, no. Ho ha fet intentant centrifugar el deute, intentant implicar altres entitats, altres administracions... Per què? Home, perquè d'aquesta manera es podia eludir el control a què la convergència econòmica europea, els acords de Maastricht ens obligaven. S'han utilitzat noves fórmules d'endeutament, fórmules que no es consoliden, com puguin ser el cens emfiteutic o els convenis amb empreses de construcció. S'ha forçat considerablement l'endeutament d'algunes empreses; ahir mateix aquest plenari va tindre ocasió de comprovar i de parlar de l'endeutament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, dels 57.000 milions, o de la Junta de Sanejament, que amb 100.000 milions han vist com, en quatre anys,

ha passat de 16.000 a 100.000 milions la Junta de Sanejament, s'ha multiplicat per cinc el seu endeutament durant aquest quatre anys. O hem vist com es desplaça aquest deute, com va a altres administracions: en aquest període de temps s'han generat 100.000 milions de pessetes en el sector sanitari concertat; les universitats públiques han generat un deute que està entre 70 i 100.000; hi ha un munt i un munt d'ajuntaments que estan executant de forma anticipada inversions que corresponen a la Generalitat... O podríem anar al conjunt de préstecs i avals que el Consell Executiu ha garantit, que ha dit a les entitats i als ajuntaments: «Escollin, no tenim recursos suficients; vagin a l'Institut Català de Finances, els donaran un préstec, i nosaltres ja el tornarem.» Tot això no està sumat, quan parlem d'aquests 2 bilions; si hi suméssim tot això, segur que aniríem a una xifra molt més elevada.

Per tant, endeutament elevat com a primera consideració, molt elevat, el més elevat d'Espanya. I segona consideració: a més a més, un endeutament centrifugat, dispers, que està tacant, que està empastifant el conjunt de la societat catalana, de tal manera que està posant fins i tot en crisi alguna de les empreses de funcionament de la mateixa Generalitat, com segur que el senyor conseller sap sobrerament.

Com es tradueix això en les inversions? Doncs bé, es tradueix en, segurament, una certa crisi del mateix model de finançament de les inversions. Per analitzar això, nosaltres hem comparat dos quadriennis: què ha passat en l'últim quadrienni, el quadrienni 94-97 i què va passar en el quadrienni 90-93. El creixement de la inversió està en un 12%; per tant un creixement que, d'entrada, podríem considerar com a raonable, un creixement que se situa, segurament, a l'entorn del que deu ser el creixement de l'IPC durant quatre anys. Per tant, passar de 730.000 milions, el 90-93, a 820.000 milions, el 94-97, des d'aquest punt de vista, si no veiéssim res més, podríem considerar-ho com a raonable.

Ara bé, quan analitzem amb quins recursos s'ha fet aquest endeutament, sí que aleshores veiem, trasllueix, transparenta un model totalment diferent. En el primer d'aquests quadriennis, el 90-93, els recursos per fer aquestes inversions normalment es repartien pràcticament en tres parts iguals —no exactament, però molt semblants—: en subvencions rebudes per la Generalitat per fer aquestes inversions, en endeutament i en estalvi del mateix Govern, és a dir, en recursos ordinaris que el Govern va i trasllada per fer inversions. Per tant, era un model financer relativament còmode i que permetia anar avançant i permetia fer un volum important d'inversions.

Ha estat idèntic en el 94-97? El senyor conseller sap que no; sap que en el 94-97 només hi ha hagut dos recursos per finançar inversions: els ingressos provinents d'altres administracions, les transferències —essencialment europees— i l'endeutament. 40% de transferències, 60% d'endeutament, i no hi ha hagut cap estalvi. Si m'«apura», podríem parlar fins i tot de xifres negatives; però deixem-ho estar, perquè la seva importància seria relativament petita. És a dir, totes les inversions del darrer quadrienni s'han finançat amb subvencions i s'han finançat amb endeutament. D'alguna manera,

això posa en qüestió el model de finançament de les inversions, no solament l'immediat, sinó segurament el futur.

Perquè què passarà en el futur amb les transferències europees? Bé, és pensable que el seu ritme d'increment s'alenteixi, fins i tot que disminueixi. És pensable que l'endeutament continuï incrementant-se, continuï sent l'element motor de la inversió a Catalunya; segurament tampoc és pensable, perquè les càrregues financeres estan ja ofegant de forma important els marges de maniobra del Govern. Per tant, en el futur, senyor conseller –i aquesta segurament seria la consideració que nosaltres considerem més important–, cal replantejar el model de finançament de les inversions a Catalunya. El model que fins ara ha funcionat està totalment caduc, ha periclitat i cal trobar-hi noves solucions, i aquestes noves solucions són de les que, segurament, entre tots, hauríem de parlar. Des del nostre punt de vista, cal –els ho hem dit altres vegades– un sanejament, però aprofundit, de les finances de la Generalitat, un control de l'endeutament i, sobretot, un control de la despesa corrent. Únicament a partir d'aquestes mesures, i d'altres que segur que en podríem parlar i podríem trobar, caldria trobar la fórmula o es podria trobar la fórmula per sortir de la complexa situació econòmica i financera en què està la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Economia i Finances, senyor Artur Mas, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Martí Carnicer, bé, vostè ha fet en la seva intervenció una doble anàlisi: la situació, que vostè ha descrit, sobre l'endeutament de la Generalitat, i en segon lloc, doncs, la relació entre aquest endeutament i les inversions. Procuraré, en aquesta resposta, doncs, centrar-me exactament en les dues qüestions que vostè mateix esmentava.

Amb relació a la primera, vostè jo crec que utilitza dades que..., ho suma tot, per entendre'ns, no?, sigui endeutament financer o no sigui endeutament financer, i per altra part, doncs, en canvi, posa en relleu les dades del Banc d'Espanya. Aleshores, jo el que li demano és, en aquesta línia, diguem-ne, que vostè mateix esmentava al començament de la seva intervenció, d'ajustar-se amb el màxim rigor possible a les dades disponibles..., doncs, si utilitzem les del Banc d'Espanya, són les del Banc d'Espanya; aleshores no hi podem sumar massa coses més, perquè, si vostè comença la seva intervenció dient «les que valen són les del Banc d'Espanya» i després resulta que sobre les del Banc d'Espanya vostè hi comença a sumar altres conceptes, vol dir que ja no considera que les del Banc d'Espanya són tan importants, o tan..., tan ajustades a la realitat, no? Per tant, jo li demano que en aquest sentit també ens posem

d'acord. És simplement una sollicitud que faig, no?, de quina estadística partim, amb el benentès que també en algunes ocasions, doncs, el Banc d'Espanya suma conceptes que no se sumen sempre, o deixa de sumar-ne d'altres. Per tant, en aquest sentit, jo li demanaria també que hi hagi un esforç, diguem-ne, de metodologia, per posar-nos d'acord sobre de quines dades partim. Les dades de què jo crec que hauríem de partir, com qualsevol administració i qualsevol govern, són les que el mateix Govern subministra, que a més a més estan avalades per la Intervenció General de la Generalitat i avalades per la Sindicatura de Comptes. Per tant, em fa la impressió que aquestes són dades que estan contrastades empíricament, per gent professional, per gent que hi entén, i em fa la impressió que aquestes són dades perfectament, doncs, objectives, sobre les quals es pot vehicular el debat que vostè reclamava.

«Estem molt o poc endeutats?» Amb relació a qui? Vostè mateix ho deia, no? Doncs, bé, nosaltres, no hem amagat mai que la Generalitat de Catalunya ha hagut de recórrer a l'endeutament per fer coses, no ho hem amagat mai. Més que d'altres? És probable. I menys que algú altre? També és possible. Vostè mateix esmentava en alguna d'aquestes estadístiques que nosaltres estem per sota d'altres comunitats. Ara bé, al costat d'això, no ens podem quedar només en aquesta pregunta i en aquesta comparació, perquè les coses vostè sap que són més complexes, no? Per exemple, hem d'analitzar, amb relació a altres comunitats autònomes, quin nivell competencial tenim, i des de quant de temps el tenim. No és el mateix haver de suportar, per entendre'ns, tot el que significa la gestió de l'àmbit sanitari durant quinze o setze anys o durant cinc o sis. No és el mateix. Perquè tothom sap, tothom sap –i vostè també, senyor Martí Carnicer– que aquelles comunitats autònomes que abans van assumir el que era la gestió sanitària, han hagut de fer esforços molt importants per pal·liar allò que moltes vegades no venia del sistema de finançament de la sanitat, del sistema de finançament general de la sanitat, orquestrat a nivell de tot l'Estat espanyol. Bé, aquestes comunitats autònomes, per poder gestionar correctament la sanitat, han hagut d'incrementar el seu endeutament a curt termini més que d'altres, sí o no? La resposta és que sí.

Una altra pregunta que ens hem de fer: com paga cadascú, com paga cadascú. Jo li puc demostrar, també, que hi ha altres comunitats autònomes, que vostè no ha esmentat, però que paguen molt pitjor que la Generalitat de Catalunya. Aleshores, hem d'escollir si és millor estar una mica més endeutats a curt termini, que és el cas de la Generalitat de Catalunya, a canvi de pagar millor, o si el que es pot fer és eternitzar el pagament als proveïdors. Cosa que succeeix en algunes comunitats autònomes, que després llueixen unes xifres d'endeutament una mica inferiors a les de la Generalitat de Catalunya, però paguen pitjor, paguen molt pitjor. Això també s'ha de tenir en compte, és una altra dada que s'ha de comparar, no?

Una altra dada que hem de tenir en compte: què inverteix cadascú. La Generalitat de Catalunya ha estat fent un esforç inversor durant aquests darrers anys molt important, molt important, i evidentment hi ha altres

5980

comunitats autònomes que no l'han fet amb la mateixa intensitat. Per tant, evidentment, tindrà més endeutament aquella administració que hagi invertit més que no pas aquella que hagi invertit menys.

Una altra reflexió important, per poder comparar objectivament: com es financen aquestes inversions. Vostè ho deia abans: «Com es financen?» Doncs, escolti'm, vostè sap perfectament que pràcticament totes les comunitats autònomes de l'Estat tenen finançaments de les seves inversions per fons específics de compensació de l'Estat, siguin fons europeus objectiu 1, sigui el Fons de compensació interterritorial. Dit d'una altra manera, per fer escoles, hospitals, carreteres, obres hidràuliques, el que sigui, moltes comunitats autònomes reben els diners del pressupost central de l'Estat, i en canvi la Generalitat de Catalunya, que en rep uns quants, en rep proporcionalment molts menys que d'altres. Escolti'm, aleshores, què hem de fer? Invertir menys? És que el nostre país té menys necessitats que qualsevol altre del conjunt de l'Estat? O hem de suplir aquesta manca objectiva de transferències per finançar inversions a través d'altres mecanismes –en aquest cas, de l'endeutament–?

Jo entenc que totes aquestes coses val la pena tenir-les en compte, si el que realment volem –i jo estic segur que aquest és el seu propòsit i el seu ànim– és de fer una anàlisi al màxim d'objectiva possible de la situació de cadascú. I a través d'aquesta anàlisi és molt probable que arribem a conclusions una mica diferents de les que vostè exposava en aquesta intervenció inicial, en el sentit que, fins a cert punt, és lògic que la Generalitat de Catalunya estigui més endeutada que altres comunitats autònomes, per tots aquests motius que jo li deia abans i d'altres que, lògicament, també existeixen i que ara, per manca de temps, jo no puc exposar.

Segon tema: vostè fa l'anàlisi aquesta de la relació entre endeutament i inversions. M'ha agafat dos períodes..., jo no ho tinc analitzat d'aquesta manera, però el que sí que li puc dir és que, per exemple –per posar casos concrets, no?–, l'any 97, 97 –parlo de la Generalitat sense les empreses públiques i sense la sanitat, que de fet, inverteix poc en relació amb el seu pressupost–, el que és la Generalitat de Catalunya, l'any 97, va acumular un volum d'inversions de 219.000 milions de pessetes, aproximadament. D'aquests 219.000 milions de pessetes, 115.000 –115.000– van venir de transferències externes –bàsicament, com vostè deia, els fons europeus. Per tant, varem tenir, l'any 97, el darrer conegut, unes necessitats de finançament d'inversions per la diferència: 104.000 milions de pessetes. Doncs, bé, aquests 104.000 milions de pessetes, com es van finançar? Se'n van finançar 59.897 amb increment d'endeutament a llarg termini, i 62.371, que és més que la diferència, gràcies a estalvi d'operacions corrents... Estalvi d'operacions corrents que vostè deia que no n'hi havia, i resulta que l'any 97 a la Generalitat apareixen 62.000 milions de pessetes d'estalvi d'operacions corrents, que serveixen per acabar de pagar aquestes necessitats de finançament d'inversions que no es cobreixen amb endeutament a llarg termini, i per reduir l'estoc de deute a curt termini de la mateixa Generalitat de

Catalunya l'any 97, que va disminuir de 18.241 milions de pessetes.

Això és el que va passar l'any 97, i el 96 podríem dir exactament el mateix, no? El 96 podríem dir... –tinc també les xifres aquí–, podríem dir, bàsicament, el mateix. Hi ha unes inversions de 224.000 milions de pessetes, uns ingressos externs de 96, i la diferència, 128.000 milions de pessetes, es finança bàsicament a través de..., a través de l'esquema que li he estat dient: un increment d'endeutament a llarg de 155.000 milions de pessetes, però una disminució d'endeutament a curt de 95.000 milions de pessetes. I parlo d'estocs d'endeutament. Per tant, una cosa s'ha de compensar amb l'altra, lògicament, no? I, si vostè fa la resta, veurà que aquí la resta són 60.000 milions de pessetes, que és una xifra molt clarament inferior al que significa el volum d'inversions de l'any.

Per tant, jo entenc que, de tota manera, l'endeutament, al final, el que s'ha d'analitzar, sigui més o sigui menys, és per a què serveix, per a què serveix, què es fa amb aquest endeutament. I, una vegada més, jo el convido a reflexionar en el sentit que sempre els he dit, no?, en el sentit que aquest endeutament, la Generalitat de Catalunya –i en una sèrie històrica llarga es pot observar que és exactament així–, l'ha fet servir, bàsicament i fonamentalment, per finançar inversions de tota mena, que han servit per transformar el país també d'una forma molt important, i que un Govern, doncs, que té un projecte de país a les mans, i que a més a més té una ambició de realitzar aquest projecte i de portar-lo a terme, doncs, lògicament no es pot aturar a saber si vindran més o menys transferències de Madrid per poder realitzar aquest projecte de país.

I, finalment, una última consideració. Vostè, al final, ens reclamava control, control i control. Jo, a part de dir-li que aquest control hi és –jo procuro que hi sigui al màxim possible–, a part d'això, el repto a una cosa, i és que, en el proper debat de pressupostos, el seu Grup Parlamentari no ens presenti massa esmenes d'increment de la despesa. Perquè segur que, al final, quan vostès facin balanç, segur que, al final, ens portaran a incrementar substancialment la despesa. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller, vostè sap que les dades del Banc d'Espanya són parcials, que no inclou les empreses, i si volem tindre una situació global de la Generalitat hem d'afegir-hi les empreses. Per això fem la doble anàlisi.

Diu: «Escolti, hem de tindre en compte les competències.» Doncs, miri, precisament, tenint en compte les competències, comparant l'endeutament amb el pressupost, som els que estem més endeutats, som els que estem al nivell més endeutat, 76% –li puc mostrar la sèrie: el següent està molt per sota nostre. I diu: «Bé, hem de veure què inverteix i qui inverteix i com inver-

teix.» Doncs, miri, una de les conseqüències d'aquest model de finançament de les inversions és que som la comunitat autònoma que menys inverteix del conjunt de l'Estat. Clar, el màxim d'endeutament amb el mínim d'inversió! Miri, als pressupostos del 98, la Generalitat destina el 8% del seus recursos a inversió: la comunitat següent que hi destina més hi destina el 14 o el 15%. És a dir, som els que invertim menys, i invertim la meitat del que va darrere nostre. Per tant, hi ha afirmacions que no..., que s'han de reflexionar, honorable conseller, i en tot cas, jo crec que el que cal és admetre que la política que s'ha portat fins aquest moment, des del punt de vista de la despesa corrent, des del punt de vista de l'endeutament, ens porta en aquest moment a un esgotament del model de finançament de les inversions. Perquè vostè em citava el cas del 97, que és cert, no li ho nego, però el del 96 no és cert, l'estalvi del 96 és negatiu. Però és igual, a més a més: mirar un any sol segurament no té sentit, perquè vostès traspassen inversions d'un any cap a l'altre, amb els romanents, i, per tant, mirar un any... Pot haver-hi una actuació més o menys cíclica d'un període determinat. Mirem períodes globalment. Doncs miri, 94-97, estalvi zero. I això, en el futur, què passarà? Continuarem amb model d'estalvi zero? Redreçarem aquesta situació? I, si la redrecem, com la redreçarem? A partir de què la redreçarem?

És cert que hi ha altres comunitats autònomes que tenen fons específics que els permeten finançaments complementaris –fons europeus..., l'FCI, en algun cas–, això és cert, jo no li ho nego. Però, en tot cas, també, honorable conseller, hem de ser coherents. En el debat que vam fer sobre fons europeus, en una interpellació sobre fons europeus, vostè va dir que sortosament Catalunya no estava en el bloc de les comunitats que necessitaven això; per tant, si no estem en aquest bloc, no fem servir això com un element de greuge amb relació a aquestes comunitats. Si tenen aquestes dades, deu ser que les necessiten. I en tot cas, Catalunya, per les seves pròpies fonts de riquesa, ha de tindre capacitat per compensar i superar això. I aquest és el repte que tenen vostès com a administració, aquest és el repte que tenen vostès com a Govern.

I no pateixi pel debat pressupostari, no pateixi, perquè a més a més deu saber..., li poden explicar els seus companys de grup parlamentari que el nostre Grup, si més no, entre totes les esmenes que fa, sempre n'hi ha algunes que compensen els increments de despesa. (*Veus de fons.*) No, no, no, escolti, sempre hi ha un conjunt d'esmenes que queden compensades. I la nostra, a més a més..., els diputats del nostre Grup ho saben perfectament, que les nostres propostes mai incrementaran, mai desequilibraran el pressupost en el sentit de despesa corrent, despesa de capital. Saben que..., alguns companys diputats saben que de vegades presenten esmenes..., allò, dient que per fer determinada despesa corrent deixen de fer una inversió, i saben que aquella esmena, pel control intern del Grup, no passa. Escolti, aquesta també és la nostra preocupació.

Hi ha un desequilibri, la seva despesa corrent està totalment exagerada, està totalment esgotada, i això porta que, en aquest moment, les inversions de futur de la Generalitat estiguin en perill. No m'ho admetrà, i jo ho

admeto, admeto que no m'ho admeti en aquesta tribuna, però espero que, en tot cas, hi reflexioni. Miri, nosaltres li hem ofert, en diferents ocasions, i de forma repetida, la necessitat d'un pacte de sanejament financer..., que potser tampoc l'acceptaran, aquest nom, potser haurem de buscar un altre nom, però és igual, l'important seria que s'acceptés posar unes certes bases per al redreçament dels números de la Generalitat. Si vostè no accepta aquesta col·laboració –que em dirà que sí, però que potser em rebatrà les dades–, però si no acceptés aquesta col·laboració i no anéssim tots plegats a intentar que s'acabin els números vermells dels comptes de la Generalitat, si això no fos, el que ens preocuparia a nosaltres és que des del nostre Grup l'haguéssim de fer posar vermell a vostè, de tant en tant, per explicar-li de forma repetida –perquè no deixarem de fer-ho– que cal redreçar la situació econòmica del Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Artur Mas, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Martí Carnicer... Bé, un parell o tres de precisions sobre algunes coses que vostè ha dit.

Primer diu: «No, s'ha de comparar amb el propi pressupost, si vostès estan més o menys endeutats, no?» Home, no només amb això.

Vostè també m'admetrà una altra cosa: s'ha de comparar amb com està finançat aquest pressupost, perquè, si està més mal finançat d'origen, vol dir que en el finançament d'aquest pressupost nosaltres hi hem de fer un esforç per altres vies. Si la sanitat catalana ha estat mal finançada durant quatre anys, 93-97, mal finançada, nosaltres hem hagut de suplir això per altres vies, lògicament, no? I si portem més temps amb la sanitat mal finançada, vol dir que en el nostre pressupost de sanitat cada any hem de fer front al pressupost per altres vies, que no són les mateixes que les d'altres comunitats autònomes o substancialment de moltes altres comunitats autònomes. Per tant, no és només un problema de pressupost, és un problema d'origen de finançament de les competències i –ho torno a dir– de durada en l'exercici d'aquestes mateixes competències.

El tema de les inversions. Vostè em diu: «L'any 98 vostès invertiran menys que d'altres.» Sí, però aquest no és el debat d'avui, senyor Martí Carnicer, no és el debat d'avui, perquè vostè m'està fent un debat sobre l'endeutament, que és la història, i en canvi ara m'ho compara sobre les inversions de l'any 98. El que hauríem de fer és veure si la Generalitat de Catalunya ha estat invertint més o menys que altres comunitats autònomes durant quinze anys o durant setze anys i com ha hagut de finançar aquestes inversions. Això és el que hauríem de comparar. I hauríem de comparar, a més a més, una altra cosa: quina activitat de suplència ha hagut de fer la Generalitat de Catalunya com a conseqüència que l'Estat central ha invertit molt menys a Catalunya del

que corresponia a les necessitats del país durant molts anys, i com el Govern de Catalunya no podia deixar que les coses seguissin igual, a diferència d'altres governs d'altres comunitats autònomes, que sortosament –hàbils han sigut ells–, sortosament han tingut inversions de l'Estat central durant molts anys molt superiors a les que ha tingut Catalunya, proporcionalment parlant, en termes relatius, descomptant fins i tot els fons europeus, vol dir per actuació explícita de prioritats d'execució del pressupost d'inversions. Això també ho hauríem de tenir en compte, perquè, si no, no estaríem ajustant-nos al que és l'estricta realitat.

En el tema dels fons europeus vostè té raó. Nosaltres utilitzem aquest argument, i jo crec que és un argument vàlid. Nosaltres diem: «Afortunadament, no estem dintre de les comunitats o dels territoris de l'Estat que tenen menys del 75% de renda», afortunadament, amb relació a la mitjana de la Unió Europea. Això és veritat, però estem parlant d'inversions públiques. És a dir, aquesta és una situació que ens ve com a conseqüència d'una iniciativa privada que tira molt i que és molt dinàmica, i que gràcies al comportament d'aquesta iniciativa privada Catalunya està com està. Però tothom avui està d'acord, tots els analistes o una gran part dels analistes estan d'acord que precisament un país que tira més i que té més iniciativa privada necessita que hi hagi una correspondència equivalent de l'esforç d'inversió pública. I quan parlem de l'esforç d'inversió pública, aleshores sí que compten els fons d'inversió europeus, independentment de si la iniciativa privada d'un país és més capaç que la d'un altre, històricament, en el present i mirant cap al futur. Això sí que compta, aleshores; i en aquesta situació, lògicament, hi ha una situació de discriminació, que si per fons europeus és així, com s'hauria de compensar? S'hauria de compensar perquè l'Estat central, conscient d'aquesta realitat i conscient del dinamisme econòmic de Catalunya, suplís, via pressupostos generals de l'Estat, la manca de transferència de fons europeus per no quedar-nos en aquelles ridícules xifres d'inversions de l'Estat del 7, del 8, del 9% en un país com Catalunya, que aporta el 20% de la riquesa del conjunt de l'Estat, d'una forma, a més a més, sistemàtica i permanent.

I finalment, vostè em fa novament –jo li ho agraeixo, en aquest sentit–, una vegada més, la seva oferta de col·laboració. Joestic absolutament disposat a col·laborar amb vostès com a principal grup de l'oposició que són, absolutament disposat; no ens hi hem negat mai i jo personalment no m'hi negaré mai. Ara, ha de ser una col·laboració sobre unes bases, diguem-ne, objectives. Nosaltres hem de saber què volen fer vostès abans de saber si realment es tracta de col·laborar o no, i moltes vegades nosaltres hem tingut la sensació, que jo espero que de cara al futur es pugui anar resolent, que vostès, més enllà de reclamar aquesta col·laboració, tampoc ens han fet mai una proposta concreta per intentar que hi hagi aquestes bases de col·laboració que nosaltres apreciaríem d'una forma molt positiva.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Projecte de llei de modificació de la Llei 20/1985, de 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència

Acabat el capítol d'interpellacions, i d'acord amb l'alteració de l'ordre del dia que vam anunciar ahir en començar el Ple, passarem ara a substanciar el tercer punt de l'ordre del dia, és a dir el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 20/1985, de 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència.

D'acord amb l'article 101 del Reglament, farà la presentació de la iniciativa per part del Consell Executiu el conseller de Sanitat i Seguretat Social, honorable senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, comparec avui davant d'aquesta cambra per presentar aquesta modificació de la Llei 20/1985, de 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència, un avantprojecte que cal contemplar des de dos vessants: el vessant de la salut pública i el vessant de l'ordre públic, tal com s'explica en la memòria justificativa del text.

Des de fa temps es ve constatat el fet que el consum immoderat d'alcohol, especialment en les hores nocturnes i en determinades poblacions, bàsicament turístiques, comporta amb certa freqüència l'alteració de la seguretat ciutadana. Per aquest motiu el Govern ha cregut necessari modificar un article de la Llei esmentada, en concret l'article 18, ampliant la restricció de la venda i subministrament de begudes alcohòliques durant la franja horària de les 23 hores a les 8 hores del dia següent en determinats establiments, alhora que s'incrementa el control sobre l'expedició de les begudes alcohòliques a través de les màquines automàtiques, restricció que no afecta restaurants, bars, discoteques i altres locals on és permès el consum d'aquestes begudes. Val a dir, però, que el Govern, conscient que aquesta situació no és igual en tot el territori, ha considerat que el més oportú era establir un marc legal que permetés que els ajuntaments poguessin, en funció de com incideix aquesta problemàtica en els seus municipis, reglamentar la prohibició concreta de la venda d'alcohol als establiments i durant la franja horària que contempla l'avantprojecte.

Un altre aspecte sobre el qual vol incidir la Llei és sobre la relació entre el consum de begudes alcohòliques, els accidents de trànsit i l'horari nocturn, relació coneguda i demostrada que s'intenta palliar amb aquesta Llei allunyant la possibilitat de venda i de consum d'alcohol de qualsevol graduació dels llocs propers a les carreteres i a les vies públiques i on freqüentment s'accedeix a les matinades per adquirir i/o consumir begudes alcohòliques de baixa graduació.

És important destacar que aquest Projecte de Llei segueix una proposta de resolució de febrer d'aquest any, de la Comissió de Transport i Turisme de la Unió Europea, que insta, entre altres qüestions referents a la promoció de la seguretat viària, que els governs adoptin mesures legislatives per prohibir la venda d'alcohol en estacions de serveis i autopistes. No hi ha dubte que els accidents de trànsit constitueixen un greu problema de salut, tant a Catalunya com a la resta de l'Estat, i afecten principalment un sector molt jove de la població. Actualment són la primera causa de mort dels catalans menors de quaranta-cinc anys —el 77,13% dels morts per accidents de trànsit ho són d'entre quinze i quaranta-quatre anys— i la tercera causa de pèrdua d'anys potencials de vida. Estudis realitzats recentment a Catalunya assenyalen que l'alcohol és el responsable d'un 54,77% dels accidents de trànsit mortals, i una altra dada: a Catalunya un 25% de les persones ateses pels serveis d'urgències com a conseqüència d'accidents de circulació registrats els caps de setmana presentaven alcoholèmies superiors a les permeses per la legislació vigent per conduir.

L'eficàcia de les mesures que es contemplen en aquesta Llei, així com d'altres ja establertes —prohibició de la venda d'alcohol a menors, realització de controls d'alcoholèmia, etcètera— està més que demostrada. No hi ha dubte, però, que també són molt útils les intervencions preventives, com les campanyes que periòdicament realitzen diferents departaments de la Generalitat, com per exemple el programa «Beveu menys», que duu a terme el Departament de Sanitat i en el marc del qual, i en col·laboració amb l'Organització Mundial de la Salut, ja ha realitzat un estudi a Catalunya sobre els bevedors de risc, que té per objectiu el cribratge sistemàtic i la detecció d'aquests bevedors i a la vegada oferir els oportuns consells per a la prevenció de l'alcoholisme entre aquests; campanyes i actuacions que apellen a la pròpia responsabilitat dels ciutadans i que tenen també una gran importància, ja que són, en definitiva, els ciutadans els que han d'actuar conscièntment i decidir que quan han de conduir no han de beure.

En relació amb la modificació de la Llei, fa uns dies un important diari a Barcelona publicada un sondeig realitzat entre els seus lectors, en el qual un 70% d'aquests manifestaven estar d'acord amb el contingut d'aquest Projecte de llei. Malgrat això, el Projecte ha provocat en algunes associacions i gremis, tant de productors de begudes alcohòliques com de restauradors o estacions de servei, una certa inquietud. Vull aprofitar aquest moment per manifestar que aquesta Llei no pretén prohibir el consum normal, normalitzat i tradicional de begudes alcohòliques; el que pretén és modificar-ne el consum abusiu. El Govern de la Generalitat no ha estat mai contrari al consum moderat d'alcohol. És per això que aquesta Llei no és —com algú ha apuntat— una llei seca, ni vol demonitzar la gent jove. Aquesta és una Llei preventiva, que el que vol és evitar l'accés a begudes alcohòliques per part, bàsicament, de certs col·lectius, a determinades hores, en determinats llocs i en segons quins establiments.

I com apuntava abans, a banda del factor relacionat amb la salut pública, la Llei el que pretén és evitar en

la mesura del possible les conseqüències d'aquest consum immoderat d'alcohol que comporten alteracions de l'ordre i de la seguretat ciutadana, malauradament freqüents, en determinades poblacions turístiques del nostre país. Crec, d'altra banda, que l'impacte econòmic que pot tenir la seva aplicació serà mínim, ja que és evident que no pretén afectar les begudes tradicionals al nostre país.

Amb l'objectiu que la Llei ja es pugui aplicar aquest estiu i així intentar minimitzar les conseqüències d'aquest consum immoderat d'alcohol, el Govern ha volgut tramitar aquest Projecte pel procediment d'urgència. Aquesta és una Llei que no es pot contemplar com una iniciativa aïllada, sinó com una mesura més de les que es porten a terme per reduir el consum d'alcohol entre la població i per evitar accidents i alteracions de l'ordre públic, una llei que creiem que contribuirà a pal·liar aquestes efectes que es deriven —hi insisteixo— d'un consum irresponsable de begudes alcohòliques i que espero que compti amb el suport de tots els grups d'aquesta cambra. I en aquest sentit, doncs, apello el Grup Parlamentari del Partit Popular que reconsideri la seva postura i retiri l'esmena a la totalitat que ha presentat, ja que entenc que, superades qüestions formals, tots hauríem d'estar d'acord en el contingut i els objectius del text que avui presentem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. La Comissió ha acordat que un diputat presenti el Dictamen? (*Pausa.*)

No essent així, comença el debat amb la discussió de les esmenes reservades per defensar davant el Ple. En primer lloc, per defensar l'esmena a la totalitat, té la paraula pel Grup Popular el diputat senyor Daniel Sirera, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, les noves limitacions a la comercialització nocturna de l'alcohol que els municipis que ho vulguin podran generalitzar tenen l'origen, segons hem pogut saber pels mitjans de comunicació, en les reclamacions fetes per l'Ajuntament de Lloret de Mar, que vol tallar d'arrel el nou fenomen de les massives gresques nocturnes de turistes joves, que sovint acaben amb batusses a les platges.

De fet, aquesta serà una mesura —com ha dit el conseller— que els municipis aplicaran opcionalment en funció del grau en què pateixen aquesta problemàtica. El Govern català ha donat per fet que no serà una mesura a la qual s'hagin d'acollir gaires municipis, sinó que serà especialment aplicable a grans poblacions turístiques de la Costa Brava, la Costa Daurada i la zona del Maresme, que en el ple de la temporada d'estiu reben allaus de visitants.

El mateix director general de Salut Pública de la Generalitat de Catalunya afirmava fa uns dies que aquesta modificació legal pretén evitar aldarulls i problemes d'ordre públic al carrer, especialment als municipis

turístics. I és clar, avui, que sigui el conseller de Sanitat el que vingui a presentar aquesta reforma, quan el que hauria estat més lògic és que fos el conseller de Governació, perquè és una mesura que, com ha dit el conseller, pretén evitar problemes d'inseguretat ciutadana, no deixa de sobtar el Grup Parlamentari Popular.

Nosaltres, per tant, mantenim la nostra esmena de retorn del Projecte, i ho fem per cinc raons fonamentals. En primer lloc, com ja he dit, la incapacitat del Govern de la Generalitat per posar fre a la situació d'inseguretat ciutadana que es produeix en determinades poblacions de la costa durant els mesos d'estiu no justifica l'establiment d'aquesta llei seca, que vostè ha esmentat, arreu de Catalunya.

En segon lloc, senyor conseller, perquè aquesta modificació de la Llei, des del nostre punt de vista, criminalitza la joventut, ja que relaciona joves amb alcohol i amb delictes.

En tercer lloc, perquè creiem que aquesta modificació no busca la reducció del consum d'alcohol pels fets nocius que aquest pot tenir sobre la salut, sinó que ho fa per raons de seguretat pública que, en cap cas, poden ser, ni seran, solucionades per aquesta Llei. Raons de seguretat pública, malgrat les manifestacions de la ponent del Grup de Convergència i Unió en la reunió de la Comissió de Política Social, en la qual se li va escapar una de les veritables raons que impulsin aquesta Llei, i que és la d'evitar la competència deslleial de determinats establiments. Això es va dir a la Comissió.

Per tant, amb aquesta Llei el Govern de la Generalitat el que fa és assumir la seva incapacitat pel que fa al control sobre els establiments comercials i assumir també la seva incapacitat, o la incapacitat del Departament de Governació per aturar els aldarulls que es produeixen a poblacions on ja s'han desplegat els Mossos d'Esquadra. Miri, senyor conseller, res no impedeix a les persones que provoquen aldarulls com a conseqüència del consum d'alcohol comprar tres, cinc, deu ampolles abans de l'hora límit que aquesta Llei impulsa, guardar-les als seus cotxes o a les seves cases, beure-les i, després, sortir a provocar aldarulls a aquestes poblacions.

La quarta raó per la qual ens hi oposem és que amb aquesta regulació, malgrat el que vostè ha dit, s'incrementaran els accidents de circulació a les nostres carreteres, ja que provocarà que les persones que no poden comprar begudes alcohòliques al seu municipi agafin el seu cotxe, agafin la carretera, comprin les begudes alcohòliques en un altre municipi i tornin al seu municipi amb tot el consum d'alcohol que hagin portat.

En cinquè lloc, ens oposem a aquest Projecte, a aquesta modificació, perquè aquesta modificació no parla en lloc de prevenció. Aquest cap de setmana les ONG catalanes que treballen en l'àmbit de prevenció de l'alcoholisme ja han manifestat el seu escepticisme davant aquesta Llei, en assenyalar que aquells que vulguin consumir alcohol ho podran fer, ja que l'única cosa que aquesta Llei fa és limitar els espais.

Pel que fa a les novetats de la Llei, aquestes han estat redactades, per la seva inconcreció, en contra del prin-

cipi de seguretat jurídica. Jo crec, senyores i senyors diputats, que qualsevol estudiant de primer de dret hauria trobat un redactat políticament i jurídicament més correcte. I vull, en aquest sentit, felicitar els serveis de la cambra perquè realment han fet una tasca molt important per tractar de redreçar les inconcrecions que aquest text tenia quan va ser tramès pel Govern a aquest Parlament.

Nosaltres no entrarem, tampoc, en aquestes argumentacions que hem pogut llegir als mitjans de comunicació, perquè segueixen el fil conductor de les empreses, els gremis, tots els sectors implicats que vostè, senyor conseller, ha esmentat. Però, també, al que volem fer referència, perquè creiem que és important, és que amb aquesta modificació legal es faculta els ajuntaments a prohibir amb caràcter general la venda i el consum de qualsevol beguda alcohòlica a la via pública i la resta de llocs de concurrència pública, exceptuant els llocs on estigui degudament autoritzat. En aquest cas, no hi ha ni límit horari ni excepció per a establiments sotmesos a limitació horària i, en conseqüència, la prohibició es refereix a les vint-i-quatre hores del dia, i afecta, o pot afectar, malgrat el que s'ha dit, terrasses de bars, restaurants, cafeteries, pastisseries, mostres de degustació de vins, revetlles i certàmens musicals. (*Remor de veus.*)

Perquè, quins són els llocs que fora de casa no és via pública o lloc de concurrència pública? Quins són els llocs degudament autoritzats? Quins seran els criteris que utilitzaran els ajuntaments per decidir la determinació dels llocs degudament autoritzats? Quina serà la norma jurídica a què els particulars, d'acord amb el principi de legalitat, podran acollir-se davant la decisió municipal de no autoritzar la venda i el consum en un determinat espai de la via pública?

Aquestes, senyor conseller, senyores i senyors diputats, són algunes de les nostres raons. Vostès en coneixen d'altres? Perquè, com ja ha dit l'honorable conseller, tots els grups parlamentaris hem tingut l'oportunitat de rebre cartes de gremis, de sectors, d'empreses, de persones preocupades per aquesta normativa. Empreses, gremis, associacions i sectors que demanaven més diàleg al Govern de la Generalitat. El Govern de la Generalitat no ha consultat aquesta modificació amb el sector afectat, però tampoc ho ha fet amb els grups parlamentaris; almenys, no ha existit diàleg amb el Grup Parlamentari Popular.

Nosaltres, senyor president, demanem a la resta de grups, també al Grup de Convergència i Unió, que votin favorablement l'esmena de retorn que ha presentat el Grup Popular. No pas com a victòria o com a derrota parlamentària, sinó com a exercici de democràcia i de sentit comú. En nom del meu Grup els demano que retirin aquesta modificació i que iniciïn un diàleg amb el sector afectat i amb els partits polítics, per tal d'estudiar una solució als problemes d'inseguretat ciutadana que es localitzen en zones molt concretes del litoral català. Nosaltres creiem que té raó el president de la Cambra Oficial de Comerç, el senyor Antoni Negre, que tot just abans d'ahir ens enviava un escrit que deia que seria necessari ajornar l'aprovació d'aquest Projecte de Llei fins que els diversos sectors afectats, des dels elaboradors de begudes fins a l'hostaleria, la restaura-

ció i la distribució comercial, hagin tingut l'oportunitat de col·laborar en la redacció d'aquesta norma. Sense diàleg, senyores i senyors diputats, un govern sense majoria no pot permetre's certs luxes. Jo, senyor conseller, estic convençut que vostè comparteix amb mi la idea que un govern que no escolta i no dialoga no és un bon govern.

Jo, per tant, els convido a retirar aquest Projecte i a redactar-ne un de nou, en què puguem participar-hi tots. Aquesta feina, senyores i senyors diputats, ha estat mal feta, i vostès saben, millor que jo, que la feina mal feta no té futur.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Els grups han manifestat la seva voluntat de produir una sola intervenció per cada grup, en què es posicionaran sobre aquesta esmena a la totalitat, i aquells grups que tinguin presentades esmenes puntuals es fixaran sobre les mateixes. L'ordre d'intervencions és l'ordre de menor a major. Per tant, i per un temps màxim de deu minuts, té en primer lloc la paraula el Grup Mixt: el diputat senyor Bosch. Endavant.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, fa poques setmanes vam poder veure com els mitjans de comunicació reproduïen un informe elaborat a instàncies del Ministeri de Sanitat de l'Estat francès on es classificaven les diferents drogues, tant les legals com les il·legals, sobre el seu grau de perillositat. L'informe no deia res que no sabéssim ja, però el fet de fer-ho un grup de científics i sota el paraigua d'una administració pública com és, en aquest cas, el Ministeri francès de Sanitat, dóna a aquesta classificació una rellevància especial.

Segons aquest informe, les tres drogues més perilloses són l'heroïna, la cocaïna i l'alcohol. Pel que fa a l'alcohol, segons l'informe també, té una dependència física i psíquica molt fortes, una neurotoxicitat, una toxicitat general i una perillositat social qualificades de fortes. Per contra, una droga il·legal i perseguida com els derivats del cànnabis es considera la droga més innòcua, sense cap mena de dependència o toxicitat detectada pels científics. Aquesta taula demostra la hipocresia i l'arbitrarietat que presideix la política sobre el consum de drogues a la nostra societat. Només s'entén la legalitat d'una droga dura com l'alcohol en la tradició històrica i en l'enorme pes social, i sobretot econòmic, que té en la nostra societat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Dit això, vull deixar clar que no defenso la il·legalització de l'alcohol ni de cap altra droga. Les il·legalitzacions, al nostre entendre, només serveixen per potenciar-ne el consum, com a exemple de transgressió, serveixen per crear mercats negres, per crear màfies orga-

nitzades i per posar en perill la salut de la població a causa de la manca de control sanitari. La Llei seca dels Estats Units d'Amèrica als anys vint d'aquest segle només va servir per consolidar les màfies i posar en perill la salut de molta gent, o de tanta gent o més de la que produeix una comercialització lliure del producte.

Per tot això, entenem que les mesures per evitar l'ús o, en el cas de l'alcohol, l'abús de certes drogues, han de fomentar-se en tres àmbits de treball. Per una banda, l'educació de la població, ja que el coneixement dels vessants negatius de l'abús de certes substàncies en pot evitar el consum; la dissuasió a través de mitjans que posin difícil d'aconseguir i de consumir aquestes substàncies, i, finalment, i lligat amb aquesta anterior, l'aplicació de límits determinats –límits legals determinats– que impedeixen l'adquisició o consum d'aquests productes.

Nosaltres, essent contraris a la total prohibició de qualsevol cosa –o de la majoria de les coses, i estem parlant en aquest cas de drogues–, entenem que en les circumstàncies actuals no es pot evitar d'acceptar la instauració de certs límits. La discussió, doncs, se situaria en quins són els límits adequats i acceptables. La Llei 20/85, de 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència, ja marcava uns límits que fins ara s'han demostrat, almenys això sembla, vàlids i útils. En concret, i pel que fa a l'alcohol, els articles 15, 16, 17, 18 i 19 són una llarga llista de prohibicions i limitacions a la difusió de les begudes alcohòliques entre sectors determinats de la població o entre la població en general. Després de catorze anys de funcionament d'aquesta Llei, no sembla que les limitacions siguin excessives ni que posin dificultats al comerç de l'alcohol, en aquest cas.

Doncs bé, les conselleries de Sanitat i Governació, a instàncies –diuen– d'alguns ajuntaments, ens presenten una reforma de la Llei 20/85, que estreny, en certa manera, una mica més els límits inicials. La proposta preveu, a través d'una reforma de l'article 18, prohibir o restringir la venda i consum de begudes alcohòliques a llocs com els centres de salut, les universitats, tots els centres d'ensenyament, centres esportius, àrees de servei de les autopistes, gasolineres, llocs de treball d'empreses de transport, a màquines automàtiques i, amb una especial rellevància, a les botigues amb horaris d'obertura excepcional; i, en aquest cas, sobretot, sempre sota criteris dels respectius ajuntaments. Tot plegat ho podem considerar com una volta més en la rosca d'aquest prohibicionisme pel que fa a l'alcohol i que existeix al nostre país. Una volta petita, si volen, però en definitiva una restricció més sobre la societat.

La modificació es justifica, per una banda, en la puntualització de certs temes no ben aclarits en la Llei original i, també, en la necessitat de controlar certes gresques nocturnes com les que alguns bàrbars del nord, calents de sol i plens d'alcohol, fan en certes localitats de la nostra costa. Era necessària aquesta reforma? S'havia de fer d'una manera tan precipitada com s'ha fet? Possiblement era necessària. Enemics com som de les prohibicions, l'acceptem per raó de les causes que la justifiquen i la motiven i, sobretot, pel fet que

5986

només modifica alguns límits i no tanca definitivament cap porta a la llibertat d'eleger.

El que ja no entenem tant, ni veiem el seu vessant positiu, és el perquè d'aquesta urgència. Se'ns ha dit que es fa perquè sigui vàlida, ja, durant el present estiu. De fet, fins i tot l'Ajuntament de Lloret de Mar ja va aprovar fa uns dies una ordenança que es basa en aquesta encara no-nada Llei que discutim en aquests moments. D'acord amb aquesta necessitat, però, aleshores la pregunta és: per què no es va pensar abans? O, per què no es va redactar el setembre passat, per exemple? O, si els estralls nocturns a la costa no són nous d'aquest any ni de l'anterior, per què s'ha esperat tants anys a fer-ho? O, és que ningú no hi havia pensat abans, potser? O, finalment, potser és que hi ha alguna mena d'oportunisme no confessat. Possiblement no ho sabrem ni ho sabrem mai.

Ara per ara, el que tenim és un Projecte de Llei que, metodologia a part, nosaltres acceptem i que, per tant, comptarà amb el nostre vot.

Per acabar només un agraïment a tots els empresaris preocupats per aquesta modesta reforma de la Llei 20/85, i que ens han fet arribar les seves observacions. Sectors tan importants com el Consell Regulador del Cava, l'Institut Català de la Cuina, la Unió Vinícola del Penedès, la Unión de Criadores y Elaboradores de Vinos Espumosos, la Unión de Licoristas de Cataluña, la Asociación de Distribuidores e Industrias de Grandes Marcas de Bebidas, la Sociedad Anónima Damm, la Asociación Española de Elaboradores y Distribuidores de Vermut, Biter, Soda y Aperitivos Vínicos, Cervezéros de España, etcètera. Unes empreses que, per una vegada, doncs s'han recordat dels diputats d'aquest Parlament i ens han fet arribar, amb molt de respecte i amb molta tranquil·litat, les seves observacions. Nosaltres els agraïm el seu interès per defensar els seus interessos, per fer-nos arribar les seves observacions, però els hem de dir que, almenys pel que fa al nostre Grup, no els atendrem.

Pensem que aprovarem una llei, tal com està avui, i que sobretot els interessos de la població seran preservats. I, a més a més, estic segur que els interessos d'aquestes empreses preocupades amb aquesta aprovació tampoc no en patiran cap efecte o, si més no, no en patiran cap efecte a curt termini.

Com ja he dit abans, doncs, els diputats del Partit per a la Independència votarem a favor de la proposta presentada i que ha estat ja consensuada entre gairebé tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. Per fer el torn en contra a l'esmena a la totalitat..., té la paraula el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Puigercós.

El Sr. Puigercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, el Grup d'Esquerra Republi-

cana no només donarà suport a aquesta iniciativa, a aquest Projecte de modificació de la Llei de drogodependències que ha fet el Govern, sinó no només li donarem suport sinó que l'entendem absolutament necessària. I ho diem perquè no és el primer Govern que legisla un tipus de llei semblant, és a dir, el Govern de la Comunitat Valenciana, del País Valencià, ha fet, és, en definitiva, qui va fer aquesta modificació de la Llei de drogodependències per incloure aquest tipus d'esmenes.

Aquí s'ha parlat, i amb raó, que hi ha un problema real, un problema d'ús i abús de l'alcohol pels menors, d'un consum fàcil perquè tenen, en definitiva, accés, en determinats municipis, a establiments oberts. I em sembla que tots els grups que donarem suport a aquesta modificació de la Llei, entenem que amb això no solucionarem el problema de l'alcoholització d'una part de la nostra població, ni que amb això solucionarem ni posarem les condicions, doncs, per reduir aquest percentatge de sinistralitat, moltes vegades en trànsit, provocada per l'abús de l'alcohol, sinó que més aviat el que intentem és posar les eines perquè diferents municipis, diferents situacions es puguin, en definitiva, regular des dels ajuntaments o en l'àmbit de les gasolineres o de les àrees d'autopista o dels transports, perquè també inclou les empreses de transports, doncs, en definitiva, es puguin minorar, en definitiva, els efectes de l'alcohol.

Nosaltres entenem, doncs, que aquesta és una modificació necessària, que no només afecta joves, afecta també adults, i que sobretot entenem que és normal que determinats *lobbies*, grups empresarials, es queixin, enviïn cartes, algunes vegades fins i tot afirmant coses com les que podríem llegir en un mitjà de comunicació gràfic, escrit, de Barcelona, on s'arribava a dir que a la nit, a partir de les onze, semblava que es tocava una campana, s'aplicaria la llei seca que citava el senyor Sirera, i la gent que estigués bevent una ampolla de xampany –cava, pels oficialistes–, doncs, no el podria beure i es retiraria de la taula. Això es va arribar a dir ahir en un mitjà de comunicació escrit de Barcelona. Barbaritats d'aquestes n'hem rebut per escrit tots els grups de la cambra. Són els mateixos *lobbies* que s'escamenen davant de la Llei del català. Són els mateixos *lobbies* que s'han escamnat sistemàticament quan aquest Govern o qualsevol ajuntament, doncs, ha fet normatives mediambientals.

Són els de sempre, i, en definitiva, ens sembla que aquest Govern i aquest Parlament el que ha de fer és legislar i portar les polítiques a la pràctica, sense la necessitat que, sovint, grups que vetllen bàsicament pels seus interessos –i, en aquest cas, entenem que, fins i tot, moltes vegades s'ha fregat el ridícul–, doncs, intentin defensar la seva quota de mercat.

Hi havia –ho repeteixo–, hi ha un problema real d'abús de l'alcohol, que moltes vegades algú l'ha intentat justificar com un hàbit mediterrani, eh? És a dir, sota el concepte de la dieta o de la vida mediterrània en aquest país ja gairebé hi cap tot; doncs no és ben bé així. És a dir, nosaltres creiem que, en definitiva, l'abús de l'alcohol no és precisament un hàbit mediterrani; ni la gresca al carrer tampoc és ni podem qualificar d'un hàbit mediterrani, determinada gresca que molesta els

veïns, provoca problemes de neteja pública, problemes d'ordre públic i, sobretot, un problema greu, que hem d'abordar, que és un problema d'imatge al nostre litoral. Perquè –i suposo que la majoria ho sabrà– en aquests moments hi ha companyies del centre d'Europa especialitzades a fer viatges de cap setmana només per a l'ús i abús de l'alcohol, sense cap tipus de control, si són menors d'edat o no ho són, sense cap tipus de control de què faran aquella nit ni si..., i quin tipus de personal ve; és a dir, aquests dies hem pogut veure a l'hexàgon, a l'Estat veí, eh?, mostres de «hooliganisme». Doncs, escolti, l'Ajuntament de Lloret de Mar, l'Ajuntament de Roses, entre alguns, han vist i han pogut observar aquestes mostres a les seves platges i a la seva via pública.

Seguint amb el tema de les pressions que s'han fet en contra d'aquesta Llei també s'ha dit que això, en definitiva, on estaria el límit, eh? Nosaltres diem que això afecti un tipus de comerç i la Llei ho reflecteix així, i que hi ha hagut voluntat de barrejar, doncs, fins i tot, restaurants, de dir que els restaurants, la via pública, les terrasses dels bars...; s'ha dit, fins i tot, que les revetlles o les festes populars no es podran celebrar. Escolti, la Llei especifica que són els ajuntaments qui determinaran els límits. I aquí, en definitiva, tots els que estem i abanderem l'autonomia municipal hauríem d'estar confortables amb aquesta modificació, perquè el que especifica la Llei són els límits exactes d'on no podrà intervenir. I els límits exactes són tota la restauració, totes les cafeteries, tots els bars, totes les discoteques, totes les sales de festes, i, evidentment, l'extensió viària que puguin tenir, siguin terrasses a l'estiu o siguin en definitiva revetlles o festes populars autoritzades, perquè també sabem, si hem anat seguint els mitjans de comunicació a la costa, no només a la Costa Brava, que darrerament hi ha hagut festes il·legals a la via pública o en zones a l'aire lliure.

Per tant, hi ha un problema greu que afecta molts municipis. Hi ha un problema en definitiva que alguns alcaldes ja fa temps que blasmen. No tenen prou instruments per solucionar aquest problema. Hi ha un problema d'imatge també al nostre litoral, una imatge que es ven a Europa, en definitiva, com que aquí és el paradís dels que volen abusar de l'alcohol perquè tenen tota la permissivitat. Deia, doncs, abans que hi ha companyies que s'han especialitzat a agafar, «fletar» un autocar, els divendres, arriben..., es passen a les autopistes europees tot el divendres, arriben a indrets ja específics de la Costa Brava, consumeixen tot el cap de setmana sense ni dormir ni reservar hotel –per tant, que ningú busqui aquí un increment dels nostres recursos turístics o de la nostra qualitat, perquè no és precisament el cas–, i que el diumenge al vespre tornen a agafar..., segurament havent dormit a la platja la majoria de dies o a la via pública, tornen a agafar i tornen a pujar cap al nord. El que es deia abans, en la intervenció que m'ha precedit, «els bàrbars del nord».

En definitiva, doncs, aquest és un dels problemes que cal acotar. Però n'hi ha un altre, i no ens n'hem d'amaragar i l'hem de reconèixer. Hi ha un problema de competència deslleial. És a dir, hi ha establiments comercials... (*Veus de fons.*) No, no, ho hem de reconèixer,

que en definitiva es dediquen a fer la competència a un sector que té les llicències, que passa els permisos, que passa els filtres de l'Administració de la Generalitat i de l'Administració local, que són els restauradors, que són els hostalers, que són les cafeteries i, en definitiva, n'hi ha d'altres que no el passen. I l'Ajuntament no té instruments per aturar aquesta competència deslleial. Són establiments que obren de les onze de la nit –tenen llicència o no, en alguns casos– fins a les vuit del matí, i que s'han dedicat no només a vendre alcohol sinó que, fins i tot, alguns ja han instal·lat, han automatitzat la venda d'alcohol, i això implica que s'escapoleixin els menors i puguin consumir-ne. I entenem que aquesta és una llei, doncs, que va també en la direcció de millorar la qualitat del turisme i, en definitiva, reforçar un sector que sovint li exigim qualitat.

Hi ha altres elements que conté aquesta Llei, com fa referència també a les gasolineres, les àrees de servei o les companyies de transports. Home, és que tampoc es diu cap barbaritat; només cal anar a la resta d'Europa occidental i veure què passa, per exemple, a França. Vostè agafi l'autopista a França, demani un producte alcohòlic..., i algú em deia: «Home, sortint de l'autopista i anant a un restaurant de fora de l'autopista algú ja podrà evadir-se de la Llei». És evident, com a França, i com passa a la República Federal Alemanya.

Finalment, des del Grup d'Esquerra Republicana només volem afegir que entenem que això és un pas més. Això no és la solució a tots els problemes. Ni solucionarem amb aquesta modificació de la Llei el problema de l'abús de l'alcohol, ni solucionarem tampoc un problema d'imatge turística, que nosaltres entenem que cal anar millorant dia a dia. Però creiem que donem condicions i, sobretot, donem els instruments necessaris als ajuntaments perquè hi puguin posar solució.

Només cal afegir, doncs, el suport del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya a aquesta iniciativa, suport que ja vàrem palesar presentant una proposició no de llei el mes de febrer, que demanava que es regulés aquest àmbit. I també afegir que el Grup d'Esquerra Republicana retiraria l'esmena número 5, perquè entenem que és una esmena que el Govern podrà buscar la fórmula d'encabir en el desenvolupament d'aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Puigcercós. Ara es pot posicionar el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per fer-ho, té la paraula el senyor Jordi Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup donarà suport a aquest Projecte de Llei, així com a les transaccions consensuades entre els diferents grups parlamentaris, però no voldríem deixar d'assenyalar tot un seguit d'elements i consideracions respecte a la seva tramitació.

En primer lloc –ho deia també el senyor Bosch–, nosaltres evidenciem que hi ha hagut precipitació. El Govern acorda el 9 de juny l'avantprojecte i avui ho discutim i ho aprovem en sessió parlamentària. Segurament aquestes tres setmanes han estat un temps insuficient per poder copsar totes les opinions, per poder explicar-se sobre quin és l'abast i els objectius d'aquesta Llei, i segurament amb més temps s'haurien pogut fer millor les coses i segurament amb més temps hauríem pogut evitar part d'aquest debat que, en molts aspectes, és un debat interessat, esbiaixat, quan no distorsionat, de la finalitat d'aquest mateix Projecte de Llei.

En segon lloc, voldria també afirmar que la concepció de fons del nostre Grup és la necessària autoregulació social del consum de begudes alcohòliques, per evitar-ne un ús problemàtic. Nosaltres no som un grup parlamentari que estigui pel prohibicionisme, ni molt menys per criminalitzar els sectors, com pot ser el de la joventut, respecte al consum de l'alcohol. Creiem que ha de ser la mateixa societat, que ha de ser la mateixa persona qui autoreguli i que eviti un ús problemàtic de l'alcohol. Amb tot, entenem que cal i és oportú poder limitar el subministrament i venda en llocs acotats i, sempre que sigui factible, fer complir aquestes limitacions, i, evidentment, també, sempre que l'objectiu d'aquestes limitacions sigui protegir a tercers. I això és bàsicament, al nostre entendre, el que recull i proposa el Projecte de Llei.

En tercer lloc, i segurament per manca de temps per poder dialogar i explicar les finalitats d'aquest Projecte de Llei –no ens agradaria fer judicis d'intencions–, ens han sorprès moltes de les reaccions. Evidentment, no ens ha sorprès la reacció de tots aquells sectors lligats amb la producció i distribució de begudes alcohòliques. Entenem –no ho compartim, però– que per a aquests sectors primi l'economia, la seva economia, els seus guanys, respecte a la seguretat i a la salut. Però, per exemple, no entenem com una entitat com la Cambra de Comerç ens pot enviar una carta que qüestionï que pugui quedar en mans dels ajuntaments el fet de poder regular aspectes afectats per aquestes qüestions com contempla el mateix Projecte de Llei. No ho entenem. No entenem com la Cambra de Comerç –hi insisteixo– pot fer un escrit amb aquest tipus de consideracions.

I, en quart lloc, creiem també que és cert que hi ha molts alcaldes. Hi ha algunes localitats especialment afectades per tota aquesta problemàtica. Però també creiem que hi ha ajuntaments que en part això s'ho han buscat. Si l'Ajuntament de Lloret és capaç de fer una publicitat que diu: «Lloret, la més excitant d'Europa, on el sol no es pon mai, la nit *non stop*.» Què esperen? (*Veus de fons*.) Si aquesta és la promoció turística d'aquesta localitat, què espera que pugui passar en aquella localitat? Perquè és clar, la nit del *non stop* no serà a base de te o de camamilla. Nosaltres creiem que molts ajuntaments turístics han de reconsiderar el tipus de promoció, el tipus, diguéssim, que fan de la mateixa localitat.

Per acabar, nosaltres creiem que és oportú fixar en aquest debat què és el que exactament discutim i aprovarem. Nosaltres no compartim per res aquesta ficció

–i crec que en part el Grup Popular ha introduït aquesta qüestió– que aquí estem aprovant la llei seca. Aquí estem limitant i prohibint, en determinats casos i circumstàncies, la venda de begudes alcohòliques.

I, per altra part, amb aquesta prohibició i limitació de la venda de begudes alcohòliques, jo crec que també és del tot innecessari, perquè no ajuda el debat i fins i tot genera confusió, anar a teoritzar l'obvietat. És obvi que si en una escola, en una universitat es prohibeix la venda de begudes alcohòliques, el jove o la persona pot anar al bar del davant i beure el que vulgui. És obvi que un ciutadà abans d'entrar a una autopista pot beure el que vulgui. Però això no excusa que hi hagi una llei que digui que en aquest tipus de centres, en aquest tipus de circumstàncies, de situacions i d'espais, estigui prohibida o limitada la venda de begudes alcohòliques. És a dir, que jo no intentaria, amb aquest tipus de discussions entre nosaltres, entre els diferents grups parlamentaris, confrontar l'obvietat, que és que hi ha un accés fàcil i senzill a la beguda, amb el que és la necessària limitació en determinats espais i llocs. És a dir que estem limitant en concret un seguit de situacions.

I, en segon lloc, estem regulant que els ajuntaments puguin decidir segons les seves circumstàncies i segons la seva realitat, també, determinat tipus de limitació, sigui en determinats tipus d'establiments, sigui en la via pública. I això és positiu; és positiu per a aquells que entenem l'autonomia municipal, però també és positiu fins i tot perquè cada ajuntament agafi la seva responsabilitat.

Abans el senyor Sirera deia: «bé, què passarà?, que si un ajuntament diu que no i l'altre diu que sí, la gent hi pot anar?» Doncs sí..., cadascú sabrà què és el que fa i per què ho fa, perquè el principi de responsabilitat en el món local cal dotar-lo i que es faci, i a partir d'aquí que cadascú assumeixi les responsabilitats socials i polítiques que li correspon.

És per tot això que nosaltres donarem suport a aquest Projecte de Llei, lamentem que no s'hagin pogut fer les qüestions..., la seva tramitació amb més temps, d'una manera més assossegada, però, amb tot, creiem que aquest Projecte de Llei és un projecte de llei necessari, convenient i que ajudarà a resoldre problemes de salut i de seguretat, que en aquests moments estan plantejats.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Guillot. Ara es pot posicionar sobre l'esmena el senyor Clofent, pel Grup Socialista.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, es porta avui aquí, com han anat reiterant els diferents diputats, una modificació de l'article divuitè de la Llei que regula les drogodependències, i especialment aquest article que regula el que és la venda i consum d'alcohol.

El nostre Grup avui intervé, després d'haver-se posicionat amb una urgència extraordinària davant del text

que se'ns proposava una mica amb la sensació que ens quedem molt a les beceroles del que caldria. Ja afirmo, de bell antuvi, per començar, que ens sembla millor una llei que pogués tenir el qualificatiu de «dura» a una llei que pugui tenir el qualificatiu de «dolenta». I aquí ens quedem una mica a mitges, si hem de fer cas de l'expressió, una de les expressions del conseller quan presentava el text; feia una relació venda - accidents de trànsit - nocturnitat. Aquesta Llei això no ho arregla, senyor conseller.

Si tinguéssim la possibilitat de fer el macabre exercici de veure quants morts hi ha hagut a la carretera pel consum d'alcohol, on l'han comprat, on l'han pres, probablement no faríem aquesta modificació de la Llei, perquè no resollem el fons del problema.

Abans d'entrar en el posicionament, els he de dir que hi ha hagut un gran rebombori en aquesta Llei i que l'únic responsable n'és el Govern, perquè sovint als textos que vénen per urgència d'una manera o altra se'ls pot apreciar la urgència. Aquest text que es planteja requereix urgència, però amb els anys que fa que vostès tenen el problema sobre la taula, la tramitació final no és urgència, és precipitació, i fruit d'aquesta precipitació el sector ha reaccionat de forma molt incongruent, afirmant allò que la Llei no diu, afirmant mals que la Llei no diu. Jo avui, amb el que aprovarem, estic en condicions d'afirmar que no es perdrà cap venda, si el problema és aquest, com tampoc resoldrem molts més problemes dels que normalment s'haurien pogut resoldre, entre altres si vostès ens haguessin acceptat en la seva literalitat les nostres esmenes.

Deia que és millor una llei dura que una llei no prou ben feta. Quan es diu: «existeix un problema concret en zones turístiques», què és el que està passant en aquestes zones turístiques? Fa un moment el senyor Guíllot treia una publicitat en un diari; aquí rau en part el conflicte, perquè no podem fer una assimilació mimètica, exacta: turisme igual a consum desmesurat d'alcohol, perquè no és cert, perquè en el conjunt del territori de Catalunya no és això.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Com tampoc és certa l'equació «bec allò que en diem alcohol, vi o cervesa, amb ús desmesurat, amb disbauxes, amb accidents»..., tampoc és certa. En el fons el que hi ha són certes actuacions adreçades al món de la promoció turística que més o menys subtilment sí que diuen: «això és un paradís per a aquesta activitat». Per tant, en la mesura que això no ho resolguem, tindrem aquesta destinació turística i aquest conflicte, com altres països tenen altres destinacions turístiques que també serien reprovables, però en la mesura que les promocionen tenen el que busquen. Per tant, aquí cal que hi entrem amb molta més profunditat, deia, del que realment fem.

El Grup Socialista què els proposava? Dèiem: escoltin, el problema el tenim en zones turístiques, no estrictament perquè són turístiques, sinó perquè fruit que són zones turístiques gaudeixen de llibertat horària. I aleshores què passa quan hi ha llibertat horària? Que els comerços poden treballar les vint-i-quatre hores al dia.

Què passa amb alguns comerços? Quin ús en fan, d'aquesta llibertat? Que des del moment que les ordenances municipals determinen que ja han de tancar bars, restaurants, discoteques, terrasses, etcètera, alguns comerciants, amb un nivell d'escrúpols molt determinat, continuen l'activitat en l'establiment i faciliten la venda d'alcohol.

Què deia i diu el Grup Socialista? Hauria sigut recomanable que tots els establiments comercials de Catalunya que disposen d'excepcionalitat horària, bé per la modalitat comercial, bé per la zona turística, a partir de les onze de la nit ningú vengués alcohol; afegíem: si calgués, que l'ajuntament ho pogués reglamentar. Se'ns deia, i tenen raó, que l'ajuntament faci l'excepció de la llei és complicat, però no deixarà de ser probablement ineficaç que l'aplicació del que avui aprovem depengui exclusivament de les ordenances municipals, perquè en l'avaluació i graduació del problema que s'origina poden haver-hi diferents vares de mesurar.

I, per tant, quan diem «aquells que gaudeixen d'excepcionalitat, que no puguin vendre alcohol», estem dient una cosa molt excepcional a Catalunya? Doncs, escoltin, no. Jo en el meu poble no puc comprar alcohol a les onze de la nit, mai, ni la majoria de vostès, perquè els comerços ja estan tancats. I això passa en el conjunt de Catalunya. Són molt poques zones les que disposen d'excepcionalitat horària i que fan aquesta mena d'activitat. Per tant, generalitzar la norma no costava; home, calia ser coherent. I, aprofitant que passa això, vostès diuen: «I a més a més, les benzineres, que no puguin vendre alcohol a partir de les onze de la nit», sembla que serà, gràcies a una transaccional, a partir de les dotze. I nosaltres els dèiem: i per què les benzineres?, o és que resulta que a la nit, quan la gent circula a les carreteres, el trànsit..., una relació causa-efecte benzinera - problemes de trànsit: home, jo hi posaria alguns dubtes. M'explicaré. La majoria de gent que circulem a la nit, la majoria, és per necessitat, altres per esbarjo. Els que circulen per esbarjo i tenen una modalitat d'esbarjo que passa per l'alcohol el buscaran on sigui; l'única manera que no el trobin és que enlloc se'n vengui, no a les benzineres, senzillament enlloc, i no passa res. Que a les onze de la nit no es pugui vendre alcohol enlloc de Catalunya, no passa res.

Una altra incongruència: a les àrees de servei de les autopistes des de les vuit del matí fins a les dotze de la nit podran despatxar begudes alcohòliques fins a vint graus; a partir de les dotze, no. Què passa a partir de les dotze? Ja no hi ha perill a l'autopista? Un a base de molts gots de vint graus no pot anar, perdoni'm l'expressió, tan torrat a les dotze com a les onze, com a les deu del matí? Escoltin, posem-nos-hi una mica més seriosament.

Aquesta discussió avui la tenim aquí i en aquests termes, per què? Per la precipitació del Govern. Probablement, un tràmit més lleuger, més descansat, que hagués permès més el diàleg, probablement com amb altres textos legals que també impliquen una dosi important de dificultat, els hauríem arribat a consensuar en benefici de la mateixa norma, del seu compliment i del seu grau d'eficàcia.

5990

Crec, senyor conseller, crec, senyors del Partit Popular, que aquesta discussió, la continuarem tenint. No s'acaba avui, ara i aquí.

Escolti'm, m'he de posicionar també sobre l'esmena a la totalitat de vostè. Coincideixo en les raons de procediment, però haurà de convenir amb mi, senyor Sirera, que malgrat que no és el pas que vingui a resoldre de forma satisfactòria el problema, és un pas, tímid, vacillant, com últimament ens hi acostuma la majoria; vacilla excessivament en temes que cal una mica més de valentia, més acció de govern, en moltes coses vacilla, en aquest cas concret també; caldria haver arribat una mica més enllà.

I aquest és el conflicte que avui ens porta, ara i aquí, i que tindrà, senyor conseller, difícil solució, perquè, a més a més, apareixen coses molt contradictòries. Avui jo veia imatges per televisió –no sé qui les ha encarregades, les donaven a TV3– de Lloret, bastant esgarrifofes, d'ampolles buides i de gent. Escolti'm, l'endemà de la nit boja de la majoria de festes majors de Catalunya les podem reproduir en el conjunt de municipis, perquè tenim una cultura, per molt que ens dolgui, eh?, que les festes a vegades les assimilem també amb el consum d'alcohol. Què fem els ajuntaments? Què fem? Tots els que som als ajuntaments ho sabem: quan fem festes majors una de les coses que fem és que autoritzem de forma expressa els bars que s'ubiquen de forma excepcional allà on fem la festa i allà s'hi ven alcohol, i és una font d'ingressos que ajuda a paliar i a subvencionar la festa. I el dia aquest de la festa podem veure al final de la festa escenes com les que podem veure cada dia a Lloret. Què passa? Que a Lloret es produeix cada dia.

Per tant, el problema, senyor conseller, el tenim bastant centrat en els temes d'ordre públic, i lamento que avui, ara i aquí, no hi hagi qui és el responsable dels temes d'ordre públic. Perquè aquesta Llei, per descomptat, que cal tramitar-la a través de la Llei que s'està fent, però la causa d'alguns dels problemes està en el seu origen, amb una insuficiència en el manteniment de l'ordre públic o amb les dificultats de manteniment de l'ordre públic.

Veig que se m'encén el llum, per tant, hauré d'acabar. El Grup Socialista anuncia que votarà en contra de l'esmena de retorn per les raons que li he explicat, senyor Sirera, i m'afegiria a la petició que li han fet, que ho reconsideressin, perquè té difícil explicació.

El president

Senyor...

El Sr. Clofent i Rosique

Ja acabo, senyor president.

El president

Se li ha exhaurit el temps...

El Sr. Clofent i Rosique

Acabo, senyor president. I aprofito per dir també que respecte a l'esmena que ens queda plantejada amb el

Grup de Convergència, i suposo que altres grups, hem arribat a una transacció, que espero que pugui ser tinguda en compte i votada en el seu moment, i anuncio que votarem el conjunt de la Llei, amb aquesta recança que d'aquí a una temporada hi haurem de tornar, previsiblement.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Trinitat Neras, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Neras i Plaja

Senyor president, senyores i senyors diputats, ahir una diputada del meu Grup em deia: «escolta, Trini, demà ja cal que expliquis molt bé l'abast d'aquest Projecte de Llei, perquè tothom en parla i he sentit o he escoltat moltes versions contradictòries».

Bé, jo no sé si seré capaç d'explicar bé l'abast d'aquest Projecte de Llei; de fet, el conseller ho ha fet. De fet, també podria dir que em sumo plenament, pràcticament, a tota la intervenció que ha fet el senyor Puigcercós, totalment encertada, ha donat en el *quid* de la qüestió, i per tant em sembla que ha explicat molt i molt bé quin és el problema pel qual aquest Projecte de Llei avui el tenim aquí en aquesta cambra.

Ara, estic d'acord amb aquesta diputada quan em deia que havia sentit informacions totalment contradictòries. De veritat que jo també les he escoltat i les he llegit; s'ha dit ja aquí. A través dels mitjans de comunicació hem pogut llegir i escoltar de tot, des que: «la Generalitat aprovarà la llei seca», manifestacions fetes pel senyor Daniel Sirera al *Punt Diari* de Girona, em sembla, del dia 26 de juny, si no m'equivoco; d'altres que també hi feia referència el senyor Puigcercós, en un diari d'ahir, en el qual asseguraven que la Generalitat aprovaria una llei que prohibiria les ampolles de cava d'aniversaris als restaurants a partir de les onze de la nit (*remor de veus i rialles*); d'altres que fins i tot –fins i tot– fan referència a punts de l'article que es pretén modificar que ja estaven aprovats en la Llei anterior... Mireu el desgavell, la desinformació que realment, no sé si voluntàriament o involuntàriament per part d'algú, s'ha fet d'aquesta modificació d'aquest article de la Llei que anomenem –per fer-ho més curt– de drogodependències.

Per tant, confusió generalitzada, restauradors esverats... Aquí al Parlament, la meua companya Eva Palau va rebre el gremi de restauradors, que també es pensaven que a les onze de la nit ja no podien posar ni una ampolla de vi, ni una ampolla de cava a les seves taules. Algú també em deia: «Escolta, i per les havaneres no podem prendre cremat?» Escolteu, quan s'arriba ja a aquest punt és que realment ho hem explicat molt malament (*veus d'«ara, ara!» i remor de veus*), per tant...

El president

Silenci, si us plau.

La Sra. Neras i Plaja

Per tant, el que estem intentant, el que estem intentant, i s'està fent ara aquí, és explicar-ho millor.

Jo penso que aquest tema potser l'he seguit més de prop perquè és un tema que me'l conec, i com que me'l conec, i en pateixo les conseqüències, perquè estic en una zona turística, potser també tinc una mica més de sensibilitat –i amb això no vull ofendre ningú– que algun altre grup parlamentari.

El conseller ho ha dit..., ha explicat l'abast i l'objectiu del Projecte de llei. Deia el conseller, en un moment de la seva intervenció, i jo també ho vull remarcar, que aquesta llei no pretén prohibir el consum normal, normalitzat i tradicional de les begudes alcohòliques; el que pretén és evitar-ne l'ús de l'abús. I aquí és on cal dir que, precisament, el que també pretén la llei és trobar una solució a tota una problemàtica que s'ha generat fruit de la llibertat d'horaris comercials a les zones turístiques. Tots sabem que hi ha zones turístiques –s'ha dit, ho repetiré– del nostre litoral que s'han consolidat amb un turisme que, a part del sol i la platja, també busca l'oci i la diversió. I, això que, evidentment no és dolent cal que es faci d'una forma ordenada, controlada, perquè no pugui ser motiu de desordres ni d'aldarulls, que en el fons no fan més –ho deia el senyor Puigercós– que perjudicar la imatge turística d'aquell municipi.

Deia, doncs, que, fruit de la regulació dels horaris comercials i de l'excepcionalitat horària de què gaudeixen els municipis turístics –poden tenir obert les vint-i-quatre hores del dia–, en aquests darrers anys ha sorgit una modalitat de venda d'alcohol que possibilita que molts comerços vinguin begudes alcohòliques les vint-i-quatre hores del dia. I això és, justament, el que també es pretén regular. La proliferació d'aquests comerços de venda d'alcohol en horaris nocturns, totalment, en horaris totalment lliures, ha provocat la queixa en aquests municipis. En aquests municipis sí que els restaurants s'ho coneixen, aquest problema: del gremi de restauració, dels bars, de les discoteques... I per què, senyor Sirera? Doncs perquè no és lògic que les discoteques i els bars, que bàsicament s'hi consumeixen begudes..., alcohòliques o no, però bàsicament begudes alcohòliques, tinguin un horari establert de tancament, i després aquests comerços puguin continuar la venda d'alcohol. Alguns ajuntaments s'han queixat també de la impotència que sentien de poder impedir aquesta venda incontrolada d'alcohol.

Per tant, ho repeteixo, senyor Sirera, vostè creu que no és lògic que no puguem regular..., que els ajuntaments que ho creguin convenient puguin regular l'horari de prohibició de venda d'alcohol en aquests comerços, que, ho repeteixo, fan –no em vaig..., no se'm va escapar el tema de la competència deslleial, ho torno a repetir–..., fan una competència deslleial a aquells bars i discoteques que tenen un horari totalment reglamentat. Per tant, tota aquesta..., jo diria, aquesta desinformació, o potser manera de veure diferent, per part del seu Grup, quant a: «escolti, deixem-ho en mans dels ajuntaments, que puguin prohibir...» «No sabem ni a quina hora...» Sí senyor, hi posa claríssimament de les onze

a les vuit del matí, tots aquells establiments que no estiguin regulats. Senyor Sirera, no fem res més que això, deixar en mans dels ajuntaments que tinguin aquesta problemàtica... Senyor Clofent, els ajuntaments apellem sempre..., vostès apellen sempre a l'autonomia municipal, però sembla que quan no els convé ens demanen que ho generalitzem. Per tant, no volem generalitzar-ho, volem deixar-ho en mans d'aquells municipis que creguin oportú poder-ho resoldre.

Espero i desitjo que el senyor Víctor Ros, alcalde d'un municipi turístic, no es trobi mai amb una problemàtica com aquesta, perquè potser li farà canviar el seu criteri. Perquè, realment, el problema amb què es troben aquests municipis de veritat que és greu. Jo m'he trobat i he estat a Lloret amb comerciants, amb bars, amb gent de la restauració, i em deien: «Escolta, en comptes de tenir un bar, nosaltres posarem una botiga de venda d'alcohol.» Clar, si això no és competència deslleial, si això no crea tota una problemàtica durant aquestes hores de la nit..., allò que diuen: que vingui Déu i ho vegi, no?

Per tant, la llei faculta –ho repeteixo– els ajuntaments perquè puguin regular el tema de la venda d'alcohol, aquells ajuntaments que al seu municipi gaudeixen d'excepcionalitat horària. Aquesta és una solució que de ben segur l'aplicaran només –ho deia abans– aquells ajuntaments que realment tinguin aquesta problemàtica. Per tant, senyor Clofent, ho repeteixo, no..., el nostre Grup no entén que s'hagués de generalitzar a tots els municipis, perquè, si bé és cert que només es tracta d'un problema puntual en uns municipis determinats, no creiem que s'hagi de generalitzar a tot el territori.

Em consta que algú ha criticat –i aquí no s'ha dit, però em consta que algun gremi ho ha criticat–, per què aquesta modificació d'aquesta llei no es feia..., si realment és una llei que una mica el problema ve generat de l'excepcionalitat horària dels comerços, per què no es feia via modificació de la llei d'horaris comercials. Deia el senyor Sirera, i també ho ha dit el senyor Clofent..., parlaven del tema d'ordre públic, del tema de Governació... Escolti'm, abans de modificar aquest Projecte de llei va haver-hi reunions amb els departaments implicats: amb el Departament de Turisme i Comerç, amb el Departament de Sanitat i amb el Departament de Governació, evidentment. Per tant, tampoc s'ha fet a la lleugera, tampoc s'ha fet amb aquesta precipitació, malgrat que s'hagi fet amb tràmit d'urgència, com vostès apuntaven aquí. *(S'encén el llum que avisa que s'exhaureix el temps d'intervenció. S'esdevé un diàleg entre l'oradora i la presidència.)*

Bé, és que estic espantada, perquè se m'està acabant el temps i encara tinc moltes coses a dir. De totes maneres, senyor president, tenint en compte que faig un torn en contra de l'esmena a la totalitat i que, d'alguna manera, em posiciono sobre les esmenes que queden pendents, he demanat una mica més de benevolència. *(Remor de veus.)*

Bé, la llei d'horaris comercials... –només dir això, seré breu–, la llei d'horaris comercials és complementària de la llei del 96, d'ordenació del comerç minorista. Per tant, aquesta és una llei orgànica, aprovada pel Govern

5992

de l'Estat, que el Govern de Catalunya la pot desenvolupar, però que, evidentment, no la pot modificar. D'aquí, doncs, que es fes a través d'aquesta Llei de drogodependències. Aquest és un exemple que també l'ha seguit –i ho ha dit també el senyor Puigcercós– la Comunitat Valenciana.

Un altre aspecte que contempla la Llei, que també se n'ha parlat aquí, i que hi havia unes certes discrepàncies, és el tema de les àrees de servei i de les gasolineres. Som conscients que aquest no resoldrà el tema, en bona part, el tema dels accidents de trànsit. Però no es tracta de no..., es tracta de no posar facilitats per la compra de begudes alcohòliques. És evident que podrà sortir de l'autopista, si vol, i anar-ne a comprar, o comprar-se'n una al matí, però del que es tracta és de no posar a l'abast... –en un lloc on, realment, el que fa és anar-hi amb el cotxe, i per tant es condueix–, a l'abast d'aquell conductor les begudes alcohòliques.

Per tant, penso, senyor Sirera, que és important que adoptem aquesta mesura al nostre país. Això s'ha dit també aquí: a França, a Alemanya, n'està totalment prohibida la venda; la Unió..., la Comunitat Europea, la Unió Europea, també ho recomana –ho ha dit el conseller– en les seves reglamentacions.

El president

Senyora diputada, hauria d'anar acabant.

La Sra. Neras i Plaja

Vull acabar dient que lamento l'actitud del Grup Popular, que lamento la informació i desinformació que s'ha volgut donar d'aquesta iniciativa, perquè, de ben segur, si tots els grups haguessin fet pinya, hauria..., s'hauria pogut explicar millor l'abast i els objectius d'aquest Projecte de llei. Però que, malgrat no haver pogut haver-hi un acord unànime, sí que vull agrair molt sincerament l'esforç de tots els altres grups de l'oposició, que farà possible, pel que s'ha vist, que es voti en contra, lamentant-ho molt, l'esmena a la totalitat del Grup del PP i que, finalment, quedi aprovada aquesta Llei per un ampli consens.

Acabo ja dient al senyor..., amb tota cordialitat, al senyor Clofent, amb tota cordialitat, el dia..., aquesta Llei ha estat aprovada per tràmit d'urgència perquè el Govern ha cregut que era necessari aprovar-la abans de l'estiu. Però imagini's vostè la pressa que tenia el seu..., perdó, l'Ajuntament de Lloret, governat pel Grup Socialista amb el suport d'Iniciativa, i aprovat per unanimitat per tots els grups...

El president

Hauria d'acabar...

La Sra. Neras i Plaja

...que han aprovat una ordenança...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps, i està creant al·lusions, ja.

La Sra. Neras i Plaja

Perdó, acabo, senyor president.

...que ha aprovat una ordenança que, de fet, l'haurà de modificar una vegada s'hagi aprovat aquesta Llei. Per tant...

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

La Sra. Neras i Plaja

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor Clofent em demana... Per al·lusions?

El Sr. Clofent i Rosique

Per al·lusions, senyor president.

El president

Mig minut, senyor Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Senyora Neras, coincideixo en la necessitat i en la urgència de resoldre el conflicte que té plantejat, entre altres, l'Ajuntament de Lloret, però això ho hauríem pogut fer exactament el mes de març, o el mes d'abril, o el mes de maig, i amb més temps. No exclou una cosa l'altra.

El president

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*) Acabat el debat... (*Remor de veus.*) Aquí hi ha peticions... Per què em demana la paraula?

El Sr. Boada i Masoliver

Per contradiccions, per una afirmació que ha fet la senyora Neras dient que el Grup d'Iniciativa per Catalunya...

El president

Mig minut, eh?

El Sr. Boada i Masoliver

...que el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds governa a l'Ajuntament de Lloret, i no és cert. El qui governa és el Grup Socialista i, en tot cas, en alguns aspectes concrets el Grup d'Iniciativa - Els Verds li dóna suport i en altres no, però que no digui al·lusions que no són certes.

Gràcies.

El president

Senyor Sirera, per què em demana la paraula?

El Sr. Sirera i Bellés

Bé, la demano per contradiccions, encara que el Reglament em faculta per poder contestar, crec, a l'esmena a la totalitat, a les coses que s'hagin pogut dir.

El president

No.

El Sr. Sirera i Bellés

No? De totes maneres, ho demanaria per contradiccions.

El president

Per contradiccions, mig minut.

El Sr. Sirera i Bellés

Únicament, la senyora Neras ha manifestat que lamenta l'actitud del Grup Popular: s'ha fixat, senyora Neras, que cap ponent de la Llei ha donat les gràcies a la resta de ponents? Jo el que lamento profundament és que no ha existit cap mena de voluntat de diàleg per part del seu Grup ni per part del Govern amb cap grup parlamentari d'aquest Parlament.

En segon lloc, pels arguments expressats majoritàriament per tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, que reforcen els arguments del Partit Popular, nosaltres mantindrem aquesta esmena a la totalitat de retorn. I, senyors de Convergència i Unió, si hi han disturbis, si hi han aldarulls, si hi han gresques nocturnes a Lloret de Mar, on estan els Mossos d'Esquadra? (*Forta remor de veus.*)

El president

Acabat el debat..., acabat el debat..., prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci. Iniciaríem les votacions. Passarem, en primer lloc, a votar l'esmena a la totalitat. Demano a les senyores diputades i senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

(*Pausa.*)

L'esmena a la totalitat ha sigut refusada per 12 vots a favor..., 11 vots a favor, 90 en contra i cap abstenció.

Demano al secretari primer de la Mesa que procedeixi a donar lectura a l'esmena transaccional i a les esmenes tècniques.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. Aquesta esmena transaccional està presentada per cinc grups parlamentaris i consisteix a transaccionar l'esmena número 2 del Grup Socialista amb el text del Projecte de llei pel que fa a la lletra d de l'apartat 2, i modificar-la en el sentit següent: «Les àrees de servei i de descans de les autopistes i les benzineres, de les vint-i-quatre hores a les vuit hores de l'endemà.»

La senyora lletrada assignada a aquest Projecte de llei, la senyora Andreu, ha fet arribar cinc propostes d'esmena tècnica en base al seguiment de les directrius de tècnica legislativa del col·lectiu Gretel, en el sentit següent: «Tractant-se d'una segona modificació de la Llei, s'hi hauria de reflectir, i de tal forma diria així..., el títol de la Llei hauria d'afegir aquesta expressió i dir-se, per tant, "Projecte de llei de segona modificació". Com a conseqüència, en l'article únic, a l'encapçalament, s'ha de dir: "Es modifica l'article 18 de la Llei 20/1985, de 25 de juliol, ja modificada per la Llei 10/1991, de 10 de maig...", i continuar. La disposició derogatòria única s'hauria de modificar en el sentit de suprimir-la, ja que és redundant, ja que està derogada per la derogació anterior. Pel que fa a les disposicions finals, s'haurien d'identificar com a disposició final primera i segona. I, finalment, pel que fa a la disposició final primera, s'hauria de suprimir l'expressió "general", de "normes de caràcter general i reglamentari", per confusional, ja que el Govern no pot fer normes de caràcter general, que seria la Llei.»

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer de la Mesa. Procedim ara a votar... Perdó, senyora...?

La Sra. Neras i Plaja

Senyor president, per demanar votació separada, en el punt 2, de la lletra g.

El president

Perdó?

La Sra. Neras i Plaja

Votació separada del punt 2, la lletra g.

El president

Del punt 2, la lletra g. D'acord, moltes gràcies.

Procedirem, en primer lloc, a votar l'esmena transaccional que acaba de ser llegida pel secretari primer de la Mesa.

Iniciem la votació de l'esmena transaccional.

L'esmena transaccional ha sigut aprovada per 95 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Passaríem, a continuació, a votar les esmenes tècniques que també han sigut llegides pel secretari primer de la Mesa.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes tècniques han sigut aprovades per 94 vots a favor, 11 en contra i 1 abstenció.

Procedirem seguidament a votar, tal com m'ha sigut demanat per la diputada senyora Trinitat Neras, la lletra g del punt 2.

Iniciem la votació de la lletra g del punt 2.

5994

Aquesta lletra g del punt 2 ha sigut refusada per 106 vots en contra..., vol dir la unanimitat de les senyores diputades i senyor diputats presents en el Ple.

I a continuació votarem el text del Dictamen.

Iniciem la votació del text del Dictamen.

El text del Dictamen ha sigut aprovat per 95 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

Acabada l'aprovació d'aquesta Llei, iniciem el capítol de mocions.

Alteració de l'ordre del dia

Senyores i senyors diputats, un moment d'atenció. Amb la conformitat dels portaveus tinc de proposar-los una petita alteració de l'ordre del dia. I és que la Moció sobre la presència internacional de l'esport català, tramitació 302-00194/05, sigui substanciada immediatament després del Projecte de Llei. Té la conformitat de tots els portaveus i només necessita ara l'aprovació del Ple.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la presència internacional de l'esport català

Si s'aprova aquesta modificació –que veig que sí que és aprovada– iniciariem el capítol de mocions precisament amb aquesta Moció que és la Moció..., el dinovè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la presència internacional de l'esport català, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. *(Pausa. Remor de veus.)*

El president

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci perquè el senyor diputat que presenta la Moció pugui començar la seva intervenció. *(Persisteix la remor de veus.)*

Endavant.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. El mundial avança, el mundial de futbol, s'entén. Acompanyo en el sentiment la Joventut Nacionalista de Catalunya que s'ha quedat sense referent amb l'eliminació d'Escòcia. Sembla que no són els únics que s'han quedat sense referent patriòtic, però, bé, aquest és un altre problema. I, en qualsevol cas, el que és clar és que el plantejament que nosaltres vam fer a la interpellació substanciada en el darrer Ple tenia dues línies molt clares. Una, evidentment, era la qüestió del mundial pròpiament, aquell partit Brasil - Escòcia que a tots ens va fer una certa enveja no tan pel cantó del Brasil, sinó més aviat pel fet que una

nació sense Estat, doncs, es mostrava als ulls del món sense complexos. I l'altra pel fet que, curiosament, i també coincidint amb aquest esdeveniment esportiu de caire mundial, el Govern basc, el Parlament basc aprovava una reforma de la seva Llei de l'esport que tenia tot un seguit d'aspectes molt interessants i que ens havien de fer reflexionar i ens havien de fer pensar en la conveniència, potser, d'adaptar, també, la nostra Llei de l'esport.

Aquests aspectes... Jo insisteixo que aquest va ser el punt de discrepància més important que vam tenir amb el conseller en la interpellació; el conseller deia textualment: «la Llei que acaba d'aprovar el Parlament basc, senyor Benach, miri-se-la pel davant, pel darrere, pel mig, per les vores, faci-ho com vulgui, no va més enllà de la Llei que va aprovar el Parlament de Catalunya l'any 88»; i deia més coses, però bé... Jo és que ho he fet, me l'he mirada pel davant, pel darrere, pel mig i per les vores, i els puc manifestar –i, en tot cas, m'agradaria comentar-ho directament al conseller, però això no és possible– que potser valdria la pena que els seus assessors l'assessoressin millor. És a dir, si un assessor la funció principal que té és la de donar consell i explicar i aclarir, i per tant donar més informació sobre el tema, tinc la sensació que amb aquest tema no se li ha acabat de donar tota la informació al conseller, i que el discurs que va fer fa quinze dies en aquesta cambra no va ser tot el recíbit que hauria de ser per un membre d'un govern que, a més a més, en una qüestió legislativa important com aquesta té, diguem-ne, alguna responsabilitat que va més enllà del simple o l'estricta discurs.

La Llei que els bascos han aprovat en aquests moments és molt clara, és molt clara en tot un seguit de qüestions. És molt clara, per exemple, quan parla d'un Comitè basc de promoció olímpica, cosa que la paraula olímpica, a la Llei catalana, no surt. És molt clar quan parla no només de les federacions i com s'ordenen. Fins i tot, hi ha un aspecte important –el vaig dir l'altre dia i el torno a repetir avui–: l'adscripció de les federacions esportives, en aquest cas basques; sempre es parla d'adscripció a federacions territorials superiors, mai s'especifica quin és l'abast d'aquest territori; per tant, es pot interpretar de moltes maneres; mentre que la Llei catalana sí que especifica claríssimament que les federacions territorials catalanes per tal de competir internacionalment s'hauran d'adscriure a les federacions territorials espanyoles. Vull dir que, en aquest sentit, hi ha diferències importants. I també hi havia tot un seguit de qüestions importants, que d'alguna manera intentem recollir en la Moció, que feien referència a la utilitat pública i als beneficis i als avantatges fiscals que tenien les federacions esportives, que en el fons és una altra manera de promoure i, per tant, de possibilitar que seleccions esportives que surtin d'aquestes federacions tinguin els recursos suficients com per poder tenir una competitivitat gran en el món de l'esport i, sobretot, al nivell internacional. Un altre aspecte molt clar era el fet que les seleccions basques tenien un reconeixement explícit i un suport clar en la Llei basca –l'article 35 bis concretament–, i que com a tals se les esmentava amb noms i cognoms, i no només això sinó que en competències fins i tot, i, per tant, regulant quina havia de ser la seva participació. Hi havia tot un altre seguit d'aspec-

tes interessants a la Llei basca de l'esport com podia ser la mateixa Escola basca de l'esport, el capítol dedicat a la medicina esportiva, que, evidentment, en el seu moment, doncs, quan el Govern –com ens ha manifestat el seu secretari general de l'esport– té la intenció de presentar una reforma de la Llei de l'esport d'aquí, tindrem ocasió de parlar-ne.

Hi havia, per tant, tot un seguit d'aspectes que ens feien pensar que es podia avançar i que es podia avançar molt més del que havíem avançat fins ara. I més si tenim en compte que des d'algun dels partits que dóna suport al Govern –i dic explícitament algun dels partits perquè així ha estat– s'ha mostrat una voluntat molt clara en el sentit d'avançar en la línia d'aconseguir, doncs, que l'esport català tingui representació internacional. Per tant, a partir d'aquestes voluntats expressades per aquests grups, aquests partits, a partir de les voluntats expressades permanentment i jo diria que fa bastants anys pel nostre Grup Parlamentari i pel nostre partit, a partir de la situació que en aquests moments es dóna, és quan nosaltres, després de la interpellació presentem la Moció que, en definitiva, recull tres qüestions, per nosaltres, fonamentals, però que, d'alguna manera, el que fan és plantejar línies de futur. La primera: el fet de tenir no només una política activa sinó també estratègies específiques per tal d'aconseguir una major presència de l'esport català en competicions internacionals de tota mena. I no s'hi val aquí a dir, no s'hi val a dir aquí, que l'esport català va triomfar a Roland Garros com ens va dir el conseller l'altre dia: l'esport català no va triomfar a Roland Garros, esportistes catalans van tenir èxits a Roland Garros, però l'esport català com a tal no va triomfar, dissortadament. Ho dèiem l'altre dia, la mateixa Televisió de Catalunya, la mateixa televisió de Corporació Catalana de Ràdio i Televisió plantejava com a escola catalana del tennis, no directament com al que era, no? Per què? Doncs perquè van tenir històries amb les illes perquè el senyor Moyà és de Mallorca; bé, escolti, tant se val, però el senyor Àlex Corretja no i tots els tennistes que van participar a Roland Garros, catalans, que van tenir un cert èxit; recordo que hi havia també un altre semifinalista, concretament a semifinals masculines, i hi va haver una altra guanyadora catalana, no, però andorrana em sembla que sí que ho és. Per tant, en aquest sentit, també es podria atribuir cert èxit com a mínim en aquest tema. O en el tema del motociclisme; escoltin, el senyor Àlex Crivillé que em sembla que és un esportista fantàstic, un corredor meravellós, en un cert moment sí que feia anar la senyera, però últimament es veu que ja no li ho han deixat fer més, no?, i que ara quan guanya una cursa del mundial, que la veu tot el món, la bandera que porta no és precisament la bandera catalana. I per tant, en aquest sentit, alguna reflexió... És a dir, escolti, estratègies específiques vol dir precisament això, vol dir intentar canviar el xip també d'alguns esportistes que sens dubte són el que són gràcies a aquest país. I, per tant, en aquest sentit, és indubtable que hi ha molta cosa a fer, i per tant aquestes estratègies específiques passen perquè el Govern tingui política activa i voluntat... Aquí recordo, també, per exemple, quan el Govern basc promou un equip professional de ciclisme que es deia

Euskadi i que participava en les grans competicions esportives internacionals de ciclisme.

El segon aspecte, aprofitant la reforma de la Llei de l'esport que el Govern ha anunciat i ha anunciat oficialment en aquesta cambra, hi ha tot un seguit d'aspectes que es poden avançar, i en els quals entenem que es pot avançar. i aquí nosaltres plantejàvem, d'alguna manera, que s'incorporés en el text normatiu la creació de seleccions esportives nacionals amb les mesures reglamentàries de suport i de foment, el reconeixement explícit del Comitè Olímpic de Catalunya i que, d'alguna manera, a aquest organisme se li reconegués també la seva capacitat de vetllar per la promoció de l'olimpisme a Catalunya i també la d'impulsar i coordinar la presència d'esportistes catalans als Jocs Olímpics. Per tant, en aquest sentit, entenem que, ja que el Govern ha fet o està fent l'exercici en aquests moments d'analitzar la Llei, de canviar aquelles coses que potser, doncs, han quedat desfasades amb el temps i que cal adaptar-se a les èpoques que vénen, indubtablement aquest era un bon moment per també plantejar tot això tenint en compte tots els precedents que hem esmentat anteriorment. I també finalment, en aquest sentit, manteníem que, a la mateixa reforma de la Llei de l'esport, es podia aprofitar per donar eines a les federacions esportives que, en definitiva, els permetessin tenir un millor finançament, tenir més recursos i, per tant, també, indubtablement, facilitar-los la possibilitat de competir a nivell internacional, que d'alguna manera, moltes vegades, segurament que malgrat el suport que la Secretaria General de l'Esport ha anat donant, específicament i puntualment, a algunes competicions internacionals, com ja es va dir, doncs, segurament, el fet que les federacions poguessin tenir política pròpia, poguessin tenir recursos propis, poguessin tenir, d'alguna manera, tots els avantatges fiscals i econòmics que plantejem, els permetria no només la presència i la participació, sinó també el foment, és a dir, la formació d'esportistes que, d'alguna manera, a la llarga poguessin representar les federacions en aquestes competicions.

Per tant, vista la situació, aquesta és la Moció que el nostre Grup Parlamentari ha presentat després de la interpellació i sobretot tenint en compte el moment que, en aquests moments, estem vivint, col·lectivament com a país, però també, evidentment, com a esport en aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades esmenes. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula per exposar-les el diputat senyor Josep Micaló, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup està totalment d'acord en el fons de la Moció i crec que és normal en uns partits nacionalistes, tot i que hem presentat esmenes –una d'elles transaccionada–; unes esmenes que no pretenen millorar el text de la Moció, sinó, més aviat, intentar

5996

ajustar-lo al present i al futur de la presència de l'esport català a nivell internacional.

Com és sabut, el Govern, a través de la Secretaria General de l'Esport, ha donat un decidit suport a les federacions esportives catalanes per tal que aquestes puguin incrementar progressivament la seva participació en competicions internacionals. Bàsicament, aquest ajut ha consistit en l'atorgament de subvencions per a l'activitat de les seleccions catalanes i a prioritzar el Programa de tecnificació i alt rendiment per tal que els membres d'aquestes seleccions tinguin el nivell adequat i que els permeti participar en aquest tipus de competició a la qual cosa ha contribuït, d'una forma decisiva, el fet de posar a la seva disposició instal·lacions de primer ordre.

Totes aquestes accions han contribuït que el nombre de participants de les seleccions catalanes en les diferents competicions –encara que potser no les que nosaltres voldríem– es vagi incrementant progressivament. Només, i com a resum, dir que durant l'any passat van ser trenta les seleccions de diferents modalitats esportives que van competir en cent sis encontres internacionals, tot i les dificultats de tot tipus amb què es van trobar.

Tal com ja van dir el conseller Pujals en la substanciació de la interpellació o el secretari general de l'Esport, el senyor Sust, en la seva recent compareixença davant la Comissió de Política Cultural, el Govern està estudiant la reforma de la Llei de l'esport. I aquests estudis ja contemplen la incorporació al text normatiu del foment i la promoció exterior de les seleccions catalanes. I, per cert, això no ve d'ara, ja que l'any 94 ja es va intentar a través d'un decret, el Decret pel qual es regulen les federacions esportives, que en el seu article 88 ja ho contemplava, i que va ser objecte de recurs, i que en aquests moments es troba al Tribunal Suprem.

Ara, aquesta promoció, entenem que s'ha de fer mitjançant entitats de dret privat, com poden ser la Unió de Federacions Esportives de Catalunya o el Comitè Olímpic Català, perquè regulen per normativa pròpia, com les federacions internacionals i el mateix Comitè Olímpic Internacional.

També he de dir que veiem bé que s'hagi de buscar un major i millor finançament de les federacions esportives, però el que no veiem tan bé és que només siguin mesures de tipus econòmic i fiscal, ja que aquestes no són competència del Govern de la Generalitat, i sobretot perquè no hi ha cap necessitat de limitar-les, perquè també hi han d'altres mesures prou útils i interessants, com el patrocini, l'«esponsorització» o bé les de tipus social, entre altres.

És per tot això que el nostre Grup ha presentat aquestes esmenes, que, si són acceptades, hi votarem entusiàsticament a favor, esperant que el reconeixement que ja té l'esport català a nivell internacional d'una manera, diguem-ne, extraoficial, ho sigui ben aviat amb tots els drets, perquè nosaltres compartim aquell lema d'«Una nació, una selecció».

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la posició, els grups, de menor a major. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, certament, el debat polític i, consegüentment, legislatiu de la representació esportiva nacional de Catalunya és un debat que en aquest Parlament ha ocasionat precisament múltiples discussions i ha estat un dels temes, jo diria, no puntuals excessivament, però que sí que han tingut la seva presència d'una forma reiterada en aquest Parlament. I, bàsicament, per què? Sobretot, per dos motius: un, perquè hi ha una voluntat cada vegada més gran de la societat catalana de tenir representació esportiva directa i internacional, i l'altre, perquè la realitat a vegades és molt més dura que el que alguns voldrien, i de forma també reiterada han aparegut informacions diverses, aspectes diversos, que han posat al dia, a vegades voluntàriament i a vegades involuntàriament, la temàtica i la problemàtica de l'esport català en el seu màxim nivell, que és la representació nacional.

Avui també ens trobem, per tant, amb un fet d'aquests, la conseqüència del qual jo no sé exactament si ha set de retop de l'aprovació del Govern basc de la nova *Llei del deporte* del País Basc..., no sé si ha estat aquesta o no, però en tot cas el que sí que és evident és que hi ha coincidit, i això ha fet que, en tot cas, torni a ser un tema de debat, aquest, prou important. I faig aquesta reflexió perquè, certament –com he dit–, han estat diverses les iniciatives que s'han plantejat en aquest Parlament, i que és bo recordar-ho, ni que sigui de forma molt ràpida, pel fet que això ens permetrà recordar i, sobretot, plasmar la realitat actual.

El 93 es va presentar una iniciativa, que vaig subscriure jo mateix, conjuntament amb d'altres diputats, en la qual es demanava precisament un reconeixement a partir d'una llei. En aquell moment, el Grup de Convergència i Unió hi votava en contra, però amb el benentès que es comprometia que l'any 94 sortiria o es publicaria un decret en el qual hi hauria un reconeixement, si es vol dir, explícit de les seleccions nacionals de Catalunya, com així va ser, i com també s'ha recordat per part del ponent de Convergència i Unió que m'ha precedit en l'ordre de la paraula. I ha fet bé de recordar-ho, perquè, en algunes de les intervencions que vam sentir l'altre dia i avui, s'ha fet una autèntica omisió d'aquest fet.

És a dir, a Catalunya –malgrat el recurs que es va presentar i la sentència en contra, però que en tot cas torna a ser objecte de recurs– ja hi ha una legislació que, entre altres coses, l'article 4 i el 88 del Decret 70/94, que va ser precisament a conseqüència d'aquella iniciativa del 93 i el compromís de Convergència, al seu moment, del senyor Joan Aymerich..., d'un reconeixement explícit de les seleccions esportives nacionals de Catalunya, en l'article 4 i el 88, que són els que han estat reconeguts, però que a Catalunya, igual que al País Basc –en el nostre cas, de forma reglamentària; al País Basc, de forma legislativa–, ja hi ha, en tot cas, un re-

coneixement per a la promoció, el foment, l'organització de competicions esportives internacionals amb representació directa de Catalunya, o per al foment exterior de l'esport català mitjançant la promoció de les seleccions catalanes. Això ja hi és, i és així de clar.

En tot cas, el que sí que hem de constatar és que si ha estat objecte de recurs, malauradament, i les coses no canvien, la derivació o el resultat d'incorporar això en una llei pràcticament serien els mateixos, sempre que fos redactat en els mateixos termes. Una altra cosa –i en això sí que estic d'acord– és que l'aprovació de la Llei basca..., que, per cert, també s'ha de recordar, que no s'ha dit: la Llei basca de l'esport incorpora alguns preceptes –ja que s'ha dit, s'ha fet menció que s'ha estudiat pel davant i pel darrere–, hi han alguns preceptes que són reproducció literal del Decret a què he fet referència, del català. El que passa és que el que sí que és veritat –i en això, en tot cas, s'ha de fer honor, precisament, a la veritat– és que hi ha un aspecte que jo i d'altra gent dedicada al món de l'esport, especialment en el terreny legislatiu..., que ja es comença a anomenar «la via basca», que, per cert, també ja s'ha anunciat que serà objecte de recurs per part del Consejo Superior de Deportes. I la via basca què és? És a dir, no és res de l'altre món: la via basca el que és..., i em fa l'efecte que el mateix conseller –i en això coincideix amb algun dels diputats que m'ha precedit en l'ús de la paraula– no ho ha acabat d'entendre massa bé, que és que el que fa la Llei basca –que és la mateixa proposta que fa el Partit per la Independència, que l'ha presentat en aquest Parlament, que es podria incorporar a la nova Llei–, el que fa és, simplement, permetre –si es vol dir d'aquesta manera– que, a partir de la personalitat pròpia de les federacions –en aquest cas, basques–, amb personalitat pròpia i, per tant, amb tota la llibertat del món d'actuar d'acord amb la seva capacitat jurídica, puguin inscriure's a entitats superiors del tipus que siguin. Per tant, es poden inscriure directament a les internacionals o es poden inscriure a les espanyoles, però no necessàriament a les espanyoles.

Bé, aquesta és una via –que a Madrid ja s'anomena en termes jurídics «la via basca» en el terreny esportiu– que haurem d'estar a l'expectativa de com acaba, perquè ja s'hi ha anunciat un recurs per part del Consejo Superior de Deportes, però en tot cas és una possibilitat, és una via jurídica que cal, des del nostre punt de vista, esgotar i valorar, si tenim en compte que el que ens interessa a tots plegats –almenys a la major part de partits polítics d'aquest Parlament, si la cosa no canvia, almenys en votacions precedents...– és precisament d'intentar aconseguir aquest reconeixement legal.

Jo he fet una breu sinopsi del que han estat fins ara, ni que sigui lleugerament, els debats, les iniciatives, els acords que hi han hagut en aquest Parlament, perquè és bo que ho situem en el terreny en què cal situar la discussió. La discussió és doble: és a dir, hi ha un debat legal i un debat de la via de fet o la via, podríem dir..., vaja, *de facto*, que és el dia a dia, és la voluntat de les federacions i, sobretot, la voluntat del Govern de donar suport a aquestes federacions que lliurement, d'acord amb la seva personalitat, decideixin inscriure's en competicions internacionals.

A partir de la Moció que jo mateix vaig subscriure en nom del meu Grup, del Partit per la Independència, i el suport que va tenir de la major part de la cambra, a partir d'unes esmenes, també, del Grup de Convergència i Unió... –que per cert, en alguns punts, almenys, fan referència a dos aspectes exactament iguals als que fa referència aquí la Moció d'avui, però bé, en tot cas, és igual; és bo en tot cas de recordar-ho–, doncs, el que deia és que hi havia aquesta doble via, que és que des del punt de vista legal tenim la possibilitat d'esgotar, fins que no es digui el contrari, la possibilitat basca, i, per tant, demanem de forma oficial que el Govern de la Generalitat, precisament, en la..., que no sé com quedarà definitivament el punt 2, o els altres punts, perquè hi han esmenes i hi han acords a què s'ha arribat amb el Grup de Convergència, i la veritat és que costa una mica posicionar-se, no?, però el fet de reclamar que en aquesta modificació legislativa s'incorpori, doncs, aquesta voluntat de coneixement o de la creació de les seleccions esportives nacionals. Jo suposo que es tindrà en compte també..., i no tenim cap voluntat de fer o de mantenir en el proper període de sessions la iniciativa del Partit per la Independència si hi ha algun altre tipus d'acord, però, en tot cas, que tinguem la capacitat d'incorporar aquesta iniciativa legislativa i jurídica del Govern basc, per tal, també, d'incorporar-la en el nostre ordenament.

Però l'altra via era la via de fet, que és tan o més important que la mateixa jurídica. I aquest sí que és un debat molt interessant –la Moció també hi fa referència, igual que la Moció del PI de fa un quant de temps–, que és el suport que la Secretaria General de l'Esport doni a les federacions que lliurement, d'acord amb la seva personalitat jurídica –com dèiem–, decideixin o puguin –que no és exactament el mateix; més aviat és «que puguin», tenint en compte els impediments que tenen, legals i també de fet–, inscriure's en competicions internacionals.

Es va arribar a l'acord, al seu dia –més tàcit que res més–, que hi havia el compromís per part de la Secretaria General de l'Esport que totes les federacions que aconseguissin, amb tot el mèrit que això representa, inscriure's, participar en competicions internacionals tindrien sense cap mena de dubte el suport de la Generalitat, en aquest cas de la Secretaria General de l'Esport. Això s'ha complert a grans trets, perquè ens entenguem. A vegades hi ha hagut..., i em consta, perquè precisament a vegades –i jo, com d'altres diputats, perquè així em consta– hem acompanyat iniciatives o propostes d'alguna federació que no acabaven de tenir tot el suport i el reconeixement, en aquest cas, de la Secretaria General de l'Esport quant al pressupost. Organitzar o participar en una competició internacional vol dir d'entrada bastants diners, o molts diners, i jo entenc que a vegades s'han de marcar unes prioritats, però el que en tot cas interessa –i s'ha de dir aquí– és que, independentment d'allò que permeti la Llei, independentment de com quedi finalment la Llei catalana en aquest sentit –i esperem que molt similar a la basca, finalment–, és necessari, és del tot, diguem, obligat que les federacions que aconsegueixin aquesta participació tinguin el suport de la Secretaria General. Fins ara, amb algunes excepcions, en general s'ha tingut, i això ho he

5998

de dir; a vegades, perquè d'altres parts en aquesta matèria han intervingut, i a vegades, perquè la mateixa Secretaria General ha prioritzat, en tot cas, una competició. Ens agradaria que això seguís passant en el futur.

Nosaltres, personalment, entendríem –i, una mica, va en la línia de la proposta d'Esquerra Republicana– que aquest suport fos..., no cas per cas, perquè això permet una certa arbitrarietat –que en el fons probablement tots hi estem d'acord–, sinó que fos també des del punt de vista, doncs, reglamentat i, per tant, amb criteris objectius, etcètera. A nosaltres és el que ens agradaria més. Però, sigui com sigui, en el fons el que interessa és que aquest suport econòmic hi sigui, i hi sigui d'una forma, jo diria, suficient per poder aconseguir aquesta representació.

Per part nostra, res més. Votarem a favor el que finalment passi a votació –que exactament no ho sabem, perquè no tenim encara el text de les transaccions–, sigui el que sigui el text, hi votarem a favor, i l'únic que demanem és que hi hagi un compromís ferm del Govern de la Generalitat en aquest sentit, tant des del punt de vista econòmic com també des del punt de vista legislatiu.

I, per acabar, només una apreciació. Jo he dit en múltiples ocasions que en l'acord a què van arribar Convergència i el PP al seu dia, l'acord de governabilitat i estabilitat, hi havia mancances. Hi havia mancances de coses que no són menors; per exemple, l'esport. I en això els he de dir i els he de recordar que en això es van equivocar, perquè vostès en aquell moment, com suposo que potser algun dia en el futur, poden tornar a incidir en la matèria en el sentit de modificar la Llei estatal. Els recordo una vegada més que si això hi ha una altra possibilitat, un altre moment històric, de poder-ho aconseguir, que hi pensin i que donin a l'esport català la prioritat que es mereix.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Tolosana, que ho fa des del mateix escó. Moltes gràcies.

La Sra. Tolosana i Cidón

Sí, senyor president, del mateix escó, per manifestar el nostre suport als punts 1 i 3 de la Moció. Al primer punt, perquè està en la línia del treball encetat, no només pel nostre Grup, sinó també per altres grups de la cambra. Al punt 3, perquè entenem que és oportú i pertinent, que recull molt bé les demandes que van ser fetes pel president de la UFEC en la seva compareixença a la Comissió de Política Cultural; per tant, sense cap reserva.

Però al punt 2 nosaltres entenem que la primera frase que enceta aquest punt explica la nostra posició, el nostre posicionament, i és que serà en el marc de la reforma de la Llei de l'esport que està estudiant el Govern,

ensem que serà el moment i el lloc adequat per debatre el contingut que proposa aquest punt 2.

Per tant, votarem favorablement el punt 1 i el punt 3, i ens abstindrem al punt 2.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Francàs, també des de l'escó.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Compartim la preocupació i entenem que estem absolutament d'acord en una sèrie de qüestions, com són les polítiques actives, estratègies específiques per possibilitar, fomentar, potenciar –els verbs que s'hi vulguin afegir– la presència dels esportistes de Catalunya arreu, no en unes competicions, sinó absolutament arreu, i entenem també que és necessari un millor i major finançament d'una part que també entenem que és important, però no l'única, de l'esport, com són les federacions.

I dic «no l'única», perquè entenem que l'esport escolar pot ser molt més important de finançar i d'ajudar que no pas les federacions. Però en canvi no estem d'acord en el punt 1. Teníem dubtes, perquè entenem que és un punt imprecís, però després de l'explicació del senyor Benach entenem que no és tan imprecís. No estem en absolut d'acord en el punt 1.

I no estem d'acord en el punt 2. També, des d'un profund respecte per a la gent que la sensibilitat pel punt 2 és perfectament legítima i l'entenen i prioritzen aquestes qüestions, però també penso que la posició del PP, ordinàriament, és prou coneguda. I en la qüestió tant de federacions o de competicions internacionals, com del moviment olímpic català, entén que no és possible, que no és necessari i, per nosaltres, en absolut prioritari.

Per tant, no donarem suport al punt 1, no donarem suport al punt 2 i sí que donarem suport al punt tercer, en qualsevol de les dues formulacions.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Daniel Terradellas.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una vegada més tractem aquest tema en el Parlament de Catalunya, sobre la presència internacional de l'esport català. S'ha dit anteriorment, en diverses mocions, propostes de modificació de la Llei; tant Esquerra Republicana, sobretot, com el Grup Mixt ho han proposat. Per tant, és un tema tractat, conegut i que ens estalvia repetir alguns dels arguments que ja s'han fet servir i que són vàlids encara.

Què ha passat, per tant, perquè Esquerra Republicana hi vulgui insistir? Bàsicament ja ho ha dit el senyor

Benach: que els bascos han aprovat majoritàriament, amb una majoria reglamentàriament vàlida però políticament preocupant, una llei que va en la línia de la que varem aprovar nosaltres aquí en el Parlament, en aquesta cambra, però ells han volgut anar una mica més enllà en algun punt i és conegut que el Govern de l'Estat diu que presentarà o que pot presentar un recurs d'inconstitucionalitat, i veurem què diu la sentència.

En qualsevol cas, una vegada més, al nostre entendre s'utilitza o es pot utilitzar l'esport com a eina de confrontació política i com a instrument d'interès partidista. A Euskadi ho hem vist, i també aquí. I aquest joc és perillós. I la responsabilitat, el nostre Grup no la veu tant com a responsabilitat principal del Grup del Partit per a la Independència i Esquerra Republicana. Aquests partits, al cap i a la fi, entenem que són conseqüents, al nostre entendre equivocats, però conseqüents. Voldrien que Catalunya tingués el mateix rol internacional que un Estat, i no ho som. Voldrien que les federacions internacionals admetessin les catalanes, i les federacions internacionals no estan per fomentar-ho ni per consentir-ho. Voldrien, els proponents, que els clubs, les federacions i els tècnics, els esportistes, fossin partidaris de les seves idees, però aquests, en la immensa majoria, saben que regularíem i que la seva estima al país i a l'esport els fa apartar de postures numantines. No sàpiga greu a ningú que el senyor Crivillé aixequi la bandera de l'Estat quan guanya una prova del Mundial. Suposo que no voldrem obligar els esportistes catalans a agafar símbols per força; això ja ha passat. Malament aniríem si amb una llei haguéssim de fer més catalans els esportistes, que ja ho són, i que ho són en altíssims llocs dels pòdiums de molts esports, i en altres instàncies esportives estatals i internacionals.

Les contradiccions en aquest tema són sobretot de Convergència i Unió, que avui diuen una cosa i demà en diuen una altra. Els dirigents esportius més assenyats fan un camí que, sovint, els dirigents polítics més eixelebrats canvien a l'endemà. I això ho veu tothom. Ho veuen, en primer lloc, la gent de l'esport, els aficionats, la majoria de ciutadans. Convergència i Unió juga fora de joc; tira llenya al foc i, evidentment, el PI s'encén i Esquerra Republicana hi fa la xarada i, després, vostès volen tirar aigua al vi i anar tirant.

Avui també ho veiem amb les esmenes que presenten a la Moció d'Esquerra Republicana. I com que s'acosten eleccions, van un pèl més enllà, però sense mullar-se. Es volen vostès mandatar que el Govern faci una modificació de la Llei d'una forma determinada. El Govern no necessita que se li recomani com fer la modificació de la llei. Que assumeixi les seves conseqüències, que proposi, però si vol mantenir el clima d'entesa de què va gaudir la Llei del 88, mal pas és el que estan fent començant d'aquesta manera. Per aquestes raons, i repetint una vegada més que el Grup Socialista té la voluntat d'incrementar la presència internacional de l'esport català, votarem a favor del primer punt de la Moció, tant si queda l'original com la més diluïda amb l'esmena de Convergència i Unió.

Respecte al segon punt, nosaltres ens abstenem per aquesta raó que acabo d'argumentar. Entenem que serà

en el debat de la Llei de l'esport on s'haurà de tractar aquest tema. Permeti'm una reflexió: entenem que no és just, no és raonable que es posi a la mateixa altura, com proposen vostès, una entitat privada que pot tenir tot el reconeixement de la gent que intenta impulsar el moviment olímpic de Catalunya, com és el Comitè Olímpic de Catalunya, però que el posen vostès en la mateixa línia d'un organisme que té l'oficialitat aprovada per aquesta Llei del Parlament, com és la Unió de les Federacions Esportives. Crec, sincerament, que és un error. Per tant, en aquest punt, nosaltres ens abstenem.

En el tercer punt, nosaltres votarem favorablement, perquè, tot i que entenem que el raonable seria que ho discutíssim en la Llei de l'esport, en la futura reforma de la Llei de l'esport, entenem que és bo que se'ls doni suport econòmic. De fet, el Grup Socialista va ser qui va presentar una esmena en els pressupostos de la Generalitat d'enguany incrementant els recursos destinats a premiar econòmicament aquelles federacions esportives que acreditin que participen en les seves seleccions en proves de caràcter internacional.

Per tant, senyores i senyors diputats, aprovarem el primer punt; ens abstenem en el segon; votarem favorablement el tercer. Però, repeteixo, per mi, el que és el tema més important: la Llei del 88 va ser una llei consensuada entre tots els grups polítics; per tant, tenen poca credibilitat les paraules del secretari general de l'Esport, quan fa uns dies a la Comissió de Política Cultural ens parlava de consensuar, de seguir consentint la modificació de la Llei de l'esport. Vostès han mogut fitxa; vostès han tirat endavant en una línia determinada sense el consens necessari. Per tant, mala manera de començar-ho.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Benach, presentant de la Moció.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. La primera esmena que presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió fa referència a les estratègies específiques. N'hem parlat aquí, n'hem parlat diversos grups. És clar, aquí hi ha una qüestió que a nosaltres ens amoïna molt, no?

Estratègies específiques. Vostè per què es pensa que el senyor Crivillé aixeca la bandera espanyola? Perquè l'«espònsor» li ho marca. I aquí s'acaba la història. Estratègies específiques. Nosaltres, que el senyor Stòitxkov marqui un gol a Espanya anant amb la selecció de Bulgària i que es posi una samarreta de no sé ben bé què, és que ens importa un «bledo». Això és anar de derrotats. El que volem és la selecció catalana jugant al Mundial. Això és tenir un mínim orgull de país. Un mínim orgull de país, cosa que en alguns discursos s'ha notat a faltar.

6000

Com es pot parlar de confrontació política? Si vostès escolten qualsevol emissora, qualsevol emissora que està retransmetent el Mundial des de Madrid, i vostès l'escolten allò una miqueta a fons, com es pot parlar de confrontació política aquí, quan allà, una selecció que perd amb nigerians i paraguaïans s'està parlant que perd amb *negros y sudacas*? Qui està promovent la confrontació política? Nosaltres, que no tenim ni selecció per anar per aquests mons de Déu? Home, per favor! El senyor Dupont, advocat famós perquè va fer la Llei Bosman, entre altres coses, ha fet un informe al qual hem pogut tenir accés –sortirà aviat a la llum pública– en què manifesta clarament que les seleccions nacionals, com la nostra, podrien tenir sense cap mena de problemes representació internacional. En parlarem en el seu moment.

I mirin, sincerament, està molt clar que aquesta és una qüestió de voluntat política i de definició política. I el catalanisme, aquest famós catalanisme que avui dia sembla que sigui la marca de moda i la marca que, en definitiva, dona patents de catalanitat, doncs, també s'ha de mullar en aquest tema, també s'ha de definir. I sembla ser que ho està fent, però no precisament pel cantó que tocava o pel cantó que ens agradaria. Com he dit abans, les esmenes de Convergència i Unió, la primera i la tercera, el nostre Grup les acceptarà, textualment, perquè entenem que d'alguna manera potser clarifiquen més el text que nosaltres havíem presentat i, per tant, no hi hauria cap mena d'inconvenient, a més a més, tenint en compte que el que estan fent no és altra cosa que definir clarament una línia d'actuació de futur.

El dia 13 de juliol, si no s'espatlla res, es tornarà a reunir la Comissió de Projecte Exterior de l'Esport Català, cosa que en la interpellació nosaltres vam plantejar que era una necessitat i que feia més d'un any que no es reunia. Finalment, sembla que s'ha convocat i penso que això és una bona notícia. Per tant, l'objectiu que nosaltres havíem pretès en presentar aquesta interpellació, i evidentment avui amb l'aprovació d'aquesta Moció, és que aquest tema es bellugués. I aquest tema s'està bellugant. Jo no voldria entrar en més polèmiques ni en més contradiccions, com s'ha dit aquí. D'alguna manera, el que està clar és que la Llei catalana i el Decret fet posteriorment pel Govern, en cap cas parla de Comitè Olímpic de Catalunya i, per tant, d'alguna manera això era un aspecte, evidentment, que ens deixava coixos.

Pel que fa referència al punt 2, el nostre Grup ha consensuat una esmena transaccional amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que és qui va fer l'esmena i, per tant, senyor president, en tot cas, li passo perquè sigui llegida. Evidentment que no és el text que ens hauria agradat, però que és un text que s'apropa molt més al que ens agradaria que algun dia pogués ser una realitat. Potser sí que ja cal començar a deixar complexos a banda, és a dir, ni que l'Stòitxkov marqui gols ni que la selecció escocesa pugui guanyar el Mundial, sinó, d'una vegada per totes, poder anar pel món amb la cara ben alta i dient: «Som catalans. Què passa?»

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per part del secretari primer de la Mesa, es procedirà a donar lectura a l'esmena transaccional al punt 2 de la Moció.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. El text que el senyor Benach desitja que sigui posat a votació, pel que fa referència al punt 2 de la Moció, amb el benentès que el Grup de Convergència i Unió no s'oposa a la seva tramitació, diu així: «En el marc de la reforma de la Llei de l'esport que està estudiant el Govern, el Parlament de Catalunya insta aquest a incorporar en el text normatiu el foment exterior i la promoció de les seleccions esportives nacionals de Catalunya, amb el desplegament reglamentari que correspongui i mitjançant la UFEC i el Comitè Olímpic de Catalunya, a la promoció de la cultura i dels principis del moviment olímpic, a partir d'aquestes dues entitats, com a entitats esportives privades que tenen al seu càrrec la promoció de l'olimpisme a Catalunya i l'impuls, i si s'escau la coordinació, de la presència d'esportistes catalans als Jocs Olímpics o competicions similars.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer.

Passarem a la votació. Recordo a les senyores diputades i senyors diputats que votarem el punt 1 amb la modificació acceptada pel proponent, exactament igual el punt 3, i l'esmena transaccional, que acaba de ser llegida pel secretari primer al punt número 2.

Degut a les intervencions dels diversos grups, penso que és absolutament necessari que votem punt per punt. (Pausa.) O primer i tercer, i el segon separat. Però és que hi ha...

Com vulguin.

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, per a nosaltres, el primer i el segon punt es poden votar conjuntament, i el tercer punt per separat.

El president

Llavors, no és possible... Punt per punt, tal com he dit al començament.

Iniciem, per tant, les votacions. Votarem en primer lloc el punt número 1. (Remor de veus.)

Iniciem la votació.

El punt número 1 ha sigut aprovat per 97 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

Votarem seguidament el punt número 2.

El punt número 2 ha sigut aprovat per 63 vots a favor, 10 en contra i 34 abstencions.

I votarem seguidament el punt número 3. (Remor de veus.)

Iniciem la votació.

El punt número 3 ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional

Iniciem seguidament –prego les senyores diputades i senyors diputats que prestin atenció– la tramitació de les mocions, d'acord amb el que m'han suggerit els portaveus, 15, 16, 17 i 18 punts de l'ordre del dia, és a dir, mocions, totes elles, que fan referència a la formació ocupacional. Tramitem les mocions conjuntament, sens perjudici que les votacions siguin fetes per a cada una de les mocions separatament.

Per tant, iniciem, en primer lloc, la presentació de les mocions. Correspon el primer torn a la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'altre dia vam tenir ocasió de debatre en aquesta cambra alguns dels problemes que comportava l'actual model de formació ocupacional, alguns d'ells vinculats a un cert mullader públic en relació amb un possible clientelisme polític a l'hora de concedir alguns d'aquests fons, però jo personalment vaig entrar en temes més del conjunt, també, del model, no només en aquests de possible ús de la repartidora en aquest àmbit, que segurament és més ampli el tema del que ha sortit a la premsa, i vam entrar també, vaig entrar també, doncs, en qüestions sobre l'eficiència del model, sobre la ràtio o la relació entre cost i servei que es dona, i, per tant, en funció de tota aquesta anàlisi hem presentat la Moció que d'alguna manera els passo a defensar.

Una moció que en un primer punt reclama, doncs, el lliurament anual als grups parlamentaris de tota la informació referent a les subvencions destinades a formació ocupacional, amb cost, contingut dels cursos de formació i grau d'inserció dels participants. I també reclamem en aquest primer punt dades acumulades d'empreses, entitats o persones que actuïn com a entitats col·laboradores vinculades entre elles, perquè aquí pot passar, per exemple, que, en una sèrie de federacions gremials associades a una patronal determinada, les seves dades separades no donin les pistes del conjunt de la subvenció que rep tota l'agrupació, per exemple, doncs, d'empresaris vinculats a aquesta patronal, per posar un cas. Seria bo que això passés en altres elements, empreses o organismes que també tinguessin relació entre ells. Això seria una forma de transparència que segurament serviria per fer un millor control parlamentari de com es distribueixen aquests fons. En tot cas, ja seria un pas important que la primera part d'aquest primer punt es posés en marxa, perquè, si no..., fins ara hem hagut d'esperar que un grup determinat ho hagi demanat perquè la Conselleria ens ho hagi facilitat. Per tant, si ara s'estableix d'una forma ja per-

manent, anualment, aquesta informació, tot això que tindrem de guanyat, i serà un pas endavant.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

En segon lloc, entenem des d'Esquerra Republicana que seria bo, en aquests moments que sembla que es van a fer uns retocs importants –alguns anunciats ja, alguns ja començats a posar en marxa, i d'altres proposats des de l'oposició– sobre el tema de la formació ocupacional, que hi hagués una avaluació exterior al sistema sobre l'eficiència del model. És a dir, el model serveix realment, a part del que diuen les estadístiques i a part del que diuen formalment els contractes que s'han de presentar, com a mostra d'inserció laboral? És eficient el sistema a l'hora d'incorporar treballadors al seu treball, a un lloc de treball? Serveix aquesta formació? Per tant, fem-ne una avaluació exterior, perquè l'Administració és difícil que s'autoavalui, molts cops, d'una forma, diguem-ne correcta, no? Per tant, proposem en el segon punt que hi hagi una avaluació exterior de l'eficiència del sistema.

En tercer lloc, aplicant el pacte d'ocupació que es va signar fa poc, hi havia un apartat que el Consell Català de la Formació Professional, que és l'organisme que ha de coordinar i assessorar la Conselleria o ser consultat pel que fa precisament a tots els temes de formació professional, ja sigui la reglada o la no reglada; doncs, el que jo en aquesta proposta faig és que es concreti en el més breu termini possible –jo proposava aquí sis mesos– que en el moment de constitució d'aquest Consell es presentés a aquesta cambra ja quin pla concret hi ha que determini prioritats formatives en el camp de la formació ocupacional, i també, evidentment, tot el que va involucrat amb aquesta formació: les escoles taller, les cases d'ofici, els centres d'innovació i formació professional. Això seria un desplegament, doncs, del pacte per l'ocupació que ja s'ha signat fa un temps. I afegia també aquí que és bo que aquest paquet de coordinació de la formació no es quedi només amb la continuada, que és per a aturats, i amb la reglada, que és per a estudiants, sinó que s'intervingui també amb una coordinació en el que és formació contínua, que és la formació destinada als treballadors que tenen lloc de treball, reciclatge. Per tant, que també hi hagi una coordinació, tot i que això correspon a patronals i sindicats, que almenys es posi sobre la taula el conjunt del tipus de formació que s'està donant per coordinar-la. Aquesta seria la tercera proposta.

La quarta proposta..., entenem —i aquí es va fer públic, es va fer una discussió sobre el tema— que hi havia una poca capacitat o insuficient capacitat controladora i inspectora presencial sobre els cursos de formació ocupacional, que potser fins i tot els darrers temps, potser pel que sigui, doncs, perquè s'ha augmentat el nombre de centres col·laboradors o perquè la Conselleria, diguem-ne, ha atribuït feines, altres feines, a la gent que se'n cuidava, la qüestió és que semblava que hi havia un cert relaxament d'aquesta funció controladora, i, per tant, el que es demanava és que s'incrementés la funció inspectora, i que això, si es pogués, es fes estabilitzant la plantilla de treballadors, que en molts casos té una situació d'interinitat que fa que aquestes funcions ins-

6002

pectores es puguin complir amb menys condicions que si la plantilla és fixa; un funcionari sempre té l'esquena més coberta, a l'hora de fer funcions, precisament, d'inspecció, que un funcionari que no té aquesta situació. Per tant, aquest era un element que enteníem que era fonamental i era clau per millorar el sistema de control de la formació ocupacional.

Un altre element que proposàvem era avaluar la relació entre la qualitat del curs que es dona i el cost dels cursos que es donen, no?, perquè hi havia un *dérapiage*, es derrapava, hi havia un diferencial diferent en algunes entitats que segur que utilitzaven els recursos d'una forma adequada i, per tant, la qualitat del curs corresponia al que cobraven de la subvenció, i en d'altres entitats es perd una quantitat de diners pel camí, ja sigui en forma de lloguer o en formes diverses, segurament legals o, diguem-ne, almenys legals formalment, però que a la pràctica desvirtuen la qualitat de la formació que s'està donant. Per tant, això, com a mínim, hauria de formar part d'aquesta avaluació de l'eficiència, també. Per tant, aquí ho proposàvem com una part, perquè enteníem que aquest era un dels aspectes, per mi, criticables del problema, perquè jo crec que aquí és on es produeixen, en tot cas, possibles usos clientelars. Si no hi hagués aquest diferencial excessiu, que a vegades segurament es dona, entre el que es cobra i el que es dona, segurament no seria un pastís gormand, doncs, per a algunes entitats que segurament utilitzen aquest diferencial a favor de finançament de l'estructura pròpia, i no a favor dels aturats. I, si eliminem el diferencial aquest, segurament matarem la mare dels ous, diguem-ne, de la possible desviació que pugui haver-hi en determinades actuacions d'alguns centres col·laboradors d'aquests fons que reben. Per tant, era en aquest sentit que nosaltres proposàvem aquest cinquè punt.

En sisè lloc, la nostra proposta es referia a fomentar una oferta pública de cursos de formació ocupacional destinats a treballadors o a impulsors de microempreses. Per què diem això? Perquè, tot i que està previst, d'alguna manera, que la formació ocupacional estigui adreçada a tothom, és cert, si mirem el llistat de qui hi té accés, que, home, normalment, empreses d'una certa força, elles mateixes són a vegades receptores de fons subvencionadors, que ja apliquen en la formació de gent que després col·locarà la mateixa empresa, però en canvi la petita, petitíssima empresa, la microempresa, s'ha de refiar d'aquella gent que li formen acadèmies privades, i que, per tant, no necessàriament hi ha una relació entre la demanda real que pot tenir aquesta microempresa –que té altra feina que, diguem-ne, dedicar-se a promoure formació ocupacional– i el que poden oferir al mercat aquests centres col·laboradors. Per tant, hi hauria d'haver una certa sensibilitat especial que hi hagi una oferta concreta, pensada per a la demanda de la petitíssima empresa, de la microempresa.

Finalment, en els últims apartats també entràvem a proposar que, dintre de la formació ocupacional, un capítol sempre inscrit en aquesta formació sigui el del foment de la cultura emprendedora. Entenem que una part de la formació no és, no hauria de ser per buscar feina, sinó per crear-ne, per ser capaç que algun treballador

en atur fos capaç de crear també la seva pròpia empresa. I finalment, a l'últim punt enteníem que una de les formes, també, d'evitar alguns problemes d'aquests de diferència entre cost i el que es dona és millorar la qualitat; per tant, doncs, proposàvem uns mètodes per avaluar la qualitat dels centres col·laboradors, de manera que hi hagi algun cert certificat de qualitat –una mena d'ISO, diguem-ne, de la formació ocupacional–, de manera que hi hagi una garantia neutra, objectiva, amb la qual un centre, quan l'ha aconseguida, diguem-ne, hi ha una...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, gràcies, senyor president; acabo la frase.

...hi hagués la garantia que, almenys, doncs, aquesta formació ocupacional correspon als nivells de qualitat i, per tant, també correspon a les subvencions que rep.

Amb tot això, les propostes d'Esquerra, com veuen els senyors diputats, tenen un element crític al començament, però el conjunt de la Moció té un to de reforma i de propostes constructives de cara a millorar una formació ocupacional que, en definitiva, al que ha d'anar és a favor dels aturats.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Senyor Huguet, no s'ha pronunciat sobre les altres; si li sembla, li donarem cinc minuts més. Ho farem amb tots els grups.

El Sr. Huguet i Biosca

No, ho puc dir ara, si ho vol.

El vicepresident primer

Digui-ho ara, però jo, en tot cas, em sembla que és equitatiu donar cinc minuts a qui ho desitgi.

El Sr. Huguet i Biosca

Doncs, aprofito breument per dir que nosaltres votarem a favor de les mocions que han presentat els altres grups de l'oposició, perquè entenem, doncs, que són complementàries, tot i que algunes potser fan esment més de la crítica, de la gestió de la Conselleria d'aquests últims mesos, en alguns casos que han sortit a la premsa, però entenem que són complementàries. Compartim la crítica que s'ha fet a la Conselleria, en l'apartat aquest de reprovació, i la resta, doncs, són propostes que d'alguna manera complementen o van en la mateixa línia que la que presentem nosaltres, i en principi donaríem suport també a les mocions que han presentat la resta de grups de l'oposició.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional

Ara debatrem la Moció presentada pel Grup Socialista. Té la paraula el senyor Rañé. I també faré els deu minuts, i si després ho necessita, doncs, li'n tornarem a donar cinc més. Gràcies.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és una moció que des del nostre punt de vista suposa una doble reprovació, malgrat que el text literal només parla d'una. Però hem volgut fer una reprovació que té una redacció, com tota..., la aquesta vol dir, de caràcter negatiu, i una altra que és una reprovació però que està plantejada en termes positius, perquè els tres punts que segueixen la nostra Moció configuren un model qualitativament i estructuralment diferent del que avui es gestiona en la formació ocupacional.

Ja anunciem des d'aquí que ens sumarem també a aquella reprovació que està plantejada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que a més a més de fer, com fa la nostra..., criticar la forma com s'ha desenvolupat i com es generen els efectes que genera, també ens sumarem a aquesta reprovació de com s'ha fet la gestió de la formació ocupacional a Catalunya.

Tant en la interpellació com en la doble compareixença varem posar de manifest que aquest model, el model de gestió de la formació ocupacional, es caracteritza perquè produeix uns efectes negatius, al nostre entendre. Negatius perquè gasta menys allà on hi ha més taxa d'atur. I això no tan sols vam demostrar que es feia de manera general, sinó que també es feia dintre d'aquelles zones d'aquelles comarques que són objectiu 5.b, i també d'aquelles zones i comarques que són objectiu 2; és a dir que el recurs als fons europeus per justificar una distribució mancada d'equitat amb els recursos de formació no és possible, perquè dintre de la zona 5.b també es produeix el mateix efecte. I així es produeix una situació en què una comarca —exactament el Pallars Jussà— amb 204 persones aturades rep 65 milions de subvenció, i una comarca —el Priorat— amb 206 persones, és a dir, dues persones més aturades, rep 10 milions, és a dir, 55 milions menys. Les dues són objectiu 5.b; per tant, allò que dèiem en general per a tota la formació també és aplicable dintre de cada un dels grups.

El segon efecte és que gasten menys en qui més ho necessita, i gasten menys amb els aturats que amb els ocupats. El preu-hora dels ocupats és més car que el preu-hora dels aturats; però el preu-hora dels cursos amb les persones amb més dificultats és més alt que amb les persones que tenen menys dificultats per ocupar-se. És a dir, tornem a gastar més —fins i tot, dintre dels aturats—, més recursos amb qui té menys necessitats ocupacionals. Gastem més diners en els homes que en les dones, i gastem més diners en els menors de quaranta-cinc anys que en els majors de quaranta-cinc anys. És a dir, estem en una contradicció i en una discriminació negativa per a aquells que pateixen més l'atur. I gastem menys, també, o gastem d'una manera

inadequada els recursos en relació amb les necessitats econòmiques. És, doncs, un model que no atén les necessitats de les persones aturades, que no atén les necessitats del territori, que no atén les necessitats de les empreses. I és per això que, des del nostre punt de vista, ja vam dir i tornem a repetir que no és un model ni envejat ni envegable. Només és un model reprovable, com fem amb aquesta Moció.

Però aquest resultat no és una casualitat: és fruit de tota una lògica. Una lògica que planteja i que menysprea el sector públic i, especialment, el seu propi sector públic; que no crea el Servei Català d'Ocupació com a eina fonamental de gestió de les polítiques d'ocupació i, dintre d'elles, les polítiques de formació ocupacional; que no utilitza ni aprofita els centres transferits a formació ocupacional, que desaprofita els recursos que té amb les 73 oficines d'ocupació i amb el miler de persones que hi treballen. Un model que renuncia a programar, que només reparteix; un model, un sistema, que és opac i discrecional; un model que està mancat de transparència; un model que tot està controlat des de la Direcció General d'Ocupació. Els informes que fan els serveis territorials acaben tots en la taula de la Direcció General d'Ocupació, i poden ser o bé modificats, com succeeix en alguns casos, o bé fins i tot alguns no arriben ni a passar pels serveis territorials.

Tant és així que, malgrat que el conseller sigui qui signa les autoritzacions, podem veure els diaris que van plens que qui subvenciona no és el Departament de Treball, sinó la Direcció General d'Ocupació. Sempre veuran que aquests cursos estan subvencionats pel Fons Social Europeu i per la Direcció General d'Ocupació; no pel Departament. Mirin els anuncis dels diaris i ho veuran amb tota claredat, com el conseller aquí posa la signatura, però qui subvenciona és la Direcció General d'Ocupació. Una Direcció General d'Ocupació que coneix una situació el mes de gener i no obre expedient informatiu, però, a més a més, sí que concedeix ajuts a les empreses que han estat denunciades i avui estan als jutjats; ja se'ls concedeixen ajuts, però no s'obre expedient fins que no apareix aquesta denúncia al jutjat, malgrat que es coneixien, i que fa del silenci administratiu una eina de gestió que col·loca en la inseguretat jurídica els centres col·laboradors, que permet l'aparició de situacions estèticament impresentables, que donen un tracte de favor a entitats relacionades amb Unió. Ja ens dirà, en la resposta del president Pujol, quines són les set empreses, perquè, com que no més en coneixíem tres, li hem fet una pregunta perquè ens digui quines són les altres quatre que no coneixíem i que ell sí que coneix o, almenys, així ho va posar de manifest en aquest hemicicle.

I un sistema que perverteix la funció dels centres col·laboradors. Dic que la perverteix, perquè tenim un sistema en què els centres col·laboradors no són qualificats ni avaluats en funció de la qualitat que formen. Tenim centres de formació que no se'ls avalua en funció de la formació. Se'ls avalua en funció de l'agenda de contactes que tingui el gerent, el director, la persona responsable del centre; de la capacitat d'inscripció que tingui, però no s'avalua la qualitat formativa d'aquell centre. Es pressuposa, però no és cert. Portant, com es fa a les

6004

matemàtiques, algunes demostracions per reducció a l'absurd, diríem que el millor centre de formació és aquell que no fa cap curs, però aconsegueix inserir tots els alumnes. Semblaria que aquesta absurditat fa caure aquest raonament que es defensa reiteradament des del Departament. Els centres de formació no són la punta de llança del sistema d'ocupació. Són la rereguarda. Són l'instrument per resoldre els problemes que hi ha entre les necessitats que tenen les empreses i les persones que tenim a l'atur, però hi ha moltes altres coses que les ha de gestionar, que les ha d'assumir el Departament i que defuig la seva responsabilitat, col·locant-lo en l'àmbit dels centres col·laboradors.

És, doncs, en aquesta situació, en què tenim tot un model que a nosaltres ens sembla que no és el que correspon, que hem fet un conjunt de propostes; un conjunt de propostes que estan plantejades en una direcció positiva: de crear el Servei Català d'Ocupació, de fer dels recursos propis de les oficines, dels CIFOS, el nucli central d'aquest Servei d'Ocupació que permeti resoldre els problemes. Una modificació de la gestió de la formació ocupacional que fixi amb claredat criteris, equitat en la distribució, discriminació positiva per a aquells col·lectius amb més dificultats, discriminació positiva adreçada a les persones, priorització de la programació de la formació ocupacional, per tal que respongui a les necessitats de les empreses, partint de les potencialitats de les persones aturades. I modificar la normativa; modificar la normativa que permet que es produeixin aquestes situacions; modificar-la en el sentit que estigui presidida per l'objectivitat en l'assignació dels recursos, la transparència en el funcionament i la seguretat jurídica; que tingui la qualitat dels centres com a centre orientador de la seva gestió i que adopti la resolució motivada com a fórmula de gestió. Estem encara en una situació on el silenci administratiu és l'instrument que deixa en inseguretat molts de centres, perquè al cap de tres mesos, si protestes dient que t'ho han denegat, et diuen que encara no t'ho han denegat, que t'ho pensaven denegar o aprovar dintre de tres o quatre mesos. No és aquesta la forma com s'ha de relacionar una administració amb uns centres que, a més a més, vénen a col·laborar amb les obligacions que té l'Administració. Per tant, des d'aquesta perspectiva, entenem que hi ha d'haver un canvi fonamental en la forma com això es planteja.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, entrant ja en el posicionament de les altres mocions, haig de dir que el nostre Grup donarà suport a totes, a totes les mocions que han estat presentades pels altres grups. És veritat que n'hi ha algunes que el que plantejen és resoldre els problemes de control, millorar el control que hi ha sobre la utilització dels fons. Nosaltres entenem que aquest és un dels problemes que té el sistema, no l'únic. I com hem intentat posar de manifest, possiblement no és ni tan sols un dels més importants, però també és important que, dels diners públics, hi hagi un control seriós i amb tota profunditat.

Per tant, donarem suport a aquestes mocions que van en la línia d'aconseguir un major control de la gestió, però entenguin que aquesta no és l'única manera de resoldre els problemes. Podrem aprovar avui tot un conjunt

d'elements de cara a millorar el control, però si no canviem de soca-rel el model, la forma i l'orientació, no haurem resolt els problemes fonamentals, que són els que fan que nosaltres reprovem amb tota la claredat la gestió que s'ha vingut fent...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Rañé i Blasco

... en relació amb el tema de la formació ocupacional.

No he esmerçat els cinc minuts que m'havia donat el president que hi havia en aquell moment, però en tot cas...

El president

Segueixi.

El Sr. Rañé i Blasco

... em ceneixo a aquest minut vint segons que he esmerçat per posicionar-me en relació amb la resta de mocions.

Res més i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional

Per a exposar la tercera Moció, té la paraula en nom d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds el diputat senyor Jordi Guíllot.

El Sr. Guíllot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, en primer lloc agrair la seva presència, ja que aquest debat és un debat de debats. Perquè avui evidentment no només discutirem, o podem opinar i presentar les mocions següents a la interpellació presentada sobre formació ocupacional, sinó que posteriorment s'han produït les preguntes del president Pujol, dues compareixences en la Comissió de Política Social i, fins i tot, altres esdeveniments externs al Parlament, però que també incideixen en tota aquesta qüestió.

Miri, a la nostra interpellació hi havien dues qüestions fonamentals: l'eficàcia i la transparència del sistema de formació ocupacional. Començant per aquesta segona, la transparència, creiem que segueix qüestionada, que hi ha una crisi de confiança sobre el model, sobre l'ús i repartiment dels recursos, sobre els mecanismes de control que té el Departament sobre aquests; que hi ha hagut denúncies i l'aparició de frauds i irregularitats, alguns d'ells denunciats pel mateix Departament, i l'evidència que existeix clientelisme polític. En aquests moments tenim una diferència amb el president Pujol

sobre el percentatge i el nombre d'empreses involucrades en aquest clientelisme polític. És a dir, hi ha una situació de qüestionament d'una gestió transparent dels recursos de formació ocupacional i hi ha una crisi de confiança i de credibilitat sobre la seva gestió que cal resoldre.

I davant d'això, hi ha l'intent del Govern i de Convergència i Unió de fugir de les seves responsabilitats, d'empastifar. D'empastifar i no tan sols d'empastifar, sinó d'universalitzar la irregularitat. Han aparegut notícies als mitjans de comunicació, vehiculades o pel Departament o pel Grup de la majoria. Hi ha hagut una proposició no de llei que s'ha traduït..., demanant a la Sindicatura de Comptes que investigui, i s'ha traduït mediàticament que es vol saber què ha passat a l'Ajuntament de Terrassa, què ha passat a l'Ajuntament de Sabadell, què ha passat a la Diputació de Barcelona, etcètera. És a dir que en lloc d'acceptar el que hi ha, en lloc d'acceptar la seva responsabilitat, es vol i es pretén empastifar.

I no tan sols això sinó que, a sobre, se'ns hi afegeix un altre debat. Miri, fa pocs dies, a la Comissió de Control de Ràdio i Televisió, el senyor Joan Ferran Serafini va fer una intervenció demolidora respecte a quina havia sigut l'actitud de Televisió de Catalunya en el tractament i la informació de la formació ocupacional. No només teníem un problema de debat amb el Govern d'assumpció de responsabilitat, sinó que alhora tenim... —no sé què passa amb els micros... Hi ha el micro que hi ha—, sinó que a sobre tenim un altre problema, que és que els mitjans públics dependents de la Generalitat han maltractat aquesta qüestió. I han maltractat aquesta qüestió, evidentment, per part del que és l'opinió i la informació que afecta l'oposició.

Vostès no poden seguir..., i a més ho dic un dia especialment delicat, on apareix una notícia que un editor i conductor d'un *Telenotícies vespre* no ha aparegut en pantalla ni ha volgut signar un programa. Vostès no poden seguir fent aquest ús i abús de la Televisió de Catalunya. Per molt que les qüestions de què calgui informar els siguin negatives o dolentes. És a dir que tenim una crisi respecte a la transparència d'aquest sistema, una actitud per part del Govern, del grup de la majoria, negativa, en el sentit d'assumir les seves responsabilitats, i a sobre només ens faltava Televisió de Catalunya ajudant per embolicar.

Per aquestes raons, nosaltres hem denunciat amb la nostra Moció aquest clientelisme. Per aquestes raons, nosaltres reprovem la política del Govern en matèria de formació ocupacional, i reivindiquem i exigim transparència, rigor i responsabilitat. Cal un canvi que permeti recuperar la confiança i credibilitat d'aquest sistema. Cal un canvi que permeti garantir que la gestió d'aquest sistema, d'aquests recursos, es donin des del rigor, la transparència necessària i correcta.

Transparència per millorar els mecanismes de control. I és per això que, en el punt tercer de la nostra Moció, instem el Govern a refer, amb la participació i el consens amb els agents socials, el decret regulador de les accions de formació ocupacional. Transparència, però, alhora, eficàcia d'aquest sistema. Aquesta és la segona

gran qüestió que vam estar plantejant i presentant en la nostra interpellació al Govern de la Generalitat. Ja vaig afirmar en aquell moment, en el debat, que per nosaltres el pacte per l'ocupació no tan sols és el millor instrument que tindrem i que tenim per millorar les polítiques de formació ocupacional, sinó que amb els acords i continguts d'aquell pacte, era alhora també l'expressió d'una crítica de com ha funcionat i com encara funciona el sistema de formació ocupacional de la Generalitat de Catalunya.

En el pacte per l'ocupació es parla de la necessitat de coordinar els diferents subsistemes formatius. En el pacte per l'ocupació es parla de la necessitat d'anar a crear un observatori del mercat de treball que realment permeti poder planificar i programar segons les necessitats dels aturats i de les empreses, i no segons les ofertes que puguin fer els centres col·laboradors. En el pacte per l'ocupació es parla de la necessitat de donar un protagonisme, una participació que permeti articular el món local i els seus plans de desenvolupament amb aquest apartat de les polítiques actives per a la creació d'ocupació i per la lluita contra l'atur. És a dir, amb el pacte per l'ocupació amb els seus acords, amb els seus continguts, no tan sols, afortunadament, s'avencen i es proposen propostes de millora i d'una administració diferent respecte al futur, sinó que alhora es qüestiona com ha funcionat i com s'ha gestionat fins ara el model de formació ocupacional.

Per nosaltres aquest és un element cabdal: el desenvolupament del pacte, l'aplicació d'aquest pacte i, sobretot, poder avançar en la creació d'un servei català d'ocupació amb personalitat jurídica pròpia i amb participació dels agents socials. I és per això que plantejem el quart punt de la nostra Moció.

En aquest quart punt d'aquesta Moció demanem, reclamem del Govern el compromís, l'afirmació que hi ha voluntat d'avançar en la creació del sistema públic d'ocupació. I, evidentment, això sempre supeditat al diàleg amb els agents socials; evidentment, això sempre supeditat al consens necessari per demanar la creació d'aquest tipus d'instruments.

I, malauradament, amb l'esmena a aquest punt que ens presenta el Grup de la majoria es torna a situar això en condicional. El condicional ja està situat a dins el pacte per l'ocupació; en algun punt es diu que, si hi ha un traspàs de les polítiques actives, es podria plantejar en un futur la creació d'aquest sistema, o que en el termini de dos anys s'analitzarà i s'estudiarà la possibilitat o no d'anar a la creació del Servei Català d'Ocupació, amb caràcter públic, amb personalitat jurídica pròpia, etcètera. I amb l'esmena que ens presenta Convergència i Unió, torna a situar-se en condicional. Per nosaltres, en aquests moments, el condicional és insuficient. Cal que el Govern afirmi, cal que el Govern es comprometi, i cal que aquesta afirmació i aquest compromís, evidentment, han de quedar subjectes al diàleg i a la negociació amb els altres protagonistes d'aquest possible pacte.

Com que no ho trobem, és per això que nosaltres —i així, ja passaria, ja em posicionaria respecte a les altres mocions, i fins i tot respecte a les esmenes presentades

6006

per Convergència i Unió— no acceptaríem les esmenes, i en concret aquesta esmena de Convergència i Unió, i sí que votarem afirmativament la resta de mocions presentades, per entendre que totes elles no són contradictòries amb la nostra posició, totes elles, des de molt diferents angles, són proposades en positiu i de millora respecte al que és l'actual funcionament del sistema de la formació ocupacional.

Per nosaltres no és senzill reprovar. En aquest cas no reprovem la persona, el conseller, sinó que reprovem la política de formació ocupacional, perquè creiem que hi han motius més que suficients per qüestionar la seva transparència i per qüestionar la seva eficàcia. I és a partir d'aquí que fem la reprovació respecte a aquesta política, però sobretot és a partir d'aquí que plantejem la necessitat i volem insistir en la necessitat que cal, senyor conseller, avançar en la creació del Servei Català d'Ocupació, amb personalitat jurídica pròpia.

És per tot això que demanem el vot afirmatiu a aquesta Moció, i és per tot això que ens posicionem d'aquesta manera respecte a les altres mocions i esmenes presentades.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per no haver de preguntar més: no accepta cap esmena del Grup de Convergència? (*Pausa.*) Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de formació ocupacional a Catalunya

Per presentar la seva Moció, a continuació, en nom del Grup Parlamentari Popular, el diputat senyor Ignasi Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor conseller de Treball, el nostre Grup li agraeix la seva presència aquí, que és habitual quan hi ha temes que afecten la seva Conselleria, acompanyat d'algun col·laborador de vostès.

La nostra proposta, la nostra Moció subsegüent a la interpellació de fa quinze dies, és una moció que intenta ser realista i constructiva. Jo li deia a la Comissió de Política Social de l'altre dia que, si haguéssim escoltat la seva intervenció, possiblement algunes de les qüestions que nosaltres mateixos vam manifestar en la interpellació haurien pogut tenir algun altre aspecte, perquè hauríem conegut més de primera mà alguna cosa que no coneixíem. Les circumstàncies del calendari fan que les coses siguin com són, no com un de vegades voldria que fossin. I entenc que avui, tot i que vaig dir-ho a la Comissió, em semblava avui de cortesia parlamentària manifestar-ho aquí, davant del Ple del Parlament.

La nostra Moció està fixada en tres punts que coneixen ja tots els grups parlamentaris. Al primer, doncs, dema-

nem, instem el Consell Executiu —i, lògicament, en aquest cas, la Conselleria de Treball— perquè s'intensifiqui el concurs públic per a les auditories externes. Ens sembla que això és una garantia de la qual hi ha precedents, i em sembla que continuar en aquesta línia, mitjançant un acord parlamentari que es pugui prendre avui —i espero que així, com han anunciat els portaveus dels altres grups parlamentaris, serà possible—, entenc que és un procediment, doncs, que milloraria l'aspecte formal i real del funcionament de la Direcció General d'Ocupació, amb el control de les subvencions que sobre formació ocupacional s'estan donant en aquest moment.

El segon punt de la nostra Moció és també, doncs, ampliar tot el que fa referència a l'acció inspectora. Pensem que la Inspecció de Treball, si bé, com deia el senyor conseller, és un organisme que depèn bàsicament encara del Govern central i del Ministeri de Treball, sembla que aquí també, doncs, d'alguna manera, pot incidir i ha d'incidir en el fet que la inspecció dels centres en el transcurs dels cursos de formació ocupacional, amb la constatació que aquests cursos es fan en base a la normativa que els regula, i també el seu desenvolupament durant tot el llarg del curs, ens sembla que l'acció inspectora, fomentar la inspecció d'aquests centres, és una cosa que la Conselleria ha d'arbitrar i demanar la col·laboració, especialment al Ministeri de Treball, perquè col·labori en aquesta funció.

I el tercer punt, que ens sembla també bàsic, important, és que, doncs, la Conselleria informi la Comissió de Política Social del Parlament de quines són, al llarg de l'any i al començament, potser, del curs, de les subvencions que han rebut aquelles empreses, aquells centres, aquelles entitats, amb lucre i sense lucre, que han concorregut al concurs públic per demanar les subvencions, a fi i efecte que la Comissió de Política Social, en la seva funció també de control parlamentari, doncs, pugui conèixer, l'abast..., quines són aquelles empreses que han rebut aquestes subvencions, i intentar, d'alguna manera, amb aquesta funció inspectora, aquesta funció de control, millorar i intentar que tot aquest batibull que s'ha organitzat a conseqüència d'una informació que s'ha posat als mitjans de comunicació, d'alguna manera, no es pugui tornar a repetir. Això, independentment de les accions que corresponen, en tot cas, tant a la mateixa Conselleria com als tribunals de Justícia.

Si m'ho permet el senyor president, també ja em posicionaria en relació amb les altres mocions i a les esmenes presentades. I en aquest primer punt voldria dir que Convergència i Unió ens ha fet una proposta, una esmena al punt tercer, en el qual nosaltres demanàvem que aquest informe a la Comissió de Política Social fos de caràcter semestral; se'ns presenta una esmena en el sentit que fos de caràcter anual, i entenem, doncs, que..., en principi donaríem conformitat a aquesta esmena; veurem si a la pràctica això no ens obliga, en qualsevol altre moment, a presentar una correcció en aquest període, que acceptaríem que fos d'un any, i ens sembla que és una mostra més de la confiança que el Grup Popular ha mantingut, manté i espera poder mantenir amb la Conselleria de Treball.

En relació amb la resta de les mocions, el Grup Popular vol manifestar, seguint una mica amb l'esperit de Venècia, que el que ha proposat Esquerra Republicana a través del seu portaveu, el senyor Huguet, em sembla que podríem subscriure en la seva quasi totalitat, sobretot, l'esperit de les seves propostes en la seva Moció. I entenent, doncs, que hi ha hagut unes modificacions, unes esmenes que ha presentat també Convergència, i que sembla, doncs, que hi ha una possibilitat entenedora perquè fossin acceptades, nosaltres volem manifestar al Grup d'Esquerra Republicana que en aquest sentit, tret de petites coses, estarem també especialment d'acord a donar suport al text, i sobretot l'esperit de les seves propostes en la seva Moció.

En relació amb els altres grups que han presentat moció, el Partit Socialista, o Grup Socialista, i el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, els hem de dir que no podem acceptar..., si bé en alguns punts concrets podríem mantenir punts de coincidència, no podem acceptar la seva Moció, perquè el seu punt bàsic és la reprovació de la política de formació ocupacional de la Conselleria de Treball. Nosaltres entenem que en aquest moment no hi ha elements suficients..., o almenys a nosaltres ens sembla que no hi ha elements suficients que puguin tenir el vot favorable del Grup Parlamentari Popular. Jo crec que cada u dintre d'aquesta cambra fa el paper que li correspon, i nosaltres entenem i comprenem, senyor Rañé —comprenem també el senyor Guillot, que en aquest moment no està present a l'hemicicle—, els seus plantejaments, fins i tot el seu llenguatge, però els demano que també compreguin que nosaltres no estem per aquesta labor de reprovar una funció que en aquest moment ens sembla que està, en els seus punts bàsics d'actuació, dintre de les normes concretes i correctes que la regulen.

També he de dir que moltes de les coses que plantegen en les seves mocions tant el Grup Socialista com el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds es poden desenvolupar i s'han de desenvolupar dintre del pacte per l'ocupació que s'ha firmat fa pocs dies entre la Conselleria i els elements que constitueixen el món laboral. Un dels punts d'aquest pacte és que al cap de dos anys es farà una revisió de com ha funcionat, si ha transcorregut amb normalitat, si els objectius que s'havien proposat han sigut complerts, i, per tant, jo crec que, dintre d'aquest marc del pacte per l'ocupació, de la revisió ordinària que s'ha de produir dintre dels dos anys, es pot fer una anàlisi per veure si també aquests punts de la formació ocupacional, doncs, poden estar regulats i si han funcionat d'una forma satisfactòria.

Per tant, lamentant-ho molt, no podrem votar favorablement les mocions presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i pel Grup Socialista, i sí mantenir el nostre vot favorable en algunes de les propostes d'Esquerra Republicana, i acceptar també l'esmena de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pot intervenir ara, per defensar les esmenes del Grup de Convergència i Unió, el diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si m'ho permeten, aprofitaré aquest torn per posicionar-me respecte a les quatre mocions, i també, alhora, evidentment, per explicar o presentar les esmenes que el nostre Grup Parlamentari ha presentat.

Abans, però, deixin-me dir que ahir a la nit ens n'anàvem a dormir, tots els que vàrem escoltar l'últim *Telenotícies*, amb una bona notícia que avui hem pogut llegir als diaris: l'ocupació augmenta el 3,57% —són dades de l'EPA del mes d'abril—, l'economia espanyola va crear, entre l'abril del 97 i el mateix mes d'aquest any, 452.000 llocs de treball, fet que suposa un creixement del 3,57% —dades, jo repeteixo de l'EPA—, i això, concretament, a Catalunya, va concentrar el 30,8% dels nous llocs de treball amb 15.400 ocupats més, dels 49.900 de tot el país, i un descens de l'atur de 24.000 persones. Dic que és una bona notícia i que val la pena dir-la, perquè, de vegades, escoltant certes intervencions, un té la sensació que, en lloc d'anar bé, anem malament, i la veritat és que les dades demostren exactament tot el contrari.

Les qüestions principals formulades a través dels quatre grups parlamentaris que van interpellar en el darrer Ple, el dia 28 de juny, bàsicament recollien una sèrie de formulacions —per no dir-ne «acusacions»— en la línia de la manca de transparència, la manca d'eficàcia, la manca de control —es va parlar fins i tot de disbauxa, de descontrol—, la manca de resultats, la manca d'adequació a la realitat del sistema de la formació ocupacional a Catalunya. Bé, de la intervenció de l'honorable conseller Farreres el dia de la interpellació es desprèn, en canvi, que el Govern ha estat capdavanter a l'Estat espanyol en el desenvolupament del model basat en la formació ocupacional a Catalunya, i, concretament, vèiem i comprovàvem com la formació ocupacional ha estat una tasca permanent i creixent, desenvolupada en base a un model que respon a una concepció molt concreta, una concepció que, en definitiva, vol sumar esforços; deia el mateix conseller que vol estar oberta a tota la societat i als agents socials, que no vol crear estructures burocràtiques pròpies que no siguin estrictament necessàries, que vol aprofitar i fer confluïr al màxim possible les iniciatives socials, públiques i privades, en matèria formativa, que vol ajudar a aflorar la capacitat d'orientació, de formació i d'inserció que pot desplegar-se a través d'una àmplia xarxa de centres col·laboradors. I aquest model, a més a més, es basa en la necessitat d'una formació totalment vinculada al sistema econòmic; una formació capaç de donar resposta ràpida i eficaç a les necessitats reals del mercat de treball; en definitiva, una formació adaptada als requeriments concrets de les empreses.

I ens recordava, també, en aquesta interpellació que, concretament, aquest model té tres objectius bàsics respecte als usuaris: a les persones ocupades, mantenir i

6008

millorar la seva competitivitat en el lloc de treball actual o futur; a les persones aturades, obtenir aptituds i actituds per augmentar la seva ocupabilitat per compte propi o d'altri i la seva competitivitat actual i futura, i, pel que fa referència al teixit empresarial, satisfer les necessitats de persones adequades quant a la seva motivació i aptituds per als llocs de treball que ofereixen. I tot això –tot això– a través d'un model català de formació ocupacional que es vertebrava en el que ens va explicar molt detalladament, i que jo ara no hi entraré òbviament, els tres eixos principals: l'adequació de la formació tant a l'oferta com a la demanda del mercat de treball; la flexibilitat dels continguts i d'organització, necessària per atendre aquestes necessitats, i l'avaluació permanent de les accions realitzades i establiment de sistemes per perfeccionar-les.

Posteriorment, el dia 25 de juny es produïa en aquest Parlament la compareixença de l'honorable conseller de Treball a petició pròpia en la Comissió de Política Social en què bàsicament –i vull recordar-ho per a la resta de membres de la cambra que no formen part d'aquesta Comissió de Política Social– es donava tota una documentació extensíssima, una documentació continguda en unes memòries en les quals es donaven a conèixer totes les accions de formació a Catalunya i es donava informació sobre els indicadors econòmics que demostraven a bastament l'eficàcia del model i els bons resultats obtinguts com a conseqüència de la seva aplicació a Catalunya.

El debat, doncs, de les mocions subsegüents a les interpellacions del darrer Ple es produeix, per tant, després d'un exhaustiu ja debat sobre la qüestió, i, per tant, amb un posicionament molt clar de cada un dels grups parlamentaris al respecte.

Quin és el nostre posicionament, el posicionament del Grup de Convergència i Unió? A la vista de les mocions presentades pels diferents grups i després d'haver-les estudiades i analitzades amb deteniment, el nostre Grup voldria que aquest final de debat, aquest debat que estem fent avui sobre aquestes mocions servís com a mínim per a tres coses. En primer lloc que servís per donar la màxima transparència al model, per donar la màxima informació respecte al funcionament del model que, com he dit, s'ha fet en el transcurs d'aquests dies, sobre els seus criteris, la seva metodologia, el seu funcionament, els resultats, etcètera, i que conegués-sim..., tothom tingués accés a la informació referent a la distribució d'usuaris per sexes, nivells de formació, edats, col·lectius, la distribució territorial dels fons amb especificació d'alumnes i cost, adequació entre oferta i demanda, taxa d'inserció, etcètera.

En segon lloc, voldríem també que aquest debat hagués servit i servís per eliminar ombres de dubte sobre l'existència o no d'irregularitats que s'han sembrat al llarg d'aquests dies. Tots coneixem la picaresca que sempre ha existit. Tots coneixem lamentablement l'existència d'aquella dita que diu «feta la llei, feta la trampa», però, precisament, l'obligació de l'Administració es fer complir la llei i detectar aquelles irregularitats quan hi són, i, evidentment, perseguir-les per tal de poder-les castigar, en totes les administracions, no només en l'Administració que depèn de la Generalitat

de Catalunya, sinó en totes les administracions que a Catalunya gestionen fons públics d'ocupació.

Per tant, quan fa un moment se'ns acusava que quan se'ns demana transparència, per un costat, això és positiu, i, en canvi, quan és el Grup de Convergència i Unió que demana transparència a altres administracions, això és empastifar, home, jo penso que la terminologia que s'utilitza no és del tot justa tenint en compte que el que es pretén, el que es vol és, precisament, que quedi clar, que quedi clar de cara a l'opinió pública, de cara als ciutadans de Catalunya, que no hi ha cap mena de dubte que les coses són transparents i que quan hi ha irregularitats es persegueixen i es castiguen, que els infractors s'han de perseguir i sancionar. No es pot generalitzar a partir d'un cas que tot un model estigui en crisi i no volem que aquest model estigui en crisi perquè no és aquesta la..., no seria amb dret a justícia la realitat.

I, finalment, voldríem que aquest debat també servís per reforçar la credibilitat del sistema de formació ocupacional amb propostes constructives i positives que donin garantia als ciutadans que els errors, si n'hi ha, es corregeixen, i que es demostra una voluntat permanent de millora donant sempre la màxima transparència possible, com s'ha fet fins ara; ampliant els mecanismes de control, si això és possible, i crec que es pot fer, i augmentant el nivell de qualitat per tal de garantir més eficàcia encara en el model, més eficiència en l'ús dels recursos invertits i la màxima adequació de l'oferta formativa a les necessitats reals de les persones en situació d'atur i dels diferents sectors empresarials.

Per tant, i entrant ja concretament a les mocions presentades i les esmenes que el nostre Grup ha presentat, voldria, en primer lloc, detenir-me uns minuts en la Moció del Grup Popular que presenta, com ja ha explicat, tres punts: el primer, dedicat o amb la finalitat d'intensificar i ampliar amb un nou concurs públic d'auditories externes el control financer de les accions de formació. Per tant, està en la línia del que el Departament ja ha fet, i el que es pretén o el que es demana és que s'intensifiqui. Per tant, estem d'acord en aquesta línia de cara a donar més garanties als ciutadans de Catalunya.

En segon lloc, ampliar els controls presencials és també una voluntat que el mateix conseller de Treball va expressar en la seva compareixença en la Comissió de Política Social, demanant o permetent la col·laboració de la Inspecció de Treball en aquestes actuacions d'inspecció presencial. Per tant, també hi estarem d'acord.

I, finalment, promoure que la Conselleria de Treball informi, a través de la nostra esmena, anualment la Comissió de Política Social, i que doni les dades sobre les accions realitzades a través d'aquests fons.

Per tant, pel que fa a la Moció del Partit Popular, la votariem en la seva totalitat, amb el benentès que s'accepta l'esmena que hem presentat al punt tercer.

En el cas de la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, vull també remarcar l'esperit constructiu i positiu que impregna els nou punts d'aquesta Moció. Nou punts que toquen diferents ele-

ments, que formen part del model de formació ocupacional a Catalunya, i que entenem que tenen una voluntat molt clara de caminar en la línia de millorar l'eficàcia del model i en la línia d'augmentar, allà on és possible, tots els mecanismes que permeten garantir una millora de la qualitat i de la seva eficiència.

El nostre Grup Parlamentari ha presentat tot un seguit d'esmenes a aquests punts de la Moció, que no fan més que millorar, al nostre entendre, el que seria el contingut de la mateixa Moció. Concretament, en el que fa referència a l'establiment d'un mecanisme extern d'avaluació que pugui donar informació en aquesta cambra sobre l'eficiència del model. Concretament, també, pel que fa referència a la creació, com abans es comentava, d'una norma de qualitat que permeti tenir la garantia que tots els centres de formació ocupacional compleixen aquesta norma, i que, si no la compleixen, siguin extrets del cens de centres de formació ocupacional. Per tant, estem òbviament d'acord a millorar en aquesta línia, i també en el seu moment el mateix Departament, doncs, així ho havia avançat; i, per tant, celebrem aquesta proposta d'Esquerra Republicana i la votarem a favor. I també en allò que fa referència a una millor coordinació en tot el que són les accions gestionades a Catalunya a través de la Fundació Forcem, cosa que es podria fer –tal com està pensat a través de la seva definició– a través del Consell Català de la Formació Professional quan aquest Consell es creï. Això ho faríem a través d'una transaccional que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana a la nostra esmena, concretament, al punt 3.

Nosaltres, però, no podem votar, en el cas d'Esquerra Republicana, la segona part del primer punt, que hem presentat una esmena de supressió, on es demana que es doni la llista de les accions de formació, agrupades en funció de determinats vincles que existeixin entre les diferents organitzacions. Són vincles que moltes vegades es desconeixen per part de la mateixa Administració. I entenem que el que ha de fer l'Administració és donar la informació al més detallada possible i que a partir d'aquí sigui cada un dels grups de la cambra qui n'extregui les seves conclusions.

Tampoc podem votar el punt 8, concretament el que feia referència a modificar els criteris de repartiment territorial, perquè entenem que els criteris, precisament, han d'estar debatuts i discutits en el si dels òrgans que s'han creat com a conseqüència del pacte signat per l'ocupació, que ja desenvolupa quina ha de ser la fórmula de participació dels agents socials en la definició, precisament, de tots aquests criteris.

Per tant, aquesta seria la nostra posició i entenem, per tant, que si el Grup d'Esquerra Republicana, com ja ha anunciat, accepta les esmenes que he explicat, doncs, votariem a favor, i deixariem, per tant, com a votació separada aquest aspecte del primer punt, amb el qual no hi podem estar d'acord, i tampoc el punt 8 de la seva Moció.

Pel que fa referència a les mocions del Grup Socialista i del Grup d'Iniciativa per Catalunya, haig de dir que no podem donar-hi suport, ni a l'una ni a l'altra, bàsicament per dos motius, que poden ser aplicats de la

mateixa manera –entenc jo– als dos grups. En primer lloc, perquè es defensa i s'ha defensat des de la tribuna aquesta petició de reprovació de la política del Departament que nosaltres, el nostre Grup Parlamentari, Convergència i Unió, entén que no és en absolut justificable atesa tota la informació que s'ha donat i atès el resultat que aquest model de formació ocupacional està donant a Catalunya en el transcurs de tots aquests darrers anys.

Per tant, de cap manera el nostre Grup Parlamentari podria estar d'acord, com és obvi, d'altra banda, amb aquesta petició de reprovació, que entenem a més a més injusta tenint en compte, doncs, tot el debat que ha tingut lloc durant aquests dies en el Parlament; però, sobretot, per un segon motiu, perquè en les dues mocions s'entra a instar el Govern que prengui una sèrie de mesures que, de fet, com a conseqüència del pacte per l'ocupació signat darrerament, s'hauran de prendre en el si de nous òrgans que es creïn a Catalunya i que em sembla que valdria la pena recordar. No vull dir que vostès no els valorin, però em sembla que seria important valorar-los encara més. Jo voldria recordar que en el pacte per l'ocupació signat fa poc a Catalunya es pren una decisió important, que és un pas important en la política d'ocupació de Catalunya, que és crear el Consell de Direcció del Servei públic d'Ocupació de Catalunya que permet fer el seguiment conjunt de les funcions, els serveis i polítiques actives en matèria d'ocupació, formació, intermediació que són titularitat del Departament de Treball, i que componen el Servei públic d'Ocupació de Catalunya. Igualment s'acorda, a través d'aquest pacte, facilitar una intervenció activa dels agents socials en el seguiment i formulació de les grans línies d'actuació en aquestes matèries. I, també, en aquest mateix pacte s'acorda regular les mesures locals d'ocupació amb participació també dels agents locals.

És a dir, al nostre entendre, un pacte que, per part d'alguns grups parlamentaris ha estat poc valorat però que al nostre entendre té un gran valor i una gran transcendència al nostre país, permet ja que es prenguin decisions i que s'avanci en el model de desenvolupament i gestió de les polítiques d'ocupació a Catalunya a través d'uns òrgans de participació que, al nostre entendre i en funció del respecte que mereix aquest pacte, s'han de desenvolupar tal com està previst en aquest.

Per tant, i a la vista que es desprèn del posicionament expressat pel Grup Parlamentari Socialista i el d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds en l'exposició de les seves mocions..., es manté també aquesta formulació de reprovació que, al nostre entendre –ho repeteixo– no s'adiu amb la situació real actual, jo anuncio també des d'aquí que el nostre Grup Parlamentari retira les esmenes que havia presentat a les mocions d'aquests dos grups.

En resum, som partidaris de la crítica constructiva i ho demostrem. Agraïm totes les aportacions dels grups amb esperit positiu i les compartim amb una clara voluntat de millora. Partim del convenciment que tota obra humana és perfectible, i, en aquest sentit, tenim l'obligació política, ètica i moral d'actuar amb una actitud permanent de perfeccionament i de millora cons-

6010

tant. És per això, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup Parlamentari votarà afirmativament, avui, tot un seguit de propostes amb el màxim consens possible dels grups de la cambra que, sens dubte, ens permetran avançar conjuntament i amb eficàcia en el difícil camí de la lluita contra l'atur i el foment de l'ocupació. Un camí que ens planteja cada dia sense excepció el difícil repte de donar una resposta positiva a un problema que, lamentablement i malgrat totes les millores, afecta encara un nombre massa important de ciutadanes i ciutadans de Catalunya i que requereix, per part nostra, un esforç conjunt i permanent.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per fixar la posició dels grups que no han presentat esmenes, té la paraula pel Grup Mixt el diputat senyor Salvador Morera. (*Remor de veus.*)

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Evidentment, pujo a la tribuna per posicionar-me en nom del meu Grup respecte a les diverses, les quantioses mocions que s'han presentat en aquesta temàtica i no són més..., i, per tant, no faig una altra funció, perquè el nostre Grup, per qüestions bàsicament reglamentàries, no va poder presentar també una interpellació referida a aquesta qüestió.

Bé, el nostre Grup comparteix la preocupació, sobretot a partir de diverses informacions que han aparegut en diversos mitjans de comunicació, però també sobretot a partir del coneixement d'uns casos, que de forma directa va poder constatar, i és a partir d'on va néixer, diguem-ne, l'interès del nostre Grup per..., no només per intentar esbrinar segons quines qüestions o segons quins afers, sinó també amb una voluntat –com també s'ha expressat per un altre grup–, a partir de la constatació d'aquests fets, que calia modificar, variar substancialment, cent vuitanta graus, ens molts aspectes, la política de formació ocupacional que fins ara, amb més bona voluntat o menys, s'havia portat a terme per part del Govern de la Generalitat.

Per tant, la nostra preocupació neix, probablement, d'una situació o d'uns plantejaments diferents d'altres grups. La nostra preocupació no neix només a partir de l'aparició d'algunes informacions en alguns mitjans de comunicació, sinó precisament a partir de la constatació d'alguns punts concrets, d'alguns elements concrets, d'alguns casos concrets, que sense extrapolar-los ni fer judicis de valor –com ja vaig dir en el seu dia...

El president

Vol acabar...?

El Sr. Morera i Tanyà

...en la compareixença del senyor conseller–, doncs, anar molt més enllà del que en tot cas es podia permetre. Ni tampoc ens movem per certs interessos partidistes o polítics oportunistes, sinó que senzillament, a par-

tir d'allò que sabem nosaltres i a partir de les mateixes conclusions d'estudis, d'informes que ens ha prestat la mateixa conselleria, fer o plasmar, en tot cas, aquesta preocupació.

Nosaltres, malgrat tot, vam demanar la compareixença del conseller a partir d'uns casos que vam conèixer i que vam poder debatre, de manera més extensa uns que altres, en la compareixença aquesta del conseller. Però en qualsevol cas, a nosaltres el que sí que ens interessa a l'hora de parlar podríem dir de passat..., perquè jo diria que qualsevol intervenció –i així s'ha fet per la major part d'intervinents en aquesta tribuna– ha estat precisament separar dos objectius clars: és parlar de passat, però sobretot també parlar de futur.

Pel que fa al passat, nosaltres sí que, en tot cas, hem pogut constatar que, en línies generals, el model català de formació ocupacional patia alguns defectes, des del nostre punt de vista, de forma objectiva. Nosaltres entenem, i així ho vaig dir en el seu moment, que probablement el model català, que s'estén a tot el que és el món laboral, però en concret de la formació ocupacional, s'havia construït –probablement perquè tampoc es va poder fer d'una altra manera– d'una forma probablement improvisada, potser més que atenent les preocupacions i necessitats reals de la societat catalana, més que en això, probablement en el fet de disposar en relativament poc temps d'una quantitat de diners amb règim de cofinançament per part d'Europa, que ha fet que proliferessin com bolets al nostre territori una quantitat d'entitats col·laboradores de la formació ocupacional, del Servei Català de Cooperació, que han anat participant en aquesta activitat i que han pogut estar subvencionades a partir d'uns criteris que probablement per part nostra és el motiu principal de la nostra preocupació.

Nosaltres entenem, en definitiva, que el que s'ha de tenir en compte i esmenar de cara al futur per sobre de tot és la necessitat que existeixi molta més objectivitat en el model –això ja s'ha dit, però em sembla que és bo recordar-ho– i, sobretot, molta més eficàcia en la recerca del model. S'ha parlat de cost/beneficis, de quantificar objectivament les dades pel que fa al reingrés en el món laboral a partir d'aquests cursos de formació o d'intermediació, etcètera.

Nosaltres, malgrat reconèixer probablement més bona voluntat que per part d'algun altre grup en el que han estat els criteris generals del Govern, el problema que veiem és això, que precisament han estat massa generals, però que, a l'hora de la veritat, a la praxi diària, la del dia a dia, ha estat superada probablement aquesta voluntat aquesta bona voluntat per part del Govern, i de la Conselleria en concret, ha estat superada pels fets i sobretot per la massiva afluència d'entitats col·laboradores i de treball acumulat en molt poc temps.

Nosaltres, per això, i en aquest sentit per parlar del passat..., i ja referint-me en concret a les mocions, estarem d'acord en principi amb moltes de les mocions que s'han presentat, pràcticament en tots els punts, a excepció d'un, i m'agradaria en tot cas que s'interpretés bé: el punt primer del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que malgrat coincidir, que l'altre dia es va poder constatar

en la Comissió amb la preocupació d'algunes dades que en si poden donar de per si, arribar a la conclusió que ha existit un cert favoritisme, el que sí que en tot cas és que a partir d'una lectura estrictament literal o d'interpretació literal del text que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya no s'acaba d'entendre massa, quan en el segon punt es demana o es fa una reprova- ció exclusivament per la falta de transparència, per tant, per falta de coneixement de dades, i en canvi en el primer punt ja es diu d'una forma taxativa que hi ha hagut favoritisme i clientelisme, quan resulta que en el segon s'arriba a la conclusió que realment falten dades i falta coneixement.

Jo diria que agraïm la voluntat del Govern –probable- ment massa tard, també s'ha de dir– de passar informa- ció, passar dades globals del país, però en tot cas és això, lamentar que no s'hagués fet abans, que proba- blement, doncs, l'altre dia, amb més presses que res més, vam poder constatar els diversos diputats que vam assistir a la Comissió que realment, probablement, no és tan com semblava, de ben segur, però alguns dels criteris d'algunes de les qüestions que es posaven de manifest allà o que no eren allà sí que no deixen de ten- nir certa preocupació i que són coses que s'han de va- riar.

En qualsevol cas, a l'hora de parlar de clientelisme o favoritisme jo el que demanaria és que no només es fes referència –i no per defensa, perquè en tot cas em sem- bla que no fa falta– a un partit o una coalició, perquè, és clar, parlar d'aquestes termes sense, en tot cas, con- cretar és complicat, és difícil, si més no, és perillós, i és així de clar.

Jo demanaria a alguns dels diputats que m'han prece- dit en l'ordre de la paraula que de les dades objectives i generals de què tots plegats disposem es valorés, per exemple, què ha anat a parar a segons quines organit- zacions, a segons quines fundacions i fins i tot a segons quins sindicats. Es fa una valoració global i llavors par- larem de quin és el percentatge que realment pertoca a cadascú, i a partir d'aquí a quines conclusions arribem; no parlem només en una manera unidireccional.

Sigui com sigui, en el que sí estem absolutament d'acord és en la falta de transparència, la falta de con- trol més que evident que per part de la Conselleria pro- bablement ha existit, però nosaltres –ja ho dic– no vol- dríem centrar la nostra intervenció ni el nostre criteri, ni la nostra..., bàsicament en aquesta qüestió, en el pas- sat, sinó en el futur.

Si tots, pràcticament tots, i el mateix representant del Grup de Convergència i Unió ho ha pràcticament reco- negut, que probablement algunes coses no s'havien acabat de fer bé del tot per diversos motius que ara no vénen al cas, el que s'hauria de fer a partir d'ara és pre- cisament intentar esmenar aquestes situacions que s'han produït, intentant reconduir la qüestió de la for- mació ocupacional a Catalunya d'una manera diame- tralment oposada; és a dir, que a partir d'ara imperin del tot criteris d'objectivitat, d'eficàcia, eficàcia en el sentit de dir o d'aconseguir una formació ocupacional no en aquells cursos que es poden prestar objectivament d'una manera ràpida i a vegades amb més interès eco-

nòmic puntual que res més, sinó eficàcia en el sentit de valorar realment què és el que fa falta a les empreses catalanes i al mercat laboral català.

Vaig poder estudiar molt ràpidament les dades que por- tava el senyor conseller... Home, jo no sé segons quins temes són prioritaris avui dia a Catalunya quant a pos- sibilitats d'aconseguir llocs de treball, i en canvi s'hi dediquen moltíssimes hores en formació ocupacional. Probablement, doncs, el que s'ha de fer és això, molta més flexibilitat i sobretot orientar la formació ocupacional cap aquelles àrees i aquells territoris amb unes necessitats particulars, perquè tenen més capaci- tat d'absorció de mà d'obra; per tant, de treball.

I és en aquesta línia que s'ha de treballar i és també amb aquesta voluntat que el nostre Grup, malgrat votar molts dels plantejaments que s'han fet aquí, es posi- ciona, en el sentit d'intentar millorar tots aquests plan- tejaments i aconseguir precisament ara, és a dir, a par- tir d'haver fet entre tots plegats, i bàsicament entre els intervinents, d'haver aconseguit la signatura d'un pacte per l'ocupació a Catalunya amb l'ambient, amb el cli- ma que això genera i que això crea, aconseguir preci- sament millorar també la formació ocupacional a Cata- lunya quant a eficàcia, transparència, control, inspec- ció, etcètera.

És en aquest sentit que nosaltres ens posicionem, ens posicionem respecte a les mocions dels altres grups i l'interès nostre és precisament aconseguir això, una formació ocupacional més moderna, amb direcció pre- cisament a allò que es marca a Europa, bàsicament en les possibilitats de llocs de treball en els diversos camps d'activitat econòmica, i sobretot aconseguir una millor formació dels nostres..., de les persones aturades a Cata- lunya.

I és en aquest sentit, senyor president, que el nostre Grup es posiciona.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Retirades... Perdó, em demana la paraula el senyor Millo. (*Pausa.*) Per què?

El Sr. Millo i Rocher

Sí, senyor president. Per contradiccions, molt breu- ment, amb el senyor Morera, per una afirmació que ha fet posant en boca meva coses que jo no he dit.

El president

Mig minut, per contradiccions.

El Sr. Millo i Rocher

Sí, gràcies, senyor president. Molt cordialment, senyor Morera, i sense ànim de polemitzar, només per aclarir que el senyor Morera ha posat en boca meva que jo he reconegut que les coses no s'havien fet bé per part del Govern, i jo vull aclarir que el que he dit és que les coses s'han fet, i s'ha demostrat a bastament, amb efi- càcia i amb bons resultats. Únicament el que sí que he dit, i ho reitero, és que la voluntat del Grup Parlamen-

6012

tari de Convergència i Unió és que el Govern actuï sempre amb voluntat constant i permanent de millora. I que tota obra humana és perfectible i que en aquest sentit nosaltres també creiem que les coses es poden millorar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Havent sigut retirades les esmenes que havia presentat el Grup de Convergència i Unió a la Moció del Grup Socialista i a la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, només ens manca que es pronunciï sobre les esmenes que ha rebut la seva Moció el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Però abans veig que el senyor Rañé em demana la paraula. Per què me la demana, senyor Rañé?

El Sr. Rañé i Blasco

Sí, la hi demano perquè, malgrat haver estat retirades, han estat defensades, i per tant demanaria la paraula... Han estat defensades perquè el primer punt de la seva proposta és la reprovació, la retirada de la reprovació, i vostè ha estat defensant contínuament «la reprovació».

Les seves esmenes parlen del pacte per l'ocupació i com a substitutiu de totes aquestes esmenes, ha defensat totes i cada una de les esmenes i després ha fet l'«artilugi» parlamentari de retirar-les perquè no em pugui posicionar sobre les seves esmenes. Per tant, voldria explicar per què no hem acceptat les seves esmenes i en funció d'això les ha retirades. *(Pausa.)*

El president

Senyor Rañé, el Reglament ens diu a l'article 67, número 5: «El dret de fer un torn en contra de qualsevolga proposta subsistirà, malgrat que hagi estat retirada, si ja n'ha estat fet el torn a favor.»

Però vostè en aquest moment no té un torn en contra, sinó que el que té és si accepta o no accepta les esmenes, i per a això sí té la paraula. *(Remor de veus.)*

El Sr. Rañé i Blasco

Senyor president, senyor president, el proponent d'unes esmenes abans de retirar-les ha fet un torn a favor d'aquestes esmenes, n'ha fet un torn a favor, i podem mirar el *Diari de Sessions*, com ha defensat un punt; la primera esmena que ells han plantejat o que ha plantejat el senyor Millo és, bàsicament, que retiréssim la nostra reprovació. Ha defensat per què havíem de retirar la reprovació.

Les esmenes fins al número 4 estan plantejades perquè el pacte per l'ocupació defensa uns determinats criteris. Les ha defensades. De la 4 a la 8, n'ha defensat també unes altres, i després les ha retirades.

Jo tinc en aquest moment i el que demano a la presidència és la possibilitat de posicionar-me perquè aquestes esmenes que han estat defensades nosaltres no les acceptàvem, qüestió que no hem fet amb la nostra interpellació precisament perquè sabíem que hi havia unes esmenes. *(Remor de veus.)*

El president

Jo em penso..., senyor Rañé, em penso que és molt difícil, és molt difícil d'assumir això. *(Pausa.)* Em permet, perquè no voldria jo equivocar-me, suspenc un moment la sessió per consultar la Mesa sobre la petició que acaba de fer.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a tres quarts.

El president

Reprenem la sessió. *(Remor de veus.)*

A veure, diputat senyor Rañé, la Mesa ha deliberat sobre el seu suggeriment. Essent les esmenes retirades, no podem concedir-li la paraula. Però la Mesa també ha comentat –és una cosa a resoldre en el pròxim Reglament– que es crea, de fet, una situació d'indefensió per al diputat que em demanava la paraula. Que és així, però, reglamentàriament, havent sigut retirades les esmenes, no se li pot donar la paraula. *(Remor de veus.)*

És l'acord de la Mesa, senyor Clotas, però té la paraula. I queda clar, eh?, que reconeixem que hi ha una situació d'indefensió, però, reglamentàriament, havent desaparegut les esmenes, perquè han estat retirades, no se li pot donar la paraula.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. Dues consideracions. En primer lloc, una petició i una consideració.

La petició a la Mesa és que ens torni a llegir, si us plau, l'article a què abans s'ha donat lectura. I la consideració és que jo estic d'acord que correspon a la presidència del Parlament, lògicament, i a la Mesa del Parlament discernir sobre si el que s'ha produït en aquest cas, o en casos anàlegs, és un posicionament entorn d'un vot de totalitat o si, implícitament i al mateix temps, comportava una defensa d'unes posicions a través d'unes esmenes, encara que aquestes han estat retirades. Si la decisió de la Mesa fos sobre el segon cas, que hi ha hagut efectivament un posicionament sobre les esmenes, encara que aquestes estiguin retirades, lògicament, es produeix una situació d'indefensió per a la resta de grups. I recordo haver aprovat, d'acord amb la Mesa, la Resolució per la qual els grups, aleshores, sí que podien intervenir per posicionar-se sobre aquelles esmenes, encara que haguessin estat retirades.

En tot cas, repeteixo, aquest és el criteri que la Mesa jutjarà sobre si ha estat una o l'altra la interpretació que fa, però reclamaria, senyor president, que es donés lectura a l'article abans citat.

El president

Per escoltar la lectura de la disposició del Reglament, el primer secretari hi donarà lectura de manera immediata.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. L'article 67, *in fine*, apartat cinquè, diu: «El dret de fer un torn en contra de qual-

sevol proposta subsistirà malgrat que hagi estat retirada, si ja n'ha estat fet el torn a favor.» I la motivació de la Mesa, com ha explicat el senyor president, és pel fet que el torn en contra en l'acceptació o no-acceptació d'unes esmenes no existeix. Recordaré, si m'ho permet el senyor president, que aquest text... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci. Digui, senyor Clotas.

El Sr. Clotas i Cierco

Senyor president, al nostre judici, al nostre criteri, la lectura que s'ha donat d'aquest article es va fer justament preveient aquestes eventualitats. Per tant, malgrat la interpretació segona, ja s'atribueix a un debat específic, que són les esmenes. La lectura de la primera part és que qualsevol intervenció que es faci, que comporti la retirada de la proposta escrita, manifestada, comporta també el dret dels altres grups a posicionar-se, malgrat que hagi estat retirada.

Aquesta és la interpretació i el criteri del Grup Socialista, que, per descomptat, acatarà absolutament la decisió de la Mesa.

El president

Em permeten suspendre dos minuts més? (*Forta remor de veus.*)

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i es repren a tres quarts i sis minuts.

La Mesa es reitera en el criteri que ha expressat abans. Per tant, reconeixent la situació d'indefensió que es produeix en el diputat, no li podem concedir la paraula.

M'ha demanat la paraula algun diputat? El senyor Morera. Senyor Morera, per què me la demana? La retira.

Moltes gràcies. Doncs, en aquest cas, el Grup d'Esquerra Republicana s'ha de pronunciar sobre les esmenes presentades a la seva Moció.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. El Grup d'Esquerra no accepta la primera de Convergència, en la qual elimina una part del paràgraf. Nosaltres la mantenim intacta. En tot cas, si volen demanar votació separada és la seva...

El president

Pot repetir, si us plau?

El Sr. Huguet i Biosca

La primera, no. La 2 i la 3, hi ha un text transaccionat, en el qual es demana promoure un procediment desvinculat de l'Administració –ja ho llegireu, bé– que serveixi per avaluar el sistema de la formació ocupacional, i un altre en què es demana la coordinació entre les diverses formacions ocupacional, professional i continuada al si del Consell Català de Formació Professional.

Acceptem l'esmena en el punt 4. Retirem els punts 5 i 8, perquè efectivament estan inclosos en el text que s'ha consensuat en altres punts de la Moció. Acceptem l'esmena al punt 6 i al punt 7. I per tant també queda intacte, perquè no hi ha cap esmena, el punt 9.

El president

El 7, també?

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, sí. El 7, també. Les esmenes dels punts 4, 6 i 7 les acceptem. I retirem els punts 5 i 8. I mantenim igual el punt 9. Per tant, amb tot això, queda una mica la Moció aquesta destinada a millorar el sistema de la formació ocupacional a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Pel secretari primer de la Mesa es procedirà a donar lectura a l'esmena transaccional que afecta els punts 2 i 3 de la Moció del Grup d'Esquerra Republicana.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text que, pel que fa al punt 2 i 3 de la seva Moció, desitja que sigui posat a votació el senyor Huguet, amb el benentès que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, presentador de les esmenes, no s'hi oposa, diu així: «Dos. Promoure un procediment desvinculat de l'Administració que realitzi una avaluació externa de l'eficiència ocupacional del sistema. Tres. Presentar davant d'aquesta cambra, en el termini de temps més breu possible després de la constitució del Consell Català de la Formació Professional, un programa dissenyat per aquest on, u, es despleguin les previsions del pacte per l'ocupació, pel que fa a la formació ocupacional, i dos, es concretin línies de coordinació de la formació ocupacional amb la formació professional reglada i amb la formació continuada –Forcem».

El president

Moltes gràcies. Senyor Rañé, em demana la paraula?

El Sr. Rañé i Blasco

Només perquè em pugui repetir si fa referència al Consell Català de la Formació Ocupacional o al Consell Català de la Formació Professional. Perquè el Consell Català de Formació Ocupacional no es crearà mai, i el Consell Català de Formació Professional s'ha de crear encara.

El secretari primer

El primer és Consell Català de Formació Professional. La Formació Ocupacional surt en el paràgraf segon de l'apartat 3.

El president

Molt bé. Tal com hem dit a l'iniciar el debat d'aquestes quatre mocions, efectuarem les votacions separades de cada una de les mocions.

6014

En primer lloc, votarem la Moció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té incorporades les esmenes transaccionals, i retirades..., l'esmena transaccional que afecta els punts 2 i 3, i han sigut retirats els punts 5 i 8.

Hi ha alguna petició de votació separada, respecte a aquesta Moció?

Pel Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Millo i Rocher

Sí. Només, senyor president, en el cas concret del punt primer de la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya, atès que no ha acceptat l'esmena, demanaríem que es votés separatament a partir de la línia en què diu: «amb dades acumulades d'empreses». A partir d'«amb dades acumulades d'empreses» fins al final, que és pugués votar separatament de la primera part del punt. I la resta, atès que Esquerra retira els punts que ja he esmentat, i les esmenes són totes acceptades i la transacció també, al nostre entendre es podrien votar conjuntament si ells hi estan d'acord.

El president

Alguna petició més de votació separada, per algun altre grup?

Si no és així, iniciarem la votació.

Votarem en primer lloc el punt primer, separant la primera part del punt primer, que és el que votarem primer, i la segona part d'aquest punt primer.

Iniciem la votació, votant la primera part del punt primer.

Iniciem la votació.

Aquesta primera part del punt primer ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Votarem seguidament la segona part d'aquest punt primer, de la qual s'ha demanat votació separada.

Iniciem la votació.

Aquesta segona part del punt número 1 ha quedat refusada per 46 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

I seguidament votem la resta de la Moció.

Iniciem la votació.

La resta de la Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Passarem, seguidament, a votar la Moció presentada pel Grup Socialista, que no té cap esmena.

Hi ha alguna petició de votació separada? No?

Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha sigut refusada per 46 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Seguidament, passarem a votar la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, de la qual també han sigut retirades totes les esmenes.

El senyor Morera demana la paraula? Per a votació separada?

El Sr. Morera i Tanyà

Del punt primer, senyor president.

El president

El punt primer separat de la resta. D'acord.

Votarem, en primer lloc, el punt primer... Hi ha alguna petició més de votació separada? (*Veus de «no».*)

Iniciarem la votació amb el punt primer, del qual ha sigut demanada votació separada pel Grup Mixt.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut refusat per 43 vots a favor, 62 en contra i 3 abstencions.

Votarem, seguidament, la resta de la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquesta resta de la Moció ha sigut refusada per 46 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Procedirem, seguidament, a votar la darrera de les mocions, és a dir, la Moció presentada pel Grup Popular, que té incorporada l'única esmena que havia presentat el Grup de Convergència i Unió.

Hi ha petició de votació separada d'algun punt d'aquesta Moció?

Si no és així, votarem conjuntament el conjunt de la Moció del Grup Popular.

Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Acabat aquest punt de l'ordre del dia, i tenint en compte que hem començat la sessió a dos quarts de deu del matí, se suspèn la sessió, que la reprendrem aquesta tarda a dos quarts de cinc o a les quatre, com prefereixin els senyors... (*Remor de veus.*) Dos quarts de cinc? Doncs a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i dels secretaris primer, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Vintró i Castells.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Llei reguladora de les inspeccions i de control en matèria de serveis socials i de modificació del Decret legislatiu 17/1994, del 16 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de les lleis 12/1983, 26/1985 i 4/1994, en matèria d'assistència i serveis socials

El vintè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Llei reguladora de les inspeccions i de control en matèria de serveis socials i de modificació del Decret legislatiu 17/1994, del 16 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de les lleis 12/1983, 26/1985 i 4/1994, en matèria d'assistència i serveis socials. Presentada pel Grup Socialista, per exposar-la té la paraula la senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, fa quinze dies substanciàvem a la sessió de control del Govern una interpellació que feia referència a les inspeccions en serveis socials. L'any 85 –en aquell moment recordàvem–, el Govern de la Generalitat va assumir plenes competències en allò que anomenem «serveis socials», i només hi havia una única regulació, via decret, del tema de les inspeccions, que feia referència a les inspeccions. El novembre del 96 –per fer un petit preàmbul del que realment estarem parlant avui, amb aquesta Moció subsegüent que poso a debat en aquest cambra–, vàrem aprovar, pràcticament per unanimitat, amb molt poques esmenes vives que van anar al plenari, la Llei reguladora d'inspeccions en matèria de serveis socials. Aquella va ser una llei necessària, una llei que va incorporar moltes esmenes de l'oposició, per allò que n'anomenàvem i continuem pensant que la Inspecció ha de garantir, fonamentalment, el dret a la qualitat dels serveis socials i del programes de serveis socials que es desenvolupen tant en el sector privat com públic a Catalunya. Per tant, aquella Llei del novembre del 96 ens permetia o permetia al Govern el desenvolupament en diversos sentits que des del nostre punt de vista no s'havien complert. I per això vàrem presentar la interpellació respecte a les inspeccions.

Nosaltres fèiem esment –i així ja aniré dient, fonamentalment, els motius o els punts que han donat lloc a la Moció que avui presentem–, vàrem afirmar que el nombre d'inspectors o inspectores, la plantilla i els equips de suport eren insuficients: catorze, més –ens va dir– dues persones que portaven, d'alguna manera, la direcció i coordinació de les inspeccions del Departament. Era una inspecció absolutament centralitzada al Palau del Mar; per tant, en el territori no tenien aquest cos d'inspecció propi. Però més greu encara era que les delegacions territorials ni tan sols disposaven d'ofici de les actes d'inspecció.

A la Llei que vàrem aprovar el novembre del 96, nosaltres, el Grup Parlamentari Socialista va introduir una esmena que va ser acceptada, per nosaltres important, que és que els ens locals fossin informats de les inspec-

cions, sobretot d'aquelles inspeccions que generaven incompliments normatius. Però això, encara que sí que es feia d'ofici, només es feia en alguns casos, quan les inspeccions generaven sancions o detectaven problemes importants.

Per tant, un altre punt de la nostra Moció subsegüent és la descentralització al territori de les inspeccions i que, com a mínim, es garanteixi que les actes d'inspecció siguin facilitades a les delegacions territorials del Departament de Benestar Social i als ens locals, les actes d'inspecció, totes les actes, perquè, com és obvi, els ens locals, encara que no sigui la seva competència, han de conèixer quins són els programes i, sobretot, quina és l'avaluació que es fa dels programes, dels recursos i dels establiments que fan referència al sistema de serveis socials, públic o privat, del seu territori.

Nosaltres posàvem aquí sobre la taula la necessitat que el Govern establís allò que la Llei li deia: un pla de coordinació de les actuacions d'inspeccions i de control de l'Administració de la Generalitat en matèria de serveis socials. El concepte de serveis socials és un concepte ampli, no només perquè hi ha molts programes transversals..., i posàvem l'exemple de programes de lluita contra l'exclusió, o posàvem programes d'avaluació del PIRMI, o posàvem, doncs, exemples de polítiques adreçades a la infància i a la família. En aquest moment, no hi ha inspecció coordinada, no hi ha una política de coordinació de l'avaluació dels recursos entre els diferents departaments que són, d'alguna manera, responsables de tirar endavant aquests programes. Per tant, aquest és un altre punt molt important de la Moció subsegüent que avui presentem.

I el darrer punt del primer punt d'aquesta Moció –si m'ho permeten, redundantment– és un altre que per nosaltres, també, enteníem que en l'esperit de la Llei estava, i el redactat de la Llei ho propiciava. Es a dir, la inspecció ha de contribuir a avaluar el sistema i ha d'intervenir en la planificació. Estem en un moment en què els serveis socials de Catalunya, fonamentalment l'atenció a la vellesa, estan en mans de la iniciativa privada i, en moltes ocasions, de la iniciativa mercantil. Només per recordar-los-ho, el 58% de les residències per a persones grans a Catalunya estan en mans de la iniciativa privada mercantil, amb ànim de lucre. Això, la Inspecció ha de garantir que l'ànim de lucre no estigui renyit amb la qualitat, i, per tant, per nosaltres, la planificació ha de, també, comptar amb l'avaluació que fa la Inspecció. Per tant, per nosaltres, aquest és un punt substancial que hem posat explícitament a la Moció que avui presentem.

Per tant, aquest primer punt de la Moció que vostès han pogut veure forma part del desplegament de la Llei, de donar valor normatiu d'anar avançant en allò que aquella Llei propiciava, des del nostre punt de vista, una llei que va passar excessivament desapercebuda pel Departament de Benestar Social i pel Consell Executiu, perquè no només té a veure amb el Departament de Benestar Social, sinó que té a veure amb tota la política de Govern. Aquest és el primer punt.

I un altre punt, per nosaltres, transcendental: el que li passa a la Inspecció, minsa, centralitzada, és que no té

6016

suficients estàndards de qualitat. Quan va a inspeccionar –i posava un exemple molt clar– un psiquiàtric on viuen persones, malalts mentals, amb patologies mentals cròniques, i hi va a fer una inspecció d'allò que és la seva llar substitutòria, avalua els metres quadrats, avalua més o menys la qualitat, diríem, arquitectònica del servei, però, en canvi, és incapaç de saber si el funcionament d'aquella institució o d'aquell recurs és adequat, perquè no té on comparar. La Inspecció ha de tenir criteris objectius d'estàndards de qualitat, perquè, si no, la inspecció es devalua. Per tant, nosaltres, anàvem més enllà, i demanàvem que, aquesta Inspecció, se la dotés d'estàndards de qualitat perquè pogués exercir la seva funció d'avaluació del sistema. Aquest és un punt explícit, també, en aquesta primera part.

La segona part: que aquesta Inspecció pensés que el Parlament de Catalunya la vol escoltar, i que hauria de rebre el Parlament de Catalunya *d'ofici*, presentat pel Consell Executiu, la memòria de la Inspecció. Estem parlant de serveis d'atenció a les persones, estem parlant de quelcom substancial en la qualitat de vida, estem parlant de control de diners públics, estem parlant d'una heterogeneïtat molt important de recursos i de programes, i que aquest Parlament vol tenir la informació suficient, també, per valorar més la feina de la Inspecció. I, per tant, el segon punt diu, literalment, «que es presenti anualment aquí la memòria detallada de les inspeccions efectuades al sistema de serveis socials de Catalunya». La inspecció, en part, permetria fer una radiografia de si el sistema és eficient, però sobretot de qualitat: si els recursos que esmercem, no només si són els necessaris, sinó també si van en la bona direcció. Això és un costum, per exemple, en el País Basc. Fa anys, el Parlament basc rep d'ofici memòries d'avaluació de la inspecció en serveis socials, que són editades i són motiu de debat monogràfic. Per tant, nosaltres presentem aquest segon punt, que per nosaltres, senyores i senyors diputats, pensem que podria també ajudar-nos a fer objectivable allò que a vegades sembla subjectiu. Tot pot ser objectivable, tot ha de ser avaluable. Encara que estiguem en un terreny d'atenció personal a les persones o de programes que a vegades no sabem exactament si anem bé, pensem que precisament hem de fer necessari que això també pugui ser analitzat. Per nosaltres, la inspecció és un dels instruments més importants, i no només la inspecció, sinó l'anàlisi d'allò que es genera de la inspecció, una anàlisi tecnicopolítica.

I, per tant, per això nosaltres presentem aquesta Moció, que els demanem, senyores i senyors diputats, que tinguin a bé votar-la, perquè pensem que haurem avançat potser en un dels vessants de l'estat del benestar que tenim més febles a casa nostra. Ho discutirem a la tardor; tindrem un debat monogràfic sobre política social, però, en tot cas, avui voldríem, amb una modesta moció, en un aspecte molt concret, d'avaluació dels programes i dels recursos, avançar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha presentades esmenes. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula

la l'excel·lentíssim diputat senyor Francesc Codina, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Voldria que les meves primeres paraules fossin d'agraïment pel to de la diputada Geli, i una certa coincidència en el que ha dit diverses vegades des d'aquesta tribuna: que en matèria de serveis socials, de benestar social i, d'una forma més explícita, de serveis socials, acostumem a fer un diagnòstic similar, encara que de vegades les mesures que s'hi apliquin no siguin exactament les mateixes.

I també, si em permet, senyora Geli, doncs, una petita..., més que correcció, aclariment. Vostè recordava la Llei que vam votar en aquest Parlament, i deia que havia arribat en el si del Ple, doncs, pràcticament per unanimitat i amb molt poques esmenes. Li vull recordar que van haver-hi 34 esmenes del Grup Socialista, 17 del Grup Popular, 4 d'Esquerra Republicana, 10 nostres, del Grup de Convergència i Unió, i 14 d'Iniciativa per Catalunya. En total 79, que vam debatre en comissió, i que, quan va arribar al plenari, hi va arribar sense cap esmena; és a dir, va ser una llei aprovada per unanimitat. Jo crec que vam fer una bona feina; la va fer el Govern a l'hora de presentar el Projecte, i en el si del Parlament la vam millorar. És una llei que vam aprovar fa aproximadament un any i mig, i al cap d'un any i mig es presenta el debat que es va substanciar fa quinze dies entre vostè mateixa i el conseller Comas.

Voldria dir-li també, senyora Reboreda, l'interès que ha tingut el nostre Grup sempre que parlem de benestar social, i concretament de serveis socials, una voluntat d'intentar trobar punts d'acord. Vostè ha presentat una moció, conseqüència d'aquella interpellació, que jo estaria en disposició –i vostè segur que ho sap– de poder anar rebatent punt per punt, amb una certa càrrega, doncs, que segur que no la convenceria, però li podria donar totes i cadascuna de les raons per les quals nosaltres aniríem desgranant el no, el no, el no, el no. Però aquest no és el nostre tarannà –no d'avui, sinó de sempre–, i hem intentat cercar aquella solució que pogués donar satisfacció, a vostè com a presentant de la moció, i espero que al conjunt de les forces polítiques d'aquesta cambra, perquè ens dotem, ens hem anat dotant d'uns instruments, que de ben segur que són importants, destinats al sector de la població que més atenció requereix, i que, per tant, la sensibilitat política i personal de les diputades i diputats d'aquest Parlament ha d'anar orientada, en la mesura que sigui possible, a trobar acords.

Em sembla que això és positiu, i, per tant, en aquesta línia... –i sempre que hi han acords, doncs, hi han d'haver renúncies, i, per tant, no tothom pot aconseguir allò que vol, sinó que el pacte..., i el Parlament és per això, per parlamentar, per intentar trobar acords–, amb aquest esperit jo afronto la meua intervenció. Si intencés, si volgués anar desgranant cadascun dels punts, com li deia fa uns moments, doncs, podria no convèncer-la, però li ben asseguro que hi han prou arguments perquè des de la discrepància poguéssim anar fent la contraposició de cadascuna de les qüestions que a vostè els preocupen.

Però insisteixo en aquesta voluntat d'arribar a acords. Nosaltres hem presentat una esmena a un dels punts, i ja li puc avançar que el punt segon de la seva Moció el votarem favorablement; també l'esmena, el punt al qual nosaltres hi hem presentat l'esmena, que voldríem que fos acceptada, i així mateix una altra proposta, que vostè coneix, que voldríem que pogués prosperar.

Per poder facilitar la interpretació de tot el que hem anat debatent, no només avui, sinó sobretot al llarg del debat de la interpellació, senyora Marina Geli, amb la seva autorització, li llegiré una proposta que lliuraré a la Mesa, amb el benentès que és una proposta que, com tot pacte, com li deia abans, suposa renúncies per part de les dues bandes, però que crec que satisfà o pot satisfer àmpliament no només la seva voluntat, sinó també la voluntat del Grup de Convergència i Unió, i ho vull fer..., vull creure que és extensiu a tots i cadascun dels diputats que formem aquesta cambra.

D'aquesta esmena o, millor dit, d'aquest penjoll que tenim a la nostra esmena, li faig l'ofertament següent. Una esmena transaccional al conjunt de la Moció que digués el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a, primer, dictar les disposicions necessàries per desplegar la Llei reguladora de les inspeccions i de control en matèria de serveis socials...» Permeti'm un comentari, senyora Marina Geli: de fet, aquesta és una llei força reglamentista, el mateix text de la Llei; per tant, demanar un superior desplegament, no veig excessivament fàcil que es pugui produir, però davant de qualsevol dubte aquest punt el votarem a favor.

I quedaria resumida, aquesta Moció, en aquest primer punt, en dos apartats, que el primer, l'*a*, diria: «Garantir que les inspeccions amb resolució ferma siguin facilitades a les delegacions territorials del Departament de Benestar Social i dels ens locals, tot respectant la confidencialitat que exigeix la normativa.» Em sembla, senyora diputada, que no li estranyarà aquesta cita a l'exigència normativa, perquè és del tot necessari que aquest coneixement que es pugui donar tant als ajuntaments com a les delegacions territorials, els funcionaris, que els hem de fer confiança que siguin prou amants en les seves obligacions, quedi reflectit en aquest punt de la Moció.

El segon apartat d'aquest primer punt seria: «Completar en el termini de sis mesos» –també hi vull fer èmfasi, perquè a la seva proposta el temps no estava prefixat i en aquest cas nosaltres volem..., per manifestar, com li deia, aquesta voluntat que això prosperi, volem fixar-lo, i que sigui en sis mesos– «un pla de coordinació de les actuacions d'inspecció i de control de l'Administració de la Generalitat en matèria de serveis socials.»

I, finalment, un segon punt, que seria: «Presentar anualment al Parlament de Catalunya la memòria detallada de les inspeccions efectuades al Sistema de Serveis Socials a Catalunya.» En aquest apartat, que és el que vostè jo diria que hi ha fet més èmfasi, o un dels que hi ha fet més èmfasi, com pot veure, no només no hi ha cap tipus d'angúnia, o d'angoixa, per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que quedi clar,

sinó que el matisem, sobretot pel que fa referència al temps.

Per tant, per no cansar-los, senyores i senyors diputats, i amb l'autorització de la diputada Geli, lliuraré a la Mesa del Parlament aquest text transaccional, que espero, confio i desitjo que sigui votat per la unanimitat dels membres de la cambra.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Mixt, en primer lloc, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Moció subsegüent a la interpellació que la diputada Geli va substanciar fa quinze dies, i que avui ens presenta, fa referència a la Llei reguladora de les inspeccions i de control en el camp dels serveis socials, una llei aprovada per unanimitat –com s'ha dit ara des d'aquesta tribuna– el novembre del 96. Ja vam manifestar, els que hi vam intervenir, i en general tots els portaveus, quan es va aprovar aquesta Llei, que la inspecció era un element fonamental per garantir la qualitat dels serveis socials al nostre país. I no només això: creiem que la creació d'un cos d'inspecció homologa els serveis socials i els equipara amb altres elements de l'estat del benestar, com poden ser la sanitat o l'ensenyament, molt més consolidats que no pas els serveis socials, en aquests moments.

El que constatem, i la diputada interpellant així ho manifesta en la seva Moció, és que el desenvolupament d'aquesta Llei, un any i mig després, és encara precari. Com s'ha dit, hi ha mancances que cal corregir, com són la manca de persones que fan la feina d'inspecció –segons la diputada, catorze, i segons el conseller, setze: un nombre en qualsevol cas massa baix, i no suficient–, hi ha mancances en la descentralització a les delegacions territorials del Departament de Benestar Social, s'han de garantir uns estàndards, s'ha de garantir la coordinació de les actuacions, etcètera. Hi ha tota una sèrie d'elements que es reflecteixen en aquesta Moció.

Un altre tema important que es demana, i que no sempre és correspost, pel que fa a l'activitat parlamentària, i en relació amb la que fa el Govern, és, com reclama el punt número 2 de la Moció, que es presentin informes anuals sobre el treball d'inspecció fet; una activitat o una dinàmica que creiem que seria positiu que es fes en molts altres camps.

Per les informacions que s'han manifestat fa uns moments, sembla que hi ha acord entre la diputada proposant i el Grup de Convergència i Unió sobre alguns punts de la Moció. En qualsevol cas, doncs, veiem amb satisfacció aquests acords, ens alegrem que existeixin i manifestem que votarem a favor d'aquests acords. Com també, si es mantenen, votarem a favor dels punts en què no han arribat a acord; evidentment, ens sembla

6018

positiva tota la Moció, i per això hi donarem el nostre vot. Hi votarem a favor amb l'esperança i amb la voluntat que aquest servei d'inspecció que al seu dia unànimement aquest Parlament va aprovar, a través dels vots dels diputats i les diputades d'aquesta cambra, es desenvolupi plenament i amb tota eficàcia, tant pel bé dels serveis socials del nostre país com en general del nostre estat del benestar.

Per tot això, doncs, com ja he dit, manifestem el nostre vot favorable a la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i des de l'escó, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Llei 16/1995, reguladora de les actuacions inspectores i de control en matèria de serveis socials —que és una llei que, com s'ha dit, es va aprovar fa escassament un any i mig en aquest mateix Parlament, i una llei de la qual jo recordo que va tenir una tramitació molt feliç, i fins i tot un ampli consens i la unanimitat del conjunt de grups d'aquesta cambra—, estableix en el seu articulat l'obligació d'inspeccionar periòdicament les entitats, els serveis i els establiments de serveis socials, i com a mínim la inspecció almenys una vegada l'any del conjunt dels establiments residencials. I aquesta és precisament la premissa absolutament necessària de la qual partia la interpellació que va substanciar la diputada senyora Marina Geli, ara fa justament quinze dies, alhora que al mateix temps ens proposava..., de fet ens proposava vuit punts durant la seva intervenció, i avui de fet també es reflecteix, si fa o no fa, el mateix en els punts de la Moció que ha estat presentada, alguns aspectes per reflexionar sobre el que ha estat l'evolució i l'aplicació durant aquest any i mig de vigència d'aquesta Llei.

Ens proposava, en primer lloc, una reflexió al voltant de la suficiència o no del nombre d'inspectors. Ella citava una dada, una xifra, de catorze inspectors; el conseller em sembla que n'esmentava setze. Setze inspectors que contrasten, per cert, molt, i de manera molt evident, amb el nombre d'inspectors d'altres departaments i negociats del Govern, com per exemple a Ensenyament o a Sanitat. És evident que la desproporció és molt notable, i catorze o ja siguin setze persones o inspectors, ni que sigui complint al cent per cent els objectius marcats des d'aquesta Inspecció, doncs, home, ens sembla una xifra i una dada molt modesta per arribar als 1.146 serveis residencials, o bé per fer efectius, com va referir el mateix conseller Comas, els més de 3.300 actes d'inspecció durant l'exercici de l'any 1997. Per tant, la conclusió, i en això coincidim amb el primer punt de la Moció, és aquesta evident desproporció d'efectius per la tasca que té encomanat aquest servei.

Pel que fa a la centralització o descentralització de la Inspecció a Palau de Mar, potser és aquest mateix nom-

bre insuficient d'inspectors el que condiciona la seva efectiva descentralització. Sembla lògic, i fins i tot sembla exigible, que per una raó d'eficiència el Departament procedís progressivament a la seva efectiva descentralització, i, per tant, en aquest sentit també coincidim amb el sentit i amb la lletra de la Moció presentada.

Pel que fa als estàndards de qualitat, constatem, com feia el mateix conseller, que ho reconeixia, que la normativa existent en aquests moments pel que fa tant als centres de malalts mentals com pel que fa al sector de la psiquiatria, etcètera, no és efectivament la més adequada. En aquest sentit, ens illustrava el mateix conseller, doncs, que segurament no és el millor sistema o mètode inspeccionar o fiscalitzar les cortines o les finestres d'aquests centres, i segurament, si més no, caldria desplegar reglamentàriament en algun tipus de normativa quins són els continguts autèntics i veritables d'aquests estàndards de qualitat que són normalment exigibles.

Pel que fa a la garantia de recepció de les actes d'inspecció, en aquest sentit aquest diputat i el Grup Parlamentari que representa no té en aquests moments cap element o cap raó per dubtar de la paraula donada per la senyora Geli i el seu testimoni directe de les dificultats per fer arribar aquest tipus d'actes d'inspecció directament, i per tant, en aquest sentit, si efectivament es produeix alguna disfunció, doncs, lògicament és exigible que el Departament extremi la cura i les mesures per fer-ho complir.

I pel que fa al darrer punt de la Moció, que és la necessitat d'establir un pla de coordinació de les actuacions d'inspecció —és allò que la senyora Geli en deia en la seva interpellació «la informació transversal»—, entenem que, encara que el conseller senyor Comas sostingui —i segurament ho sosté d'una manera encertada, i això no ho volem qüestionar— que la qualificació professional de l'actual plantilla d'inspectors és una garantia veritable per a un bon servei, i que de fet les actes d'inspecció que han estat aixecades no han estat objecte de recurs, home, el fet que els inspectors i les inspectores, amb vistes a la seva formació, tal com preveu la mateixa Llei d'inspeccions, es reuneixin, es formin sobre qüestions o aspectes transversals com la infància, la família, l'habitatge, l'ocupació, no és un factor..., un element negatiu. I, per tant, des d'aquest punt de vista, absolutament d'acord també en l'eventual necessitat d'adoptar un pla de coordinació com el que es proposa per part de la Moció, i també, de la mateixa manera —amb una formació ni que sigui molt genèrica, entenem—, en el punt f de la Moció, sobre la garantia de la participació de la Inspecció en el que és la planificació, l'ordenació i la priorització del Sistema Català de Serveis Socials.

I, finalment, també pel que fa al segon punt de la Moció, el nostre Grup manifesta el seu absolut acord sobre la necessitat d'avaluar periòdicament les inspeccions, i, per tant, en aquest sentit, el fet de fer pública una memòria anual servirà, evidentment, per a un millor control i fiscalització de l'actuació de la Inspecció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Jordi Guilot.

El Sr. Guilot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup donarà suport a la Moció presentada per la senyora Marina Geli, en primer lloc perquè la trobem convenient, perquè hem entès les raons i els arguments donats, i fins i tot perquè, després d'escoltar i de llegir, de tornar a llegir la intervenció del conseller, com que no en va donar gaires, d'explicacions, ni d'arguments ni de raons, creiem que aquesta Moció és del tot convenient.

En la seva intervenció, la senyora Marina Geli qüestionava sobretot quatre grans qüestions. En primer lloc, qüestionava si els recursos i les persones dedicades a la inspecció eren els suficients; a partir de la resposta, i del debat, i de les mateixes dades que dona la Conselleria, s'evidencia que no. En segon lloc, qüestionava si la centralització d'aquesta Inspecció dins de la seu del Departament era la convenient; a partir dels arguments expressats per la senyora Marina Geli, i a partir del contrast, també, amb els arguments expressats pel conseller, evidentment aquesta centralització no és la més oportuna. Un tercer gran argument d'aquesta interpellació, i que després substancia i explica aquesta Moció, era la manca de coordinació dins la Inspecció. I, per últim, un quart gran argument, al nostre entendre, era també la mancança d'estàndards de qualitat, que justifiquin, que regulin, que permetin que aquestes inspeccions s'adeqüin a patrons determinats.

És per aquestes quatre grans raons, i a partir de les propostes que es fan a la Moció, que nosaltres hi donarem suport, perquè entenem que en aquests moments hi han defectes importants en la tasca d'inspecció per part dels Serveis Socials, per part del Departament; que no s'acaba d'aplicar i desenvolupar el que es va acordar aquí per llei; que aquestes insuficiències són de tot tipus —de recursos, per centralització...—, però sobretot, hi insisteixo, per la manca d'uns criteris fixats que permetin establir i definir quin tipus d'inspecció, quin tipus de control cal exercir.

Nosaltres creiem que, evidentment, cal millorar els recursos, cal descentralitzar, cal coordinar, cal definir aquests estàndards, però que, amb tot, el sistema actual de serveis socials pateix d'un fet, d'una deficiència estructural bàsica, que és que en aquest sistema, que hauria de ser de garantia pública, no estan fixats amb claredat quins són els drets exigibles per part..., ni les prestacions que en poden esperar els ciutadans i les ciutadanes. Això comporta una situació en què es produeix una gran heterogeneïtat d'aquestes prestacions i d'aquests drets segons els indrets o segons les diferents circumstàncies a què un estigui sotmès. Per nosaltres és la gran mancança, una de les grans mancances que té avui dia el nostre sistema de serveis socials: que el ciutadà o la ciutadana pugui saber amb exactitud què és el que pot exigir, quins drets té, a quines prestacions té dret respecte als serveis socials. Si això la ciutadania ho

sap respecte a l'ensenyament, ho sap respecte a la sanitat, per què no també respecte als serveis socials?

Amb tot, trobem que a l'espera de poder anar fixant aquests drets i aquests que tenen tots els ciutadans i les ciutadanes respecte als serveis socials, creiem que és del tot convenient donar suport a aquesta Moció per tal de veure si hi ha una millora en les tasques d'inspecció dels serveis socials. És per això que donem recolzament a cada un dels punts d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el senyor Enric Herranz.

El Sr. Herranz i Masó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, la Generalitat ha de garantir el dret bàsic del ciutadà a tenir un bon sistema de serveis socials, fent efectiu el contingut del Decret legislatiu 17/1994, de 20 d'abril, que harmonitza els textos legals en matèria de serveis socials. Per assolir aquests objectius i garantir la qualitat de la prestació, evidentment, és necessari el control mitjançant la inspecció dels serveis socials, tal com s'estableix també a la Llei 16/1996, reguladora de les actuacions inspectores, aprovada per unanimitat en aquest Parlament el mes de novembre del 96, i per tant considerem també que en aquest curt període no s'ha pogut aprofundir en la seva avaluació, i per tant el Grup Popular creu necessari donar un impuls per tal d'avançar en la millora de les actuacions i el control per tal de garantir el dret dels ciutadans a una adequada prestació en els serveis socials.

Centrant-nos ja en els punts de la Moció, diríem que en cas que s'accepti el text transaccional que s'ha llegit abans, que se'ns ha donat a conèixer, nosaltres votàrem i donàrem suport a tots i cada un d'aquests punts.

Pel que fa al punt 1, que insta a dictar les disposicions necessàries per desplegar la Llei reguladora de les inspeccions i el control en matèria de serveis socials, donat que la disposició final segona de l'esmentada Llei ja ho recollia i a hores d'ara encara no s'ha aprovat el Reglament que considerem necessari per tal d'aclarir i detallar aspectes de la Llei, com són, entre d'altres, la perillositat de les inspeccions, els tràmits a seguir i molts altres aspectes...

El nostre Grup Parlamentari votarà favorablement també la lletra a del text que se'ns ha presentat, ja que considerem que, en el marc de cooperació entre les administracions, és important que les delegacions territorials i els ens locals tinguin coneixement de les actes d'inspecció i —com s'ha dit també— amb caràcter confidencial, realitzades pel Departament de Benestar Social. De totes maneres, en aquest sentit, com s'ha dit també, la legislació actual ja estableix les bases per assolir una bona cooperació en la desconcentració i coordinació entre l'Administració i d'aquesta amb l'Administració local, i possibilitar l'actuació de les administracions en l'àmbit de la inspecció en relació amb els serveis del

6020

seu àmbit territorial, i amb la finalitat d'assegurar la qualitat del servei i el benestar dels usuaris.

Pel que fa al punt *b*, o punt 2, més ben dit, de la Moció, el nostre Grup –per què no?– és partidari que el Parlament tingui coneixement i control sobre el Sistema Català de Serveis Socials, així com dels nivells de qualitat, per tal d'augmentar la transparència en la gestió.

Per tant, per tot això dit i en tots els punts que he anat tocant, com he dit abans, estariem totalment i absolutament d'acord amb el text que se'ns ha presentat com a transaccionat, i per tant donarem suport a tots els punts.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Havent-hi una esmena transaccional, la diputada senyora Marina Geli ha de pronunciar-se sobre aquesta, exclusivament sobre l'esmena transaccional, que en tot cas, si ho vol, primer en donaríem lectura per a coneixement del Ple.

Senyor secretari...

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. El text que la senyora Marina Pujol desitja..., perdó, Marina Geli. (*Rialles.*)

La Sra. Geli i Fàbrega

Deu ser premonitori.

El secretari primer

Sí, lapsus continuat, senyora Geli. Prego que em disculpi. Abans ja se l'ha qualificat de senyora Reboreda. (*Rialles.*)

El text, doncs, que la senyora Geli desitja que sigui posat a votació, un cop acceptada parcialment l'esmena de Convergència i Unió, el text final global diria així: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a dictar les disposicions necessàries per desplegar la Llei reguladora de les inspeccions i de control en matèria de serveis socials. a) Garantir que les actes d'inspecció amb resolució ferma siguin facilitades a les delegacions territorials del Departament de Benestar Social i als ens locals, tot respectant la confidencialitat que exigeix la normativa. b) Completar en el termini de sis mesos un pla de coordinació de les actuacions d'inspecció i de control de l'Administració de la Generalitat en matèria de serveis socials.» I «2. Presentar anualment al Parlament de Catalunya la memòria detallada de les inspeccions efectuades al sistema de serveis socials de Catalunya.»

El president

Moltes gràcies. Per pronunciar-se sobre aquestes esmenes, té la paraula la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president; molt ràpidament. De fet, aquesta ha estat una esmena transaccional, diríem,

d'una nova moció, que forma part de la nostra Moció amb l'esmena de Convergència, però que intenta..., més enllà.

Però em sembla que amb quatre frases volia sobretot explicar per què hem arribat a aquest acord als grups que ens han donat suport, encara que no haguéssim fet aquesta transacció, i a mi em sembla que això s'ha de fer en aquest Parlament. Primer, perquè vol dir que el Govern o el Grup Parlamentari que dona suport al Govern reconeix la necessitat, l'oportunitat d'aquesta interpellació i d'aquesta Moció, perquè si no, evidentment, no hauríem arribat a cap acord; segon, perquè expressa una voluntat política d'avançar en un tema per nosaltres fonamental, que és l'avaluació del sistema de serveis socials, que ja he dit que des del nostre punt de vista és feble, heterogeni i que, per tant, és molt important garantir qualitat; tercer, perquè reconeix explícitament, la Moció que avui aprovarem, la necessitat de coordinar les polítiques transversals, que per nosaltres són les més importants de la política de benestar, i quart, perquè reconeix que aquest Parlament ha de tenir una informació exhaustiva, d'ofici, i que per tant podem avaluar.

Per aquests quatre motius demano als grups parlamentaris que ja havien expressat que ens haurien aprovat la Moció, amb independència de la Moció, que ens continuïn donant d'alguna manera el seu suport, i també agrair al mediador, el senyor diputat Codina, perquè sempre intenta arribar a acords i també convèncer, evidentment, el Govern perquè tirem endavant propostes que donaran millor garantia als ciutadans i ciutadanes en els recursos i programes de serveis socials.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Per tant, acabat el debat, iniciarem la votació, incorporades les esmenes, que acaben de ser acceptades pel grup proponent de la Moció. Demano a les senyores diputades i els senyors diputats que es preparin la votació.

Votem, per tant, el text de la Moció amb les esmenes incorporades a aquesta.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per la unanimitat dels vots de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les finances de la Generalitat

Passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les finances de la Generalitat, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en una sessió que preveiem ja la darrera abans de l'estiu, em toca parlar d'economia, parlar de xifres, parlar de números; disculparan vostès que no sigui un tema potser massa senzill. El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha presentat una moció subsegüent a la interpellació que vam fer sobre el tema de la situació econòmica i financera de la Generalitat, i nosaltres el que aquí plantegem són cinc aspectes ben concrets a la seva consideració.

En primer lloc, qualifiquem la situació financera de la Generalitat de greu, i li donem aquest diagnòstic perquè entenem dues qüestions, fonamentalment: el nivell d'endeutament que té la Generalitat, 2,2 bilions, de forma consolidada en aquests moments, significa un alt nivell d'endeutament, però encara ens preocupa més el ritme de creixement de l'endeutament. Mirin, el deute creix cada any un 28%, mentre que els ingressos no financers creixen un 7. Si a casa de qualsevol de vostès s'endeutessin cada any un 28% més i els seus ingressos només augmentessin un 7%, això és el que els economistes en diuen un endeutament insostenible, insostenible. Quants anys faran falta perquè arribem al límit de la LOFCA, 25% dels ingressos no financers? Aquest economista i diputat els ha dit a vostès en repetides ocasions que abans d'una dècada –abans d'una dècada–, abans de set exercicis, aquest límit serà superat, si es manté aquesta tendència. I ens preocupa perquè cada any dediquem 260.000 milions a pagar el deute, mentre que les inversions agregades són de 200.000 –200.000 a la inversió, agregat tot, 260.000 a pagar deute. Això és el primer tema.

Quines conseqüències té aquesta situació? Doncs, mirin, una pressió sobre el nivell inversor. I aquí els voldria fer una referència a quelcom que ha dit el conseller Mas aquí, en aquesta tribuna. S'ha dit que del 92 al 96 –del 92 al 96– les inversions de la Generalitat van ser d'1,1 bilions de pessetes –1,1 bilió de pessetes–, i que el 50% va ser pagat amb deute, per tant 550.000 milions de pessetes. I ens deia el conseller Mas, girant-se cap a aquesta banda: «Ecoltin, vostès no voldran que això no és faci, ens hem hagut d'endeutar.» Correcte. Petit exercici per al Grup de la majoria –qui el vulgui fer–: 550.000 milions que s'han agafat per fer noves inversions –correcte?–, i gràcies a això s'han pogut invertir 1,1 bilions. Però, mirin vostès, en aquest període, quant ha augmentat el deute? El deute ha augmentat de 750.000 milions. Doncs, segons el que va dir el conseller Mas, hi han hagut 200.000 milions de pessetes que s'ha endeutat la Generalitat en aquests darrers cinc anys que no han anat a inversió, han anat a despesa corrent. O sigui, hi ha deute que va a despesa corrent, i aquest és un fet realment –realment– greu. Per tant, pressió sobre la inversió, que és menor que la que es pressuposta.

Més problemes: morositat, 150.000 milions de pagaments que es retarden més de sis mesos. I per últim, maquillatge de comptes, comptabilitat creativa, el que vostès vulguin –cens emfiteutic, factures als calaixos per més de 100.000 milions, acords per retardar pagaments als contractistes d'obres, romanents per més de

125.000 milions. I un tema molt important, i ho dic amb tota la tranquil·litat, i vull que així ho entenguin: pèrdua de credibilitat dels comptes que presenta la Generalitat, i ho lamento, però pèrdua de credibilitat, perquè aquí hi ha tot un maquillatge comptable que s'ha de fer, precisament, per aquesta pressió del deute.

Sobre les causes no incidiré molt. Mirin vostès, per nosaltres, i amb tot el respecte per al Grup de la majoria, una gestió deficient. Hi ha una incapacitat per controlar la despesa corrent, àmplies desviacions pressupostàries, i, és clar, irregularitats en el funcionament. I jo citaria en aquest Parlament dues coses que han sortit aquests dies: Consorci de Promoció Turística, un forat de 1.000 milions en quatre anys, és important, quan el pressupost anual és de 1.000 milions, i el tema del fons d'ocupació, que ja s'ha debatut aquí a bastament.

És clar, si nosaltres veiéssim en això un canvi de tendència, que vostès ens diguessin: «No, mirin, escoltin, és que fa dos anys, tres anys, que això està canviant, sap?», podríem entendre que hi ha un canvi, però és que la tendència de desviació i de superació de la despesa fins ara no ha canviat. Si d'aquí a dos o tres anys vostès portessin uns altres comptes, podríem dir: «Doncs, escoltin, sí, realment en els tres anys darrers es veu un canvi.» Això no s'ha produït, això fins ara no s'ha produït. És una tendència constant, i els estic parlant d'una anàlisi d'un període de més de deu anys. Per tant, un problema de gestió deficient i un problema de finançament.

Mirin, ens podem equivocar o no, però nosaltres opinem que aquest sistema de finançament no s'aguantarà més enllà del límit que té marcat. No és possible aguantar-ho econòmicament, perquè el dèficit fiscal de Catalunya és d'1 bilió de pessetes, és molt alt. I el pacte que ha fet Convergència fins ara..., han sigut pactes concrets, partidistes de CiU amb el Govern de Madrid –PSOE en un moment, PP ara. Ja els vaig dir l'altre dia, sense que es molestin els senyor del PP, que els resultats, al nostre judici, han sigut pobres. Vostès van dir: «Ecoltin, recaptarem respecte als socialistes 195.000 milions més en tot el període.» Ara ja ho han rebaixat, ja diuen que 80, 90; menys de 50.000 milions estimem nosaltres, i aquest any, el del 97, el que ve per renda és un 11% menys del pressupostat.

El dèficit sanitari és de 60.000 milions l'any aproximadament. Vostès què han pactat amb el PP? 33.000, i si hi ha estalvi sanitari, 50.000. Escoltin, encara en queden 10.000 cada any, eh? –encara en queden 10.000 cada any. I tenim un endeutament sanitari de 300.000, i 100.000 a la XHUP. Escoltin, tenim un deute de 400.000, i cada any 10.000 més en el més favorable dels casos –en el més favorable dels casos. I les inversions de Catalunya són del 10 o 11% cada any, de l'Estat –10 o 11. La nostra renda és el 20. La població, el 15,6 i l'11, arriba aquí. Bé, no ens en sortim –no ens en sortim. Aquest pacte té uns límits; per nosaltres, uns resultats pobres. Quin futur podem veure, senyores diputades, senyors diputats? Doncs, clar, o bé seguir per aquest camí o realment fer una sèrie de canvis.

La Moció que nosaltres presentem té diferents punts. El primer el que ve a dir és: miri, acceptem i constatem que hi ha una greu situació. El segon, és dir: volem conèixer la situació, però de forma consolidada. Doni'ns una situació consolidada del deute, una situació consolidada del dèficit, etcètera. Conèixer també la morositat, i també conèixer la situació de la sanitat. I un cop conegut, fem un pla per reduir el dèficit, per reduir el deute, un pla amb què realment puguem veure aquest Parlament una sortida al tema financer. I finalment, els estem dient ja de fa temps: «Ecoltin, el pacte unipartidista, tot i ser legítim, no dóna resultats. Fem una proposta més plural.» S'està acabant la Comissió del concert, és una bona ocasió perquè vostès donin una resposta a aquesta petició.

Bé, mirin vostès, nosaltres entenem que, si no hi ha realment un coneixement de la situació i un redreçament –i un redreçament–, aquí es poden produir canvis polítics importants, però també per motius econòmics. Els haig de dir que la sensació que hi ha quan un analitza aquests comptes és que estem assistint al final d'una etapa, no només per motius polítics, sinó per motius econòmics. La situació econòmica obligarà a canvis polítics, i naturalment les xifres, a vegades, obliguen a determinades qüestions. El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha volgut amb aquesta Moció, primer, situar els comptes; segon, intentar redreçar-los, i tercer, obrir un debat, que ja ho hem fet aquí, cap a un pacte pluripartidista de les forces catalanes, que pugui donar lloc a un canvi important en el finançament de Catalunya. Els torno a dir que entenem que això és difícil amb el Govern actual, dit sense cap qüestió que els pugui molestar, dit amb tot els respectes; hi ha condicionaments de costums, hi ha condicionaments d'interessos creats, i entenem que aquest canvi difícilment es podrà donar sota la situació política actual. Advocuem per un canvi que signifiqui una negociació pluripartidista sobre les finances i sobre el pacte amb Madrid, i que impliqui, en un primer moment potser, el tractament de cessions d'impostos especials, d'IVA, a més de l'IRPF, en la línia que diu l'Estatut als articles 44 i 45, pels quals Catalunya hauria de rebre el 18,5% de la recaptació de l'Estat en aquest país, i més enllà d'això, podríem parlar de la idea d'un acord o concert solidari que ens permetés als catalans administrar recaptacions, pagar al Govern de Madrid el que calgui, i sempre dintre d'uns canals solidaris dintre de l'Estat espanyol.

Esperem que alguna d'aquestes qüestions convenci el Grup de la majoria. Amb aquesta voluntat ho fem; malgrat tot –malgrat tot–, ens temem que no amb suficient intensitat.

Senyores diputades, senyors diputats, acabo. La situació econòmica de la Generalitat no és brillant, és realment greu, i cal que aquest Parlament hi doni una solució a curt termini.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No s'han presentat esmenes. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els

grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, gràcies, senyor president. Bé, el Grup d'Iniciativa, amb la paraula del diputat senyor Novella, ha presentat una moció subsegüent a la interpellació que, en alguns dels seus punts..., que per cert, en tot cas, diré en primer lloc que és, dintre del comú denominador del finançament de la Generalitat, una mica variada, perquè toca temes, si més no, diversos. Però, com deia al principi, és una moció que aquest Ple del Parlament, almenys en els últims mesos, que jo recordi, alguns dels seus aspectes, alguns dels seus punts ja s'han debatut, jo diria, d'una forma bastant concloent, en el sentit que peticions d'anàlisis o mesures o plans de millora de la situació econòmica per diversos grups de l'oposició –sigui Iniciativa, sigui el Grup Socialista, sigui Esquerra Republicana o jo mateix, en nom del meu Grup– no han estat precisament ateses –i també pel Partit Popular, es veu, perdó per l'omissió–, doncs, reiteradament, han estat omesos aquests plantejaments per part del Grup de la majoria. Bàsicament, per una raó ben simple –i suposo que avui correrà una mica la mateixa sort aquesta Moció, almenys en els tres primers punts–, que és que reconèixer que s'hagi de fer un pla de mesures urgents o un cert reconeixement de la situació econòmica és, precisament, això, és reconèixer que les finances de la Generalitat, si no estan en fallida, sí que estan en una situació extrema quant a la seva situació econòmica. Nosaltres no volem entrar excessivament en aquest debat, perquè, al cap i a la fi, és una qüestió, estrictament, de veure quin adjectiu hi posem, i aquí és difícil perquè probablement, per vostè, senyor Novella, doncs, la situació és greu o gravíssima; per nosaltres, doncs, serà complicada, i pel Grup de Convergència i Unió, doncs, home no serà immillorable, però, bé, és una situació que es pot, en tot cas, suportar.

Sigui com sigui, en el que nosaltres sí que estem d'acord..., potser no en la literalitat d'algunes de les expressions que s'utilitzen, però sí en l'esperit que anima aquesta Moció, en el sentit que tenim, probablement..., des del punt de vista polític, el problema més greu de la Generalitat de Catalunya és la situació del seu finançament. Situació que ha estat provocada per diverses causes, la principal segueixo considerant que és el sistema de finançament, però que ha abocat a una situació financera –més que econòmica, financera, una situació de caixa i de deute acumulat– molt greu, que fa i que farà que algun dia, doncs, s'hagin de prendre mesures molt més enllà de situacions conjunturals com pot ser el fet d'intentar aprovar uns pressupostos que compleixin els requisits de Maastricht. Sigui com sigui, la Moció va en aquest mateix sentit; en alguns punts és reiterativa –permeti'm que li ho digui, senyor Novella– d'alguna Moció que es va presentar fa, en tot cas, poc, precisament, però va en aquesta línia, i ja li dic que, com a mínim, com que compartim la mateixa preocupació, doncs, en principi, la votarem favorablement.

En tot cas, en darrer terme, fer dos comentaris, dos aspectes que vostè hi fa referència, precisament, als dos últims punts. Un és la situació dels hospitals concertats

de la XHUP, que aquesta sí que és una preocupació que és financera, però també, evidentment, té efectes sanitaris molt greus. Aquesta és una situació i és una preocupació absolutament generalitzades en el sistema sanitari català i, en concret, en els hospitals comarcals, i que, bé, la petició és que aquesta és una situació que s'hauria d'arranjar, no amb càrrec als pressupostos d'aquests hospitals, sinó, precisament, en direcció contrària, que és millorant el finançament concertat d'aquests hospitals.

Pel que fa a l'últim aspecte, jo li he de dir, senyor Novella, que m'ha deixat una mica sorprès el fet d'incorporar aquest cinquè punt, perquè, com vostè ha dit bé, estem a la Comissió d'estudi del concert econòmic, que se suposa que a partir del setembre haurà de començar el seu procés de conclusions, i jo diria que ha de ser en aquest nivell o ha de ser en aquest àmbit on precisament s'han de prendre els acords que calguin, i, és clar, a hores d'ara, a principis de juliol, doncs, tornar a prendre un acord en aquest sentit que fa falta un nou sistema de finançament amb suficiència i amb autonomia financera, i amb coresponsabilitat, bé, és interessant, però en qualsevol cas, recordar que el que interessa més de tot és que, a part de votar una moció en un moment concret, el que interessa és que ens posem d'acord, precisament, en aquesta Comissió. El sistema de finançament serà solidari o no, que és una de les obsessions que vostè i el seu Grup més èmfasi hi han posat, segur que serà solidari, amb el benentès que no serà tan insolitud amb l'actual respecte, precisament, a Catalunya; per tant, que serà solidari, sense cap mena de dubte.

Sigui com sigui, nosaltres també hi votarem a favor, però recordant que allà on s'ha d'aprovar, realment, és en el si d'aquesta Comissió i en el conjunt de les forces polítiques aquí representades, precisament en aquesta Comissió.

Res més, senyor president, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. El posicionament del nostre Grup a la Moció presentada pel diputat Joaquim Novella és favorable, votarem a favor del conjunt de la Moció. És un tema redundant en aquesta cambra, però possiblement és l'única manera d'anar provocant aquesta pluja fina en un tema que, a l'entendre del Grup d'Esquerra Republicana, és un tema cabdal ara i ho serà més en els propers anys. Crec que estem, efectivament, en una situació de cul-de-sac, que el Govern actual o aquella alternativa al Govern actual que es prefiguri haurà de tirar mà del bisturí, però també de la destal. Bisturí per eliminar la mala gestió, l'ús, la dilapidació de recursos amb muntatges que el que fan és mantenir la ficció d'una autonomia, quan en realitat no compleixen una funció de Govern adequada, perquè estan, pràcticament, només en despesa corrent, i destal perquè s'ha de tallar clarament amb un model de depen-

dència en relació amb l'estat fiscal que no aguanta cap territori d'Europa –no aguanta cap territori d'Europa. I en aquests moments, per sortir, mínimament, de la situació del cul-de-sac, almenys necessitaríem eliminar la meitat –la meitat, estic parlant de la meitat– del dèficit fiscal, avaluat en aquests moments en 1 bilió de pessetes. Per tant, doncs, bisturí i destal que haurà d'utilitzar el Govern que pretengui continuar governant, si és el mateix d'ara, o l'alternativa que es prefiguri, si és que hi ha aquesta alternativa.

Per tant, tema cabdal, tema cabdal en aquests moments, i més a tres anys vista de la negociació del nou model de finançament, i a pocs anys vista de la fi dels fons europeus –ho dèiem l'altre dia en aquesta cambra–, que significarà que algunes zones acostumades a un subsidi vitalici, pretenguin continuar rebent aquest subsidi, ara no a costa d'Alemanya, sinó a costa, òbviament, de Catalunya. Això significarà una pressió política brutal, impossible de resistir, si abans no s'ha plantat cara i s'han deixat les coses clares des d'un punt de vista de relació bilateral Catalunya - Estat.

Per altra banda, també en el marc europeu, és evident que si ara ja hi ha problemes que afecten els ciutadans, problemes d'ecologia social, nivell de benestar, cues a la sanitat, escoles amb «cargoleres», autopistes de peatge, tot això afecta el ciutadà de peu, i això vol dir..., en pessetes nostres, no se'ns retorna ni tan sols el que tenim dret com a ciutadans amb carnet d'identitat espanyola, estem considerats membres –ho he dit alguna altra vegada aquí– de colònia, eh?, no pas ciutadans espanyols, almenys el carnet d'identitat ho diu. Per tant, doncs, problemes que afecten la cohesió social ja en aquests moments, a la competitivitat, es veuran agreujats perquè, en el marc de la moneda única, pràcticament, l'única sobirania que queda als Estats és l'eficiència, el control de la despesa pública i l'eficiència de la seva gestió. Per tant, si el sector públic català no podem administrar-lo nosaltres, amb els nostres recursos en el marc europeu, es preveu un escenari no pas precisament, feliç, a mitjà termini, a l'horitzó. I això ho han d'entendre tant el Govern que pretengui continuar com l'alternativa que pretengui ser-ho. I això és important insistir-hi amb mocions com aquesta, perquè és el tema cabdal, aquí ens hi jugarem el físic, no només des d'un punt de vista de la riquesa, del benestar de la població, sinó de la cohesió social i de la competitivitat a escala europea.

És per tot aquestes raons que, encara que, ho repeteixo, sigui redundant, i que hi hagi una Comissió que acabarà els seus estudis –espero, espero; anem bastant retardats– a la tardor, i que en aquestes conclusions es veurà, realment, la voluntat política de tots els partits que han participat en l'estudi de veure quines són les vies de sortida que donem a aquesta situació absolutament inaguantable, doncs, estem d'acord tant en el primer punt, que constata la greu situació econòmica i financera, com en el segon, en què s'insta el Consell Executiu a presentar, almenys, amb transparència, quina és la situació, d'una forma consolidada. També en el tercer, que insta a presentar en el termini de tres mesos un pla de mesures, almenys, fins acabar el cicle aquest del model actual de finançament del 2001, sobre reducció

del dèficit, endeutament i morositat; la referència especial que es fa a la sanitat... És evident que aquest tema preocupa els ciutadans. És evident que aquí hi ha un problema general de l'Estat de poc finançament del sistema sanitari, però uns temes diferencials que hem denunciat en aquesta cambra, i que hi va haver una moció aprovada per àmplia majoria en aquesta cambra, on es deia que també hi ha uns temes de centres d'excedència d'usuaris d'altres zones de l'Estat, de cost de la vida, de demografia, especialment, envellida a Catalunya, que no són comptats per l'Estat central i que, per tant, ens perjudiquen el finançament de la nostra sanitat; això s'ha de posar sobre la taula. I, finalment, és evident que això s'acaba, doncs, anant a un nou model. Evidentment, la nostra postura la direm en el seu moment, ja es poden imaginar vostès que nosaltres creiem que l'única sortida estable i viable i a la qual tenim dret és la d'un concert econòmic, un concert econòmic que, demostrant la generositat dels ciutadans de Catalunya, podria anar acompanyat d'una caixa de cooperació. Nosaltres estem en contra de..., perquè el concepte «solidaritat» a vegades s'ha anat degradant cap al vitalici. Per nosaltres «cooperació» vol dir que n'hi ha dos que cooperen: un també hi posa una part i l'altre hi posa la seva.

Per tant..., crec que això ho debatrem, espero, a la tardor. Però és urgent que hi hagi una majoria suficient en aquesta cambra que obri una via per solucionar un problema que afecta el benestar i la cohesió social dels ciutadans de Catalunya. Per tant, reitero el nostre suport ple a aquesta Moció, en aquesta línia que abans els deia.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Oleart, que ho fa des de l'escó. Endavant.

El Sr. Oleart i Comellas

Sí, senyor president, des de l'escó mateix. Senyores i senyors diputats, evidentment, la Moció que presenta Iniciativa per Catalunya - Els Verds..., és cert que l'economia de Catalunya no està passant un bon moment: el bilió de pessetes de dèficit que té la Generalitat és una xifra espectacular, no? No obstant això, tot el procediment que s'utilitza i tota la fórmula que s'utilitza en la Moció, doncs, no ens acaba de satisfer. Pensem que hi ha elements de control suficients, tenim..., d'aquí a un parell de mesos o tres, començarem el tractament i les converses del pròxim pressupost de la Generalitat; parlarem, lògicament, de la liquidació del pressupost de l'any 97. És evident que em sembla que dintre d'aquest marc és on vostès i nosaltres, que tenim la mateixa inquietud perquè hi hagi transparència, eficàcia, economia en les despeses corrents, etcètera, segur que trobarem, doncs, posicions coincidents, dintre la discrepància lògica i ideològica que tenim els dos grups, vostès com a firmants de la Moció i nosaltres, que en aquest moment li estem contestant.

Evidentment jo no subscriu l'aspecte tan negatiu que el representant del Grup d'Esquerra Republicana..., en

aquest cas, no tenim coincidència; crec que per començar les vacances el panorama se'n ha plantejat molt negre, i em sembla que la societat catalana, preocupada per l'economia de les finances públiques, no està per aquesta línia. Jo li voldria recordar, amb la mateixa simpatia que ho fa sempre vostè en relació amb el Partit Popular, que el Partit Popular, el Govern del Partit Popular l'any 1997 va gastar a Catalunya 107.000 milions de pessetes. Crec que és una xifra que almenys ve a demostrar que si potser Catalunya no rep encara el que es mereix en funció de la seva població i de la seva aportació al pressupost general de l'Estat, estem en un camí àmpliament positiu.

Jo també penso que aquest punt cinquè d'aquesta Moció, si bé entenc que vostè va per un altre camí que no és la mateixa Comissió en què estem treballant per al finançament per a més de l'any 2002, sinó que vostè planteja intentar una conversa amb totes les forces polítiques per arribar precisament a l'any 2002, per aquests dos o tres anys que queden, jo penso que en aquest moment el Govern de Catalunya –no les forces polítiques del Parlament– va acordar amb el Govern de l'Estat, amb el Govern del Partit Popular, una fórmula per tirar endavant durant tot aquest procés fins acabar el sistema actual de finançament, i nosaltres, evidentment, estarem en aquesta línia –com no podia ser d'una altra manera–, intentant, doncs, mantenir-nos en la línia del Partit Popular a nivell del Govern espanyol.

Per tant, lamento dir-li, senyor Novella, que nosaltres no podem donar el vot favorable a la seva proposta, si més no en moltes coses podríem, segurament, coincidir amb el seu plantejament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor Morera i també el senyor Huguet –i crec que el senyor Novella també ho ha fet en part– ens han recordat que darrerament hi ha hagut diferents intervencions, diferents mocions, interpellacions, diferents activitats en aquest Parlament, en plenari i en comissió, on s'ha mostrat la preocupació del conjunt de forces polítiques, fins i tot la del mateix Partit Popular; encara que per aquestes raons de la geopolítica, doncs, no votaran aquesta Moció, també el senyor Oleart en la seva intervenció ha deixat clar que constata i que confirma aquesta preocupació general que hi ha sobre la situació econòmica de la Generalitat. Avui mateix el nostre Grup també ha substanciat una interpellació en un sentit molt semblant.

I és que jo crec que hi ha una situació –i la mateixa Moció que ha fet el senyor Novella crec que ho reflecteix clarament– d'una certa angioxa. Què ens demana el senyor Novella? Ens demana, primer, informació, i després una certa programació, eh? Informació a partir d'una constatació: que estem en una situació econò-

mica relativament greu, relativament dolenta. I llavors, escolti, primer constatem quina és la magnitud, perquè, doncs, l'honorable conseller l'altre dia al senyor Novella li va dir que 2,2 bilions d'endeutament no eren certs; aquest matí jo n'hi parlava de 2 i no ha negat la xifra, i, en tot cas... I han fet bé de no negar-la, perquè tenia preparats ja documents i respostes del mateix Departament en aquest sentit. Per tant, estem parlant en aquest entorn, i que siguin 2 o 2,2 segurament és un element quantitatiu important; però des del punt de vista qualitatiu, des del punt de vista del que significa el problema econòmic i financer, no és massa greu. Per tant, primer constatem quina és la situació, i a partir d'aquí —una situació que, ho repeteixo, nosaltres considerem greu— endeguem mesures de solució: es parla d'un pla de sanejament, es parla d'actuacions concertades... Discutim quines són, si són aquestes, si han de ser d'altres, però, en tot cas, segurament, primera fase, constatem que estem malament; segona fase, vegem quines són les mesures que s'han de prendre per resoldre aquesta situació.

I això és que no ho diem perquè sí. Miri, si agaféssim els diaris o fins i tot actes d'aquest mateix Parlament, veuríem com fa poc més d'un any l'exconseller senyor Alavedra negava totes les xifres que des d'aquesta cambra dèiem els grups de l'oposició, quan li parlàvem aleshores d'1 bilió i mig, o 1 bilió 700.000 pessetes: «Mentida, són 800.000 milions, són 500.000 milions, són 600.000 milions!» Quan li dèiem si l'endeutament de la Corporació, si la Junta de Sanejament: «Mentida...» «Mentida» no, perquè el senyor Alavedra era molt curós en les paraules, jo estic caricaturitzant les expressions, però bé, el fons era el mateix: deia que no dèiem la veritat, que finalment, segurament, era el mateix.

És clar, arriba el conseller Mas, i al cap de pocs dies d'arribar el primer que fa és dir: «Escolti, miri, 1 bilió i mig, era veritat.» I ara fa no massa mesos, en unes declaracions que també el conseller Mas fa en un mitjà de comunicació, diu: «Sí, sí, miri, els 300.000 milions que des dels grups de l'oposició, doncs, han anat dient com a dèficit de la sanitat són veritat.» Diu: «Són tants, de 160.000 de dèficit financer, 120.000 de dèficit no financer.» Per tant, escolti, és veritat.

És clar, això sumeix els grups de l'oposició i, en general, l'opinió pública en una situació d'angoixa, perquè si el conseller d'Economia i Finances del Govern en un moment determinat ens diu que unes xifres no són veritat i el nou conseller, al cap de pocs dies d'entrar, ja ens diu que sí que és veritat allò que dèiem, és clar, un dels dos no deia tota la veritat; diguem-ho així: un dels dos no deia tota la veritat. I, en tot cas, ens situa en una situació de perplexitat, d'angoixa.

Per tant, escolti, això només té una solució: posin sobre la taula els números de veritat; discutim-los, posem-nos d'acord si són els números de veritat o no, i a partir d'aquí endeguem les mesures que haguem d'endegar. Vegem quina és la situació, vegem quins són els problemes; seran les solucions que ens proposa el senyor Novella o en seran unes altres, si arribem a un acord.

A nosaltres ens semblen bé, essencialment, les que proposa el senyor Novella, perquè, és clar, si no, ens podem trobar situacions com la d'ahir, que al president de la Generalitat li preguntem quan pensen pagar els 48.000 milions que el Govern deu a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i en lloc de contestar es passa els dos minuts i mig fent volar coloms sobre altres temes, perquè és incapaç de donar una resposta de la greu situació econòmica que té el Govern i que l'està escampant al conjunt de totes les seves entitats. Podríem parlar de la Junta de Sanejament, podríem parlar de molts altres elements. Per tant, és un element de reflexió general, és un element de reflexió col·lectiva, posem-los sobre la taula.

El senyor Novella diu: «Escolti, constatem la greu situació econòmica.» Mirin, això potser entenem que no ho poden votar. Però la segona, que diu, quan diu: «Escolti, en el termini de tres mesos, expliqui'm, doni'm la seva versió de quina és la situació econòmica, expliqui'm'ho: nivells i causes d'endeutament, situació de la morositat i previsions de futur», aquesta és la important. Què passarà en els propers quatre anys? Aquí vostès poden tenir una actitud de dir: «Com que potser no hi som, doncs, ja s'espavilarà el que entri» (*remor de veus*), poden arribar a tenir aquesta actitud. Seria, en tot cas, una actitud d'irresponsabilitat total per part seva. El que haurien de fer és dir: «Miri, si nosaltres hi som, la nostra previsió és aquesta, i en tot cas el que vingui, si no som nosaltres, doncs, ja farà el millor que pugui o tindrà uns altres criteris, i, en la part que a nosaltres ens correspongui de responsabilitat, no pateixin que els explicarem quins són els nostres criteris.»

En el tercer punt parla d'un termini de control i reducció del dèficit, de l'endeutament, de la morositat, és a dir, mesures per veure què pot passar en aquest termini, incloent-hi un pla de sanejament financer, i amb una atenció especial, com s'ha especificat també, al tema sanitari, i molt concretament a aclarir el futur de la XHUP, de la xarxa d'hospitals d'utilitat pública. Cal aclarir el futur d'aquesta xarxa; aquest és un problema que vostès han posat en aquest pla de traslladar a la societat quins són els seus problemes econòmics, en acabat també per traslladar-la a la xarxa d'hospitals d'utilitat pública. Els han dit: «Escolti, com que nosaltres tenim problemes, miri, vostès ho poden fer més o menys bé, però com que nosaltres tenim problemes, vostès també han de patir», i estan intentant traslladar..., ja han traslladat una part del dèficit, 100.000 milions de pessetes, però estan traslladant-hi encara una part més important d'aquest dèficit. Per tant, això tampoc és correcte, mireu quin és el marc i estableixin quin és el futur, quin és el marc en què s'ha de moure també l'acció concertada sanitària.

I, finalment, el senyor Novella ens parla d'un procés de negociació, amb participació de la forces polítiques amb representació al Parlament, per a un nou sistema de finançament. Nosaltres també els donarem suport. I, com s'ha dit aquí, independentment que hi hagi una comissió que hi està treballant, que arribarà a unes conclusions, que esperem —com deia també el senyor Huguet—, doncs, que la propera tardor puguem arribar a unes conclusions, però, és clar, és que a més a més hi

ha una altra circumstància molt important, que és que amb el seu recolzament, amb el recolzament de tot el Grup de Convergència i Unió, doncs, el Consejo de Política Fiscal y Financiera ha pres uns acords, que encara no són, diguem, que no són obligatoris, que no obliguen ningú perquè no estan plasmats legalment, però que segons la nostra informació aquests acords poden anar en la Llei d'acompanyament dels pressupostos del 99. I si això va així, si això es compleix, amb aquests acords del Consejo es desmunta pràcticament la totalitat del sistema de finançament autonòmic que vostès van pactar amb el Govern del Partit Popular. El Govern del Partit Popular els va enredar de tal manera que ara, amb la reforma de l'IRPF, es troben que no els queden calés, i han anat a un sistema garantista, un sistema de garantia, que els diuen: «Escolti, miri, és igual, com a mínim, doni'm l'increment del PIB.» És clar, amb això no hi ha corresponsabilitat fiscal, no hi ha capacitat normativa, no hi ha res que s'hi assembli, i, per tant, han desmuntat el sistema de finançament autonòmic. Per tant, jo, en tot cas, si discrepo d'alguna cosa amb el senyor Novella, seria: escolti, això no aguanta ni tan sols el període que està previst que aguantí el model; crec que abans aquest model s'haurà de rediscutir, s'haurà de redefinir, perquè vostès el que han fet ja és desmuntar-lo amb aquests acords del Consejo de Política Fiscal y Financiera. Per tant, d'acord que ja entrem en la negociació d'un model, perquè el model que teníem fins ara ha desaparegut, ja no existeix en el mapa i, si més no, l'1 de gener del 99 ja no existirà.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'excel·lentíssim diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Efectivament, per posicionar-me en nom de Convergència i Unió i anunciar de bell antuvi el nostre vot en contra de la proposta que ens fa el senyor Novella en aquesta Moció, conseqüència d'una interpellació que es va substanciar fa quinze dies.

Voldria expressar..., s'ha parlat de desànim, s'ha parlat de preocupació. Jo voldria mostrar el meu desassossec, el meu desassossec per un debat que m'he permès de comprovar que des del mes de febrer, aproximadament, cada sessió plenària, o hi ha una interpellació del Grup d'Iniciativa per Catalunya o una del Grup Socialista; llavors coincideix la Moció del Grup d'Iniciativa, si és el cas, amb la interpellació del Grup Socialista. A la següent, doncs, es va produint aquesta mena de persistència, que jo entenc –i no només ho entenc sinó que ho respecto– que des de les posicions dels grups de l'oposició, doncs, és la feina que els toca. I els asseguro que la feina de l'oposició l'entenc molt i molt bé, no endebades vaig estar més de dotze anys fent oposició en un ajuntament proper a aquesta ciutat, i, per tant, sé quin és el paper; per tant, també, la meua comprensió. I, en tot cas, aquesta sensació de desassossec me l'he d'em-

passar, perquè he d'intentar cada Ple sortir a aquesta tribuna, complementar la informació que pugui haver donat el conseller en la sessió anterior, però tinc tota la sensació d'estar davant una mena de paret on cadascú, des del seu legítim dret, planteja les seves qüestions, els seus dubtes, les seves impressions, les seves interpretacions, i nosaltres, des del Govern, quan li toca, i, en el meu cas, des dels grups, del Grup de Convergència i Unió, doncs, anar-me repetint gairebé amb els mateixos arguments, que són els mateixos arguments que vostès utilitzen sessió rere sessió.

Però bé, ho intentaré, doncs, una vegada més. Aquesta vegada, una mica des de l'esperança que em dóna el reconeixement del senyor Novella, que part de les dades que va oferir el conseller Mas les donava com a bones. Recordo, per exemple, els 33.000 milions de sanitat més els estalvis pactats, que el senyor Novella va tenir, doncs, la gentilesa –diguem-ho així– de reconèixer-ho tant en el debat de la interpellació com avui mateix, fa uns escassos cinc minuts, com els 12.000 milions pel que fa referència a l'IRPF, i molts d'altres que el senyor Novella, doncs, no hi està d'acord i que em porta sovint a reflexionar sobre allò de la interpretació del got d'aigua mig ple o mig buit. És a dir, això és una situació catastròfica per part d'alguns; aquesta és una situació complicada per part dels altres; aquesta és una situació difícil per als altres, i d'aquestes mateixes dades, en la fredor dels números, les interpretacions són, com no podia ser d'altra manera, diverses.

Em permetrà, senyor Novella –i ho sap des del respecte personal i institucional, també–, doncs, que li manifesti aquells aspectes en què jo crec que s'entra en una certa contradicció. Per exemple, quan es parla de la càrrega financera. La càrrega financera, com vostè sap perfectament, consisteix en l'amortització dels interessos més l'amortització de capital corresponent. Estem amb unes xifres a l'entorn..., no arriba al 8%, el 7 i escaig –7,6, 7,8–, pel que fa referència –com és molt..., vaja, suposo que aquest és el paràmetre que vostè ha fet servir, perquè si no, no ho entendria–, pel que fa referència als ingressos corrents. Sap que la LOFCA preveu fins a un 25%, i, per tant, estem amb unes mesures que jo crec que poden ser preocupants, però vostès convindran amb mi que del 7 al 25, home, doncs, hi ha un cert marge per poder operar.

Però, en el fons, el que es debat sempre –i surt una i una altra vegada– és en relació amb el deute. Si el deute és alt, si el deute és baix, per què s'ha arribat a aquest deute? El deute, doncs –ho recordava el senyor Martí Carnicer–, és el que és. El Govern de la Generalitat l'ha reconegut, i ara hauríem de discutir si aquest deute és molt important o és menys important, i, sobretot, les conseqüències o els motius que van fer que al final aquesta fos la xifra que tenim en aquest moments, que per nosaltres –hi insisteixo–, essent important, no arriba, ni de molt, a ser preocupant.

Vostès recordaran que al llarg dels anys, sobretot en l'aspecte sanitari, que és un aspecte al qual s'ha anat fent sovint insistència, hi havia la gran..., hi ha la gran possibilitat, per part del Govern de l'Estat, sigui quin sigui el govern que en cadascun d'aquests anys ha anat tenint la responsabilitat de dirigir els destins d'Espa-

nya..., doncs, en un moment determinat, quan l'Institut Nacional arribava a una època de l'any —el juny, juliol, agost— i no l'hi arribaven prou diners, emetia, feia una ampliació de pressupost, continuaven —si se'm permet l'expressió— «inflant la pilota», i a Catalunya, aquesta diferència, aquest 16% que vostès saben que és la nostra participació, doncs, això no arribava mai. I, en tot cas, quan ha arribat ha sigut amb pactes amb un o amb un altre govern en qüestions puntuals.

També recordaran que, en un moment determinat, els ajuntaments, per citar una institució molt important del nostre país, en un moment determinat per dues vegades el Govern de l'Estat va decidir eixugar el deute que hi havia, va donar totes les facilitats i va pràcticament començar de zero. Això va permetre que els ajuntaments d'arreu de l'Estat i a Catalunya poguessin dirigir la seva economia, doncs, en una direcció determinada. Això a Catalunya no ha passat mai. Hi ha hagut negociacions per aspectes puntuals, concrets, amb unes xifres més o menys importants, però mai s'ha fet, doncs, això, cau i net. I no voler tenir present aquesta situació és tant com voler no reconèixer un dels motius que poden haver arribat a tenir la xifra que tenim en aquests moments com a deute de la Generalitat de Catalunya.

Aquest és un debat que a mi un dia m'agradaria que hi hagués la possibilitat de poder-lo estendre, de fer-ho àmpliament, i que tots plegats fóssim conscients de quina és la situació, en funció bàsicament que tot el que ha estat deute, com recordava aquest matí el conseller Mas, ha estat bàsicament dirigit cap a la inversió. Per tant, aquest debat que avui tornem a tenir..., ara començarem vacances parlamentàries, però el mes de setembre debatrem amb el senyor Martí Carnicer una moció en funció de la interpellació d'avui, i anirem fent. I potser aquesta sensació que vostès..., i especialment vostè, senyor Novella —em dirigeixo especialment a vostè com a presentant de la Moció—, diu: «Home, això produeix una intranquillitat en el conjunt de la societat, perquè les coses no funcionen prou bé.» Permeti'm que l'única dada que en aquest moment li puc donar —perquè és pública i perquè, a més a més, doncs, és molt recent, de diumenge passat—, l'enquesta que va publicar *La Vanguardia*, concretament, donava en matèria de política econòmica del Govern de la Generalitat una puntuació d'un 6,15. I deia que els votants d'Iniciativa per Catalunya aprovaven la gestió de política econòmica del Govern amb un 5,28. Potser és que no hi ha prou sintonia entre el que vostè en aquest moment representa —intenta interpretar el seu sector, lògicament— amb el que després, en aquest cas, les enquestes, amb totes les reserves que suposen les dades de les enquestes, ens deien fa molts, molts pocs dies.

Bé, en concret i pel que fa referència —perquè tots els grups també s'hi han referit— al punt cinquè, en relació amb la Comissió d'estudi, jo li he dit de forma privada a vostè, senyor Novella, que crec que seria prudent que esperéssim quins són els resultats d'aquesta Comissió, quin és el posicionament que prenem, i, a partir d'aquí, segurament que la crítica, si és que s'ha de fer, també tindrà més suport; és a dir, tindrà més elements, si aquest fos el cas. I, si no, esperem que la Comissió ar-

ribi als acords que tots desitgem, que, en el fons, a vostè tampoc se li escaparà que la voluntat també de Convergència i Unió és de poder trobar solucions que ens permetin una tranquil·litat més àmplia en tot el que és la gestió econòmica, sobretot, perquè tampoc se'ls escaparà que tenim la voluntat que en els propers quatre anys continuem governant Catalunya. (*Remor de veus.*)

Un matís molt concret, perquè no m'agradaria que es perdés de vista..., el senyor Martí Carnicer deia que ahir el president Pujol en la seva contesta no havia respost a la preocupació del deute de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Ho va dir clarament, en va dir la xifra —llegeixin avui els diaris—, va mostrar la seva preocupació, va parlar del contracte - programa. I, per tant, un element que s'ha produït, d'informació, fa tan poques hores com aquest matí mateix, em sembla que voler-lo utilitzar pot ser hàbil per part de l'oposició, però això, traslladat a l'opinió pública, m'agradaria saber fins a quin punt té una consistència.

Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà en contra de totes les propostes que fa el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, procedirem a la votació de la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Demano a les senyores i senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 39 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

(*Persisteix la remor de veus.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política teatral de Catalunya, especialment pel que fa referència a les orientacions donades al Teatre Nacional de Catalunya

Passarem al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política teatral de Catalunya, especialment pel que fa referència a les orientacions donades al Teatre Nacional de Catalunya. Presentada pel Grup Popular, per exposar-la té la paraula el diputat senyor Francàs.

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci! (*Pausa.*)

Senyor diputat, pot començar.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, els recordaré el motiu de la interpellació: el Teatre Nacional de Catalunya, i especialment el fet que pensem que mentre hi ha hagut molt poca sensibilitat, hi ha hagut molt poc interès i també pocs diners per a la cultura, i, per tant, per al teatre, el Teatre

Nacional i el seu director van disposar d'un xec en blanc, fins que el seu director, de cop i volta, no va disposar de res; setze anys d'elogis i diners i, de cop, el no-res. I també, també la sensació que s'ha donat a molta gent del país, tant els professionals com els senzills ciutadans de peu, d'una lluita entre divos. I, com vaig dir, pel PP de Catalunya, ni Flotats ni Pujals, sinó el teatre; ni Flotats ni Pujals, sinó política teatral viva, viva i per a tothom.

Jo deia ja en la interpellació que era una qüestió de models, però penso que no. No és sols una qüestió de models; és fonamentalment una qüestió de sensibilitats. Sensibilitats que trobem a faltar al Govern –i els en posaré un exemple recent– davant del tema de les humanitats; ens segueix donant la sensació de sempre. La Conselleria, en les seves declaracions que acaba de fer sobre l'Informe de la Comissió d'humanitats, segueix priorititzant competències sobre humanitats. I això vol dir que és més sensible a les competències que a les humanitats, i així anem malament. Evidentment, anem malament almenys per la cultura, anem malament per les humanitats.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

Tant si parlem de política teatral com si parlem de política cultural, nosaltres, amb el Grup de la majoria –amb els altres grups possiblement encara més–, difereïm tant en la sensibilitat, com en el contingut, com en el continent. Vostès –almenys el Teatre Nacional de Catalunya ho demostra– prioritzen el continent, l'edifici; nosaltres volem prioritzar la sensibilitat i el contingut. Amb paraules que ja vaig citar d'Scaparro, prioritzem o volem prioritzar l'emoció i la il·lusió a un teatre, i preferim, com deia ell, *un teatro viejo y sucio, pero al menos libre*.

Els deia que entenem, juntament amb molts professionals, que hi ha una cultura oficial, una cultureta plena d'estereotips i d'alguns –curiosament només d'alguns– senyals d'identitat, plenament identificada amb alguns –curiosament només amb alguns– aspectes folklòrics, una cultura subvencionada, intervencionista, impositiva, mediatitzada, no independent; en definitiva, una cultura oficial tutelada, però, això sí, amb un gran i majestuós Teatre Nacional. I els ho visualitzava amb la experiència de la meua infantesa a Manresa, al cor de Catalunya, quan vaig mamar assaigs de teatre *amateur*, assaigs d'orfeó, i ara no en queda res. Això sí, hi ha castellers que no hi havien sigut mai.

Mirin, el nostre model es pot resumir en gairebé el contrari. L'Estat –per a vostès, aquí, el Govern– no ha de voler ser, ni de bon tros, el protagonista de la vida cultural. Tant les arts com el pensament han de néixer lliures de la mateixa societat, sense condicionaments ni partidismes. És més, els deia que han d'acabar essent molestos.

Per nosaltres, una política cultural ha de partir del supòsit que la cultura s'hereta, però també es conquista. I es conquista conservant i restaurant el patrimoni històric i artístic. Es conquista fonamentant la creació artística i literària, que ha de néixer de la mateixa societat sense l'asfíxia del paternalisme estatal. L'Estat sim-

plement ha de proporcionar el marc de llibertat, formació i prou. Es conquista tenint un molt ambiciós pla de biblioteques escolars i, també, evidentment, dotant pressupostàriament, amb pressupostos suficients, la Biblioteca de Catalunya. Es conquista tractant amb confiança, estímul i promoció el cinema, el teatre, la dansa i la música.

Tenim el profund convenciment que la funció prioritària del Govern ha de ser, primer, mimar el sistema educatiu, transmissor de la cultura, i també recolzar les iniciatives que neixen de la mateixa societat amb el màxim respecte a la llibertat i al pluralisme. L'art, la literatura i el pensament –els deia– són al·lèrgics a les excepcions proteccionistes, a les quotes obligatòries i a les subvencions burocràtiques, cada cop més de moda.

I com a idea també fonamental, es tracta de no reduir mai la política cultural a un compartiment aïllat i independent amb accions culturals, puntuals –«culturetes», en diria jo. La cultura no és això; la cultura és un esperit, la cultura és una sensibilitat, és un eix transversal que està de moda en educació, i com a tal ha d'inspirar totes les altres polítiques: la política educativa, la política en els mitjans de comunicació públics, la política de turisme, la política de medi ambient, la política d'urbanisme, la política fiscal, fins i tot –fins i tot– la política exterior.

Per nosaltres –i ja els ho vaig dir–, el model és una fusió d'ensenyament i cultura, ja que només a través de l'educació s'arriba a la cultura. La millor política cultural és una bona política educativa: treballar per una escola de qualitat, una escola per a tots, una escola sòlida, una escola de prestigi, recolzant els professors perquè se sentin motivats i tinguin l'autoritat moral que necessiten, transformant la comunitat educativa en un centre viu de cultura, de formació en la llibertat. Això, només això, és treballar, és governar per la cultura.

Hi ha d'haver un primer pas, un nivell zero; un nivell zero que és la culturització de tots, de tot un poble que tradicionalment ha estat sensible, ha estat format i que ara no se'l sent o no se l'escolta, però demana, més que grans edificis, formació. Volem una política cultural que fugi de la temptació dels grans projectes i, en canvi, es deixi..., es dediqui a potenciar l'accés de tots a la cultura, mitjançant moltes –moltes encara que discretes– infraestructures culturals: museus –molts, petits..., bé–, arxius, teatres, auditoris...

Política cultural és per nosaltres articular els ensenyaments artístics, que han d'ocupar un lloc essencial en l'educació, almenys al mateix nivell que d'altres assignatures. Per nosaltres –ja ho vaig dir–, la música, la dansa, el teatre, la plàstica, també són humanitats. Política cultural és donar un tractament especial als centres superiors de música, dansa i art dramàtic, i és reconèixer, amb titulacions equivalents a les llicenciatures, els titulats superiors d'aquestes arts. Política cultural és intensificar la política de beques per a alumnes que, tenint condicions naturals per a aquestes arts, no tenen els mitjans econòmics necessaris. Política cultural és ajudar les escoles de música i dansa de caràcter no oficial, com a recolzament a la formació complementària. Política cultural és actualitzar els estudis d'arts plàsti-

ques i de disseny perquè s'obrin a les noves tecnologies. Política cultural és fomentar els intercanvis d'estudiants i professors en matèries musicals i artístiques. Política cultural és també potenciar relacions de col·laboració amb fundacions i associacions per fomentar, facilitar, enriquir aquests ensenyaments. Política cultural és universalitzar l'oferta de batxillerat artístic.

Però també els dic que política cultural és, fonamentalment, humanitzar el currículum formatiu de tots els estudiants. Política cultural és que els nostres estudiants dominin la lectura comprensiva d'obres literàries, i ara no ho fan. Política cultural és que els nostres estudiants reconeguin els diferents gèneres literaris, i ara no ho saben fer. Política cultural és que els nostres estudiants memoritzin poemes, i ara no ho fan. Política cultural és que els nostres estudiants coneguin els grans períodes literaris, saber detallar-ne característiques, identificar-ne les principals figures, i ara no ho saben fer. Política cultural és que els nostres estudiants sàpiguin analitzar, comentar textos; comentar textos representatius d'autors fonamentals, emmarcar-los en el seu context històric i literari, i això no ho saben fer. Política cultural és incrementar l'horari de l'àrea visual i pràctica, i això no passa. Política cultural és que tots els centres de secundària puguin oferir el batxillerat d'arts, i això no passa. Política cultural és que els nostres estudiants facin escenificació de contes en l'etapa infantil, i no ho fan. Política cultural és que els nostres estudiants tinguin possibilitats d'assistència al teatre, a l'òpera, a la dansa, des dels dotze anys, i ara no poden. Política cultural és que els nostres estudiants facin teatre llegit a secundària, i no ho fan. Política cultural és l'increment de les dues hores setmanals per a llengua i literatura catalanes i dues hores setmanals per a llengua i literatura castellanes que hi ha a l'ensenyament secundari, i ara només en tenen dues. Política cultural és que les matèries artístiques siguin impartides per professionals especialistes, i no per professors amb hores sobrants. Tot això és política cultural; tot això no s'està fent. Fixin-se si tenen feina per fer abans que grans edificis en el món de la cultura!

La Moció vol marcar un inici, un camí. En primer lloc, donar suport a les manifestacions més nítidament catalanes de cultura popular, tradicional i lliure: cant coral, esbarts dansaires, grups de teatre aficionats. I per una altra banda, obrir les manifestacions artístiques de la cultura que ara no ho estan als estudiants de secundàries. Són coses petites, són coses inicials, són coses que la Conselleria de Cultura pot fer.

De totes maneres, jo entenc –i possiblement això és el que s'ha notat– que la interpellació entrava en cultura i acabava amb ensenyament. El meu problema, la meua preocupació, evidentment, és ensenyament. Ja hi entrem. Que no es preocupi la Conselleria, que en el proper període de sessions ja li suggerirem moltes coses que pot fer per la cultura.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats... De totes maneres, resumint, els diria el que he dit abans: pel PP de Catalunya, ni Pujals ni Flotats, simplement Cultura amb majúscules; però, això sí, cultura des de l'ensenyament.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. No s'han presentat esmenes. Els grups poden fixar la seva posició. Pel Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president; per posicionar-me, des de l'escó. Per dir que d'entrada la Moció no ens sembla malament; ara bé, sempre que sigui vista de manera aïllada. No entenem massa, però, què té a veure amb la mateixa interpellació, ni tampoc quina coherència conserva amb el mateix enunciat de la interpellació que es va fer al seu dia.

Quan el Grup Popular va votar en contra de la petició de compareixença davant de la Comissió de Política Cultural del director del Teatre Nacional de Catalunya –des d'ahir, ja cessat–, una petició feta pel nostre Grup per tal d'escoltar-ne les seves raons, el Grup Popular ens va dir que votaria que no, que s'hi oposaria i que en una interpellació posterior ja ens exposaria la seva postura sobre el tema. Vostès creuen que la Moció i la mateixa interpellació reflecteixen la seva postura sobre aquesta polèmica? O potser es referien a una interpellació que vindrà més endavant?

Em temo, doncs, que ens haurem de quedar amb la informació i amb les dades i amb l'exposició que hem sentit en la interpellació i en la Moció d'avui, i que veurem una vegada més com el Partit Popular es manté al marge i, en tot cas, s'alia amb les polítiques de la Conselleria de Cultura a l'hora de prendre certes decisions importants.

Creiem que hem perdut una nova oportunitat de debatre a fons i amb més rigor sobre la política teatral del nostre Govern. Avui, precisament, és el primer dia del nou equip de direcció del Teatre Nacional de Catalunya, i el senyor Francàs renuncia a la possibilitat de parlar d'aquest tema i ens fa tot un enunciat global sobre quina és la seva pretesa política cultural. Entenem que és una manera de tirar pilotes fora amb unes excuses, si ho volen, molt lloables, però que en aquests moments ens sembla que no són les adequades.

Ens agradaria saber també on són les promeses fetes pel Grup Popular als representants del Grup d'Espectadors Independents –un grup de gent autoorganitzada que han recollit 22.200 signatures de la gent del carrer a favor de la continuïtat del projecte del Teatre Nacional de Catalunya– quan avui presenten aquesta Moció, que sembla feta, sincerament, per no dir res, i mostrar un cop més la submissió a directius o pressions que els vénen de l'exterior.

Els darrers mesos hem vist com es malaguanyava un patrimoni cultural de primer ordre, un patrimoni format per un edifici, senyor Francàs, però també per un projecte cultural determinat i en cap manera incompatible amb la resta de propostes de promoció ciutadana de la cultura, i del teatre en concret. Hem vist també, els darrers dies sobretot, com les caceres de bruixes reapareixien al nostre país, i fins i tot com la censura emmordassava certs mitjans de comunicació, teòricament públics.

Avui, doncs, el Teatre Nacional de Catalunya comença una nova etapa, més aviat incerta, i l'esperança de tenir un Teatre Nacional públic i de qualitat s'esvaeix entre polèmiques. Mentre passa això, el Grup Popular i el senyor Francàs ens volen fer votar una moció sobre les orientacions –teòricament– donades al Teatre Nacional de Catalunya, i que diu que «es doni el suport necessari a les diferents manifestacions de la cultura popular i tradicional», etcètera, i també «a iniciar un procés tendent a proposar noves mesures per tal de potenciar l'accés dels estudiants d'ensenyament secundari a equipaments culturals i a les diferents manifestacions artístiques de la cultura». Ens sembla que no té massa relació una cosa amb l'altra; que la proposta inicial ha quedat absolutament aigualida, i, sense oposar-nos a la possible utilitat que tindria aquesta Moció en un altre moment, nosaltres, davant de la situació, manifestem el nostre vot d'abstenció a l'hora de votar la Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. De fet, senyor Francàs, el nostre Grup Parlamentari li votarà a favor la Moció perquè hi ha un text escrit i estem d'acord amb el text escrit. Però la veritat és que si haguéssim de votar en funció de la defensa que vostè ha fet d'aquesta Moció, doncs, no la hi podríem votar a favor. I no la hi podríem votar a favor perquè vostè ha fet una definició que semblava àmplia de cultura, però que al nostre entendre queda molt estreta, i, per tant, hi haurien serioses discrepàncies si el que haguéssim de votar és allò que vostè ha fet servir per defensar aquesta Moció. I no només en l'àmbit de la definició de cultura, sinó també en l'àmbit dels projectes culturals.

Ara bé, nosaltres hi votarem a favor perquè és difícil, és notablement difícil de no poder estar d'acord amb la generalització que formulen vostès. En segon lloc, perquè tot allò que signifiqui donar suport a la cultura popular i tradicional, per bé que al nostre Grup li costi d'enquibir tot el teatre no professional dins de la cultura tradicional, tindrà sempre el nostre vot favorable. I finalment, perquè la manca d'equipaments de caire cultural de molts dels nostres centres públics d'ensenyament fa bona qualsevol via d'accés a equipaments aliens per tal que es desenvolupin activitats docents o extraescolars.

I aquests són els motius pels quals nosaltres votarem a favor de la Moció. I ho dic així perquè quedi clar que és estrictament per això que votarem a favor de la seva Moció.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. Miri, senyor Francàs, vaig escoltar amb atenció la seva interpellació, l'he llegida, l'he rellegida amb atenció, i arribo totes tres vegades –i a més a més he sentit ara la defensa de la seva Moció, el nostre Grup, i jo m'expresso com a representant d'aquest Grup– a la mateixa conclusió: entre la interpellació que vostè fa i la Moció que vostè ens proposa, gairebé no aconseguixo veure relació..., tot ho està, oi?, en aquesta vida, però no aconseguixo veure cap mena de relació –de relació de lògica, diguéssim, eh?

Vostè ens parla del motiu de la interpellació al voltant de la compareixença o no del senyor Flotats; parla també del model que entén el PP, que han d'estar ensenyament i cultura junts –de la qual cosa caldria deduir que la Moció ens parlaria de reclamar de bell nou una compareixença del senyor Flotats o la unificació de les conselleries–, i el resultat final és que hi ha dos punts de caràcter genèric amb els quals no podem estar en contra, evidentment, perquè –amb tot respecte– diuen poc o gairebé no diuen res concret, però també se'ns fa difícil estar-hi d'acord amb aquesta falta de coherència i per la inconcreció i insuficiència de les propostes. I això, permeti'm una nota que té una mica més de personal que de representació del Grup.

Per nosaltres, la formació no pot començar als ensenyaments secundaris, i qualsevol proposició o moció que faci excessiu accent en l'ensenyament secundari parlant d'una formació en general, nosaltres la rebutjarem; no perquè l'ensenyament secundari no sigui important, sinó perquè no és l'únic ni el principal, encara que sigui aquell que ara està a la premsa, i primària no surt, zero - tres no surt, infantil no surt –infantil segon cicle. Però nosaltres creiem que la concepció de la formació de les persones ha de ser molt més àmplia que la que expressa moltes vegades, a través de les seves intervencions, el Grup Popular. Però això, ja, entre parèntesis.

En resum, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds s'abstindrà en la seva Moció.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyor president. Parlaré també jo de l'escó estant, per dir també que el nostre Grup comparteix i s'adhereix a les manifestacions que han dit els qui m'han precedit en l'ús de la paraula, perquè també nosaltres hem quedat completament desconcertats entre l'enunciat i el contingut inicial de la interpellació, i allò que se'ns proposa de votar en la Moció d'avui. Té poca cosa a veure, francament.

La interpellació va començar parlant bastant del Teatre Nacional, i és curiós que el Partit Popular, que va tenir a la mà, amb el seu vot, la possibilitat de fer possible la compareixença del senyor Flotats, digués l'altre dia –dirigint-se al conseller de Cultura– per què el conse-

ller de Cultura no demanava ell mateix, en persona, la compareixença del senyor Flotats al Parlament, quan ell és el representant d'un grup parlamentari que, si hi hagués votat favorablement, l'hauria feta possible. Aquesta és una primera contradicció que ja ha dit el senyor Xavier Bosch i a la qual jo vull també donar suport, perquè és que em sembla d'una obvietat absoluta. El Govern té les seves responsabilitats; els grups parlamentaris tenen les seves.

Per la resta, després, la interpellació fa una altra deriva, i avui, amb la intervenció d'avui del senyor Francàs, acaba parlant de coses que no tenen res a veure ni amb l'enunciat ni amb la substanciació de la interpellació.

En conseqüència, també nosaltres pensem que el que diu la Moció és prou vague i prou genèric i prou mancat de contingut com perquè sigui difícil de poder-s'hi oposar, però al mateix temps tampoc ens sembla a nosaltres raonable donar el vot a una incoherència tan gran entre la interpellació enunciativa i la moció que s'ha de votar. Per tant, també anuncio des d'aquí que el Grup Socialista s'abstindrà en aquesta votació.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Vinyet Panyella.

La Sra. Panyella i Balcells

De l'escó estant, senyor president, i breument. Avanço que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarà a favor del text de la Moció que ha presentat el Partit Popular, perquè els objectius que es proposa són objectius que participen de la major part de les polítiques culturals modernes en el sentit de donar suport a les manifestacions de cultura popular i de potenciar l'accés dels joves a la cultura a partir, en aquest cas, de l'etapa educativa. Ens sembla que són dos objectius plenament lloables i que no s'allunyen, sinó tot al contrari, dels objectius, en aquest cas, del Govern de Convergència i Unió. I per tant avanço que votarem a favor d'aquesta Moció que ha presentat el Partit Popular.

Voldria recordar, no obstant això, que el Govern de Convergència i Unió ha portat a terme diverses accions que no detallaré perquè seria avorrit i seria llarg, però que sí que en voldria remarcar alguna. Per exemple, pel que fa al suport a la cultura popular, a les manifestacions de cultura popular, en el pressupost d'enguany, del 98, hi ha un total de 50 milions de pessetes destinats a la programació d'activitats ordinàries i a la formació de les federacions, o sigui del cant coral, de teatre i de dansa. Hi ha, a més a més, en marxa un programa específic de formació per als agents de cultura popular i tradicional que es porta a terme de manera experimental, en aquest moment, a la comarca del Maresme. I, a més a més, hi ha també la posada en marxa, dintre de molt poc temps, a final d'aquest mes, d'un campus de cultura popular amb un total de vint cursos interdisciplinaris, conferències de formació i de gestió cultural i tallers d'activitats. (*Remor de veus.*) És a dir que, d'alguna manera, tant pel que fa a l'ajut directe com pel que fa a l'ajut de formació i d'activitats, el Govern, a

través del Centre de Cultura Tradicional i Popular, porta a terme aquesta tasca.

I pel que fa...

El vicepresident segon

Senyora diputada, esperi un moment. Es demana silenci, si us plau. (*Pausa.*)

Continui.

La Sra. Panyella i Balcells

Moltes gràcies, senyor president. I pel que fa a l'accés a la cultura, en aquest cas, per part dels joves, el Departament d'Ensenyament, en diversos programes, conveys i activitats pròpiament docents i extradocents, i el Departament de Cultura, a partir de programes i activitats tant de la Direcció General de Patrimoni, com de Promoció Cultural, com sobretot de la Secretaria de Joventut, ha prioritzat diverses activitats d'accés a la cultura, no només sota el punt de vista, diguem-ne, formatiu, sinó sota el punt de vista també estrictament professional. I en aquest sentit voldria remarcar, per exemple, aproximadament els 100 milions de pessetes que la Secretaria General de Joventut ha destinat en concepte d'ajuts, de beques, d'estades a l'estranger i de formació de joves creadors en tots els aspectes, diguem-ne, de professions culturals noves o bé tradicionals.

No em voldria pas allargar més. Vull, en tot cas, remarcar el posicionament de Convergència i Unió respecte a aquesta Moció, en el sentit de votar a favor d'aquest text perquè coincideix en el fons i en la forma amb els objectius del nostre Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. (*El Sr. Francàs i Porti demana per parlar.*) El senyor Fabregat... No el sento. (*Remor de veus.*)

El Sr. Francàs i Porti

Dic que per al·lusions o per contradiccions, els tres grups que m'han dit que era contradictòria la interpellació... Si em concedeix el mig minut, molt ràpid.

El vicepresident segon

Un minut.

El Sr. Francàs i Porti

No em farà falta, perquè entenc que ja ho he explicat, ho he explicat exactament cinc cops. Entenc que es pugui no compartir, però s'ha d'entendre. Mirin, si ho volen amb altres paraules, ho diré molt clar: el debat entre Pujals - Flotats, per nosaltres, és personalisme, i a Catalunya li sobra personalisme. Entenem que el senyor Flotats i el senyor Pujals passaran a la història de Catalunya com a anècdota cultural. I, en canvi, no són una anècdota cultural els mils d'estudiants, no són una

6032

anècdota cultural els mils de dansaires, no són una anècdota cultural...

El vicepresident segon

Senyor diputat, fixi la contradicció i no continuï...

El Sr. Francàs i Porti

Aquesta! És a dir, per nosaltres, el debat del Teatre Nacional és un debat fallaç, absurd i que entenem que és molt més important allò altre. La política cultural ha de ser amb tota la gent que està fent cultura. Aquesta és la no-contradicció.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat.

Passaríem, doncs, a la votació.

S'inicia la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 63 vots a favor, 2 en contra i 33 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'organització general de l'Institut Català de la Salut per a garantir l'eficàcia de les prestacions sanitàries

Passem a l'últim punt de l'ordre del dia, el punt vint-i-tresè: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'organització general de l'Institut Català de la Salut per a garantir l'eficàcia de les prestacions sanitàries. Presentada pel Grup Socialista, per exposar la Moció té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras. (*Remor de veus.*)

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, no m'allargaré, sé que és l'última moció d'aquest període de sessions, l'última...

El vicepresident segon

Es prega... Senyora diputada, pari un moment. Es prega que guardin silenci perquè puguem escoltar la il·lustre diputada.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Ja dic que no m'allargaré, seré molt breu.

En relació amb les llistes d'espera, amb la interpellació que vàrem fer a l'anterior Ple al conseller de Sanitat se'ns ha acusat, al Grup Socialista, de fer alarmisme, i crec que no és just. El Grup Socialista no ha fet alarmisme, sinó que el que ha fet és denunciar una situació que creiem que està malament, que creiem que empitjora cada dia i que, d'alguna manera, si ho denunciem és perquè el que voldríem és que s'hi posés remei, és que la cosa anés cap a millor i no que anés cada dia

a pitjor. De fet, si li pregunten a la gent què opinen de la sanitat i com creuen que va, tothom diu el mateix: no va malament; el problema que tothom diu és, bàsicament, les urgències –això no funciona bé, i quasi tothom ho diu– i les llistes d'espera. Perquè qui més qui menys té un parent, té un amic, té un veí que està pendent d'una operació i sap el que això vol dir. Perquè hi ha operacions que poden esperar més, però estar esperant segons quines operacions, com deia l'altre dia, sobretot el tema de les cataractes, de les pròtesis de genoll o maluc, que vol dir esperar impossibilitat, o una operació de pròstata, que vol dir esperar amb dolor en molts casos, realment, l'espera es fa molt llarga. I no estem parlant d'uns mesos, estem parlant d'anys, i això jo crec que és important. I, per tant, no se'ns pot acusar i no se'ns pot dir que fem alarmisme quan el que fem és dir que aquesta situació ha de millorar i que aquesta situació s'ha de corregir.

I això és el que diem amb la Moció, i la veritat és que lamentem que no se'ns hagi volgut fer cas en aquesta Moció, que no se'ns presenti una moció alternativa. És evident que potser un..., no es pot fer en tres mesos, sinó que se'n necessiten més. Nosaltres demanem unes garanties de temps màxims de sis mesos, que és dir sí i no, en unes coses sí i en altres no. Tot això seria acceptable, però crec que no és de rebut que no es vulgui, en aquest Parlament, sobre aquest tema, encarregar al Govern que hi posi remei, que hi faci quelcom per millorar aquesta situació i que aconseguim, d'aquí a un any, poder parlar d'unes altres llistes d'espera..., que és evident que, com deia el conseller Trias, les llistes d'espera són inevitables, segur que amb un sistema com el nostre, en què la tecnologia millora dia a dia i en què els avenços tecnològics porten a més demanda, que hi ha d'haver unes llistes d'espera, sí, però el que no pot haver-hi és dos o tres anys d'espera, sobretot per a la gent gran, gent, doncs, que, en definitiva, com deia l'altre dia, tampoc els queden tants anys de vida, i que esperar tres anys en una cadira de rodes, com passa en molts casos, o sense poder sortir de casa, senzillament, com no sigui acompanyat per una altra persona, és quelcom molt important i que penso que hauríem d'intentar posar-hi remei.

De fet, les conseqüències del dèficit que té la sanitat catalana, una de les pitjors conseqüències és aquesta. Si nosaltres denunciem el dèficit de la sanitat és també, sobretot, perquè les conseqüències són, per una banda, el retard en els pagaments als hospitals, i això porta a una minva de l'activitat, perquè, a més a més, com que no se'ls apugen els imports, se'ls abaixa l'activitat, es retalla l'activitat, i allò que podrien fer per personal, per capacitat del mateix hospital, per anar reduint aquestes llistes d'espera, no ho poden fer perquè, al contrari, el que fan és anar endarrere en aquest sentit i retallar-los més el concert que els fa el Servei Català de la Salut, i, com deia abans, empitjora dia a dia.

Nosaltres creiem que això és una qüestió de planificació, de cercar una millor eficiència en el conjunt dels hospitals de l'Institut Català de la Salut i de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública, i volem que quedi molt clar que el que estem dient aquí i el que diu el Grup Socialista és que s'ha de donar més activitat, s'ha

de concertar més activitat en els centres, en els hospitals comarcals, en els hospitals de la XHUP, i que s'han de rendibilitzar els recursos de l'Institut Català de la Salut, que no estem dient, en cap cas, que s'hagin de fer plans especials de donar més activitat a l'Hospital General de Catalunya o la Clínica Platón o a clíniques privades. Sobretot, el tema de l'Hospital General de Catalunya, com ja denunciàvem. Perquè el conseller deia que a l'Hospital General de Catalunya se li havia donat un 1% dels concerts, però en certes intervencions quirúrgiques el que se li dona, per exemple en cirurgia maxil·lofacial, és el 12% del total d'operacions en cirurgia maxil·lofacial que s'ha fet a tot Catalunya l'any 96. Les dades que tenim són aquestes, perquè no en tenim de més modernes, perquè no se'ns han facilitat. Per tant, no volem dir més negoci als hospitals privats a canvi d'escanyar més els hospitals comarcals o els hospitals de l'Institut Català de la Salut, sinó tot el contrari: més activitat als hospitals de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, d'altra banda, vull aprofitar aquesta intervenció, que ja he dit que seria breu, per reclamar més transparència, més transparència en el Parlament, més informació als ciutadans en aquest tema de les llistes d'espera. Crec que si alguna cosa pot fer més suportables unes llistes d'espera és la informació i la transparència; el pitjor en aquest tema és que no se sàpiga quan t'ha de tocar i, sobretot, que no se sàpiga si realment no t'està passant per davant gent que ha arribat més tard que tu. Per tant, transparència per als ciutadans, informació als ciutadans, transparència en el Parlament. Jo crec que això hi ha de ser sempre i en tots els casos; ja li ho vaig dir l'altre dia al conseller: no és de rebut que no se'ns informi de coses que sabem, de dades que sabem positivament que el Departament té, perquè sabem què és el que els hospitals faciliten cada mes, quin és l'informe que els hospitals de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública estan obligats i faciliten cada mes a la Conselleria, al Departament de Sanitat; i en canvi se'ns diu que no es disposa d'una sèrie de llistes d'espera quan cada mes, com dic, es faciliten uns models estandarditzats molt amplis i molt detallats. I això és el que no pot ser, que el conseller ens digui a la seva resposta que no es disposa, per exemple, de llistes d'espera pel que fa a mamografies o ressonàncies magnètiques, la qual cosa, que se'ns digui això, que no es disposa de les llistes d'espera en mamografies i ressonàncies magnètiques, no és veritat, i, en tot cas, si fos veritat, seria una barbaritat; el que hauria de fer el Departament es disposar d'aquestes dades perquè no és de rebut que qui té l'obligació de planificar, qui té l'obligació d'organitzar tots els serveis assistencials, no disposi d'aquestes llistes.

Dic que el que es demana a la Moció no és res més que el que el mateix conseller ha declarat als mitjans de comunicació, que va declarar l'endemà de la interpellació en aquest Parlament o la mateixa nit, i en concret em remeto al que diu el diari *Avui* i que es va dir, i és que «el conseller Rius va afirmar ahir en el Parlament que el seu Departament està elaborant un nou model de gestió de les llistes d'espera que podria entrar en fun-

cionament el setembre vinent. Rius va indicar que s'estudia la possibilitat d'establir els temps màxims d'espera per a cada tipus de patologia en els hospitals públics.» Això és el que diuen diferents mitjans de comunicació i que va dir el conseller Rius, i alguna cosa així va dir aquí, en aquesta tribuna, alguna cosa semblant. I el que diu la nostra Moció és això –i amb les modificacions que s'hi haguessin volgut fer–, diu això: «Endegar un pla de xoc per a la reducció de les llistes d'espera a Catalunya per a les intervencions quirúrgiques, a través de centres hospitalaris de l'Institut Català de la Salut i de centres concertats de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública, i reduir-les a un màxim d'espera...», nosaltres dèiem «de sis mesos», però, si ens diuen que ara un any i després ja anirem als sis mesos, també els hauríem acceptat l'esmena. De la mateixa manera que en el segon punt de la nostra Moció diem: «l'establiment per part del Servei Català de la Salut de garanties de temps màxim d'espera», que és el que el conseller deia que estan estudiant de fer. Doncs bé, com a mínim, en aquest Parlament es podria aprovar encarregar al Departament de Sanitat que estableixi aquests temps màxims d'espera, que jo crec que són necessaris, que el ciutadà ha de tenir aquestes garanties...

I acabo ja dient que el mateix Síndic de Greuges, en el seu Informe de l'any 97, diu textualment: «Vam reiterar les recomanacions anteriors del Síndic i que s'adoptin les mesures necessàries per reduir les llistes d'espera i gestionar-les amb la deguda prioritització i màxima transparència pel que fa a l'informació als ciutadans, intentant donar una resposta eficient als milers d'afectats.» Jo crec que això no ho diu només el Grup Socialista, que és una reclamació del conjunt de la ciutadania, i demano una vegada més el suport d'aquesta cambra per a aquest tema, que crec que és prou necessari.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Poden intervenir, per fixar la posició, els diferents grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch, des de l'escó.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president; des de l'escó, per posicionar-me en nom del meu Grup en relació amb la Moció del Grup Socialista presentada per la diputada Carme Figueras. I dir-li que estem d'acord en el seu contingut, el compartim plenament, i pensem també que cal fer tot el possible per lluitar contra les llistes d'espera per a les operacions hospitalàries. És un objectiu que estic segur que tots compartim –el mateix conseller així ho va manifestar en el moment de la interpellació–, però alhora també crec que hem d'alertar del perill d'aprovar –potser en aquest cas em refereixo a termes més generals, i no estrictament a la Moció– documents o voluntats que esdevinguin estrictament utòpics, cosa que entenc que hem d'evitar de totes totes.

Des del nostre punt de vista, tenim els nostres dubtes sobre la possibilitat que es pugui resoldre amb eficàcia

6034

el tema de les llistes d'espera sense uns autèntics canvis estructurals i pressupostaris profunds per resoldre aquest greu o gravíssim problema de la nostra sanitat. Pensem, però, que el que cal és treballar-hi activament, debatre-ho en aquest Parlament i cercar vies de consens per tal que hi hagin les polítiques globals sanitàries i pressupostàries que condueixin a la resolució del problema.

Pensem, per tant, doncs, que la Moció és perfectament positiva, que té una bona intenció i que, per aquest motiu, doncs, es mereix el nostre suport. Ens agradaria veure-hi, evidentment, una voluntat positiva dels nostres serveis sanitaris per treballar per la solució d'aquest problema, i que l'aprovació d'aquesta Moció serveixi per donar un impuls en aquesta direcció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Portabella; també des de l'escó.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Per anunciar que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana donarà suport a la Moció que ha presentat el Grup Socialista, perquè, entre altres coses, evidència una –no pas l'única– de les moltes conseqüències que provoca la perversió del sistema sanitari, com a conseqüència del seu pèssim finançament.

Hem dit en moltes ocasions que el fet de no tenir un bon finançament del sistema sanitari provoca conflictes de tota mena: conflictes estructurals, conflictes econòmics i conflictes assistencials. És del tot lamentable, doncs, que al final siguin els mateixos ciutadans i ciutadanes del nostre país els qui acabin pagant en la seva pròpia pell les conseqüències d'aquests conflictes, que no deixen de tenir el seu origen en un tema purament administratiu.

És clar, a més, que estem davant d'un peix que es mossega la cua: com més retard en algunes intervencions, es produeix més complicació en aquestes, pitjors conseqüències clíniques i efectes econòmics negatius per a la sanitat pública, que, al seu temps, provoquen encara més retard en tot el procés; i tornem a començar. El problema és que la bola de neu es fa cada cop més gran, i els efectes finals poden ser del tot imprevisibles.

Per tant, és clar que plantejar un pla de xoc per a la reducció de les llistes d'espera per a les intervencions quirúrgiques al nostre país és del tot necessari; i aquesta necessitat s'evidencia especialment en les intervencions de cataractes i d'implantació de pròtesis de maluc i de genoll. Com també és necessari que això es faci a partir de mecanismes de planificació i utilització dels recursos de tota –i remarcuem «tota»– la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup, com ja hem dit, votarà favorablement la Moció del Grup Socialista.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Jordi Guíllot.

El Sr. Guíllot i Miravet

Gràcies, senyor president. No vull..., vindre aquí no és per alarmar per temps, sinó que així ho aprofitaré per veure aigua. (*Rialles.*) Una economia d'escala.

Senyores i senyors diputats, el nostre Grup donarà suport a la Moció presentada per la senyora Carme Figueras, en nom del Grup Socialista, en primer lloc, perquè creiem que és del tot convenient endegar un pla de xoc per reduir les llistes d'espera, especialment les que fan referència a les intervencions de cataractes i d'implantació de pròtesis de maluc i de genoll; perquè creiem també que és convenient l'establiment de garanties pel Servei Català de la Salut perquè els temps màxims d'espera no superin els sis mesos, i especialment en les qüestions abans esmentades. La senyora Carme Figueras, en la seva interpellació al conseller de Sanitat, exposava que en aquests moments Catalunya pateix una llista d'espera de trenta mil persones, que determinades intervencions, moltes, en concret a les que fan referència aquesta interpellació i la Moció subsegüent, i que afecten especialment gent gran, tenen mitjanes d'espera de quasi dos anys, i que això, evidentment..., i això representa no tan sols patiment social, pèrdua de qualitat de vida per a la gent afectada, sinó un descàndid del sistema públic.

Ens ha sorprès que el conseller Rius –i aquesta frase que llegiré ara no la trec de context–, en la seva argumentació, afirmés: «Una llista d'espera en sanitat no diu res per si sola, i només constitueix una forma més de racionament de la demanda.» Jo no sé què pot opinar el senyor professor Williams, pare de l'economia de la salut, d'aquesta afirmació, especialment amb relació a trenta mil afectats i amb temps d'espera de dos anys. Però el que sí que tinc claríssim és que si el conseller Rius és capaç de fer aquesta frase davant d'una d'aquestes trenta mil persones..., el tipus de resposta que pot rebre.

Aquí tenim un problema real, tenim un problema que afecta, molt en concret, determinades capes socials, que afecta també en concret determinades franges d'edat, que desacredita la sanitat pública, que té un efecte dominó en negatiu, que deriva, per a aquells que poden, a buscar-se sortides en mútues privades, etcètera, i cal que la sanitat pública això ho intenti resoldre.

Nosaltres, al revés del que argumentava el conseller, creiem que ni l'envelliment de la població, ni les noves tecnologies, ni l'increment de l'oferta que genera un increment de la demanda siguin els tres arguments que puguin justificar aquestes llargues llistes d'espera i aquestes llargues durades d'aquesta espera. Curiosament, les tres raons que dona el conseller són les tres raons que es poden previndre, perquè són previsible, i la funció del Departament és poder planificar, és poder programar segons les necessitats, i no sobre els increments o no de la demanda.

És per això que creiem que cal donar suport a aquesta Moció, creiem que cal abordar la reducció de la llista d'espera de la sanitat, que cal abordar amb decisió criteris que ens permetin aquest pla de xoc, que en un futur immediat puguin posar les coses en un sentit més just, més equilibrat, i, evidentment, a partir que s'hi esmercin recursos i es planifiqui sobre les necessitats per part de la sanitat pública. Per aquesta raó donarem suport a aquesta Moció, i creiem que aquesta Moció, encara que sigui parcial i molt adreçada a una sèrie de casuístiques molt concretes, per si mateixa podria començar a resoldre aquest tipus de problema.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Enric Herranz.

El Sr. Herranz i Masó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres compartim, evidentment, la preocupació en el tema de les llistes d'espera, donat que és un problema que afecta una gran part de la població i, a més, la salut d'aquesta gran part de la població, i és un tema molt delicat, i, per tant, pensem que s'han de posar mesures i mitjans per intentar reduir tant les llistes d'espera en el seu conjunt com el temps de permanència de cada un dels afectats en aquestes llistes d'espera.

Ara bé, tal com se'ns planteja la Moció, i com ha dit algun diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, realment, crec que és una mica utòpic pensar que, pel sol fet de dir que s'ha de fer un pla de xoc, podem solucionar aquest tema d'una forma ràpida i eficaç. Jo creuria més en un pla, no de xoc, sinó en un pla a mitjà termini, pel sol fet que, com tots sabem, i com també s'ha dit, el tema de l'eliminació de la llista d'espera no és un tema simplement de voluntat, sinó de possibilitat. No podem, d'avui per demà, doncs, obrir tornos a tots els hospitals; no podem doblar el pressupost per a materials protètics; no podem augmentar d'avui per demà els concerts, que seria una de les maneres –les tres que he dit– d'intentar rebaixar les llistes d'espera, per molt que, i amb tota la bona voluntat, aquest Parlament i els diputats que el formem aprovéssim mocions d'aquesta mena.

Penso, com dic, que no és qüestió d'un pla de xoc, que per molt que nosaltres ho diguem aquest pla de xoc comportaria tal canvi en l'estructura –com també ja dic que s'ha dit– que seria pràcticament impossible de portar-lo a terme, i penso que no seria seriós, en un tema tan important, pensar quedar-nos tranquils per haver aprovat una cosa d'aquestes, deixar-ho estar i a veure què passa.

Quant al tema de fixar un termini màxim de permanència –tema que crec que s'hi haurà d'arribar a la llarga–, potser, una mica, és el mateix del que acabo de dir en l'apartat anterior: queda molt bé, jo comprenc –com ha dit la diputada que ha fet la Moció– que ajuda que la persona estigui més tranquil·la, el fet de saber quan l'operaran, però no ens enganyem, que moltes vegades

vols fixar un dia i, per raons de servei –tots sabem que es produeixen urgències, que es produeixen fets inesperats–, aquests dies no es compleixen, i això és pràctica habitual, i pel fet que nosaltres ho diguem no canviarà. És a dir, ho torno a repetir, quedaria bé, seria el desitjable, però penso que, degut a la multiplicitat de factors que incideixen en aquest problema... És a dir, per exemple, en aquests moments, la necessitat de recanvis protètics –es va dir fa poc– va augmentar degut que hi ha una esperança de vida molt més llarga, i s'han de produir recanvis protètics, cosa que abans se'n posaven menys, l'esperança de vida era menor, per tant hi havia molts menys recanvis; ara hi ha una necessitat cada cop més alta de recanvi protètic que multiplica de forma exponencial la llista d'espera protètica.

També, jo trobo que ens estem fixant molt en dos tipus molt concrets d'intervencions, però n'hi han molts d'altres. És a dir, no crec que ens hàgim de circumscriure a les pròtesis i a les cataractes, perquè, és clar, qui li diu a un senyor que té galindons al peu que és més important la pròtesi de genoll que el seu *juanete*?, per dir alguna cosa, no? Aleshores, jo crec que ja és tot el ventall quirúrgic el que hauríem de tenir en compte, i ser molt conscients –ser molt conscients– que hem d'aprovar..., o hi hauríem de posar les mesures necessàries, però sempre tenint en compte que hauríem de comptar amb un mitjà termini.

Per tant, reconec que en el fons estic totalment d'acord amb l'esperit que mou aquesta presentació d'aquesta Moció, és a dir, solucionar el problema de la gent que està en llista d'espera, solucionar el fet que es pogués donar una garantia d'atenció de resolució d'aquest problema en el termini més breu possible, i no tan sols crec que això seria el bo, sinó que crec que és al que la població té dret. Ara bé, si bé coincidim en el fons, no coincidiria en la forma, com he dit; és a dir, no crec que sigui un pla de xoc el millor. Per tant, no donarem suport a aquesta Moció, però sí que anirem fent totes aquelles accions que creguem o que pensem que puguin ajudar, a un mitjà termini, com he dit abans, sense donar falses esperances a ningú, a anar solucionant aquest problema.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Josep Lluís Fernández, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Fernàndez i Burgui

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en principi, també coincidir en el fons, com han dit, que nosaltres –i jo personalment ho he viscut– comprem perfectament l'angoixa o l'estat en què es trobin les persones que es troben en una llista d'espera, esperant una intervenció que es retarda a vegades, potser, massa. Per tant, potser coincidim en el diagnòstic, però en el que no coincidim és en el tractament –ja que estem parlant de temes mèdics–, i tampoc exactament en el motiu del diagnòstic.

Miri, senyora diputada, el problema de les llistes d'espera –i aquí s'ha parlat per diversos diputats com si fos un problema del sistema sanitari català– no és un problema de la sanitat catalana, i vostè ho sap; ho sap per informació i ho sap per experiència. És un problema del sistema sanitari català, del gallec, de l'andalús, de l'Estat espanyol, d'Europa i d'arreu del món on hi hagi un sistema sanitari d'accés universal i gratuït, tot simultaniejant amb un augment important de l'envelliment de la població.

En la substanciació de la interpellació que ha motivat aquesta Moció, el senyor conseller va explicitar extensament tots els motius de l'existència de les llistes d'espera i que, per tant, no mencionaré. I és obvi que en aquest punt no es pot influir. El problema és que l'entrada en aquest sistema d'aquests processos creix a un ritme exponencial, i que el factor, de tots els que va mencionar, més important en aquest ritme exponencial és el ritme d'envelliment de la població, que els recordo les xifres que va dir el senyor conseller: del 81 al 96, passa de l'11 al 16,3% de la població més gran de seixanta-cinc anys, molt més accentuat a Barcelona, que passa del 17 al 20,7. I és precisament en aquest sector de la població en què, evidentment, als setanta-cinc anys, qui no té cataractes?, qui no té artrosi?, qui no té altres problemes? Perquè vostès només han mencionat això, però, coincidint amb el doctor Herranz, ens oblidem que també hi han molts més processos coronaris, per dir-ho..., i són seriosos; que hi ha molts més processos, aneurismes d'aorta i d'altres, que també s'haurien d'afegir a aquests, i faria una llista bastant més llarga.

En aquest sentit, s'ha de tenir en compte que el sistema català de salut, mitjançant la concertació, ha anat fent actuacions específiques en aquest camp des de fa diversos períodes, amb resultats diversos que generalment han sigut molt positius al principi, amb un període després d'estancament, cosa que ha passat –i torno a dir la generalització– no en el sistema català de la salut, sinó també en els altres sistemes sanitaris d'arreu d'Europa. És una realitat; s'han provat els tractaments de xoc, però com podem tractar un problema que és permanent d'una manera de xoc? El que hem fet aquí és tota una sèrie de sistemes, d'actuacions no de xoc, sinó permanents, de les quals se'n van mencionar bastants, en el sentit en què s'hi pot lluitar. No podem impedir que cada vegada hi hagin més persones grans i, per tant, més persones que necessiten intervencions per processos degeneratius. El que hem de fer és, dintre de les possibilitats que tinguem, millorar l'oferta, és a dir, fer més intervencions, i això, senyors, fa temps que ho fem, amb diversos factors que vam mencionar: l'augment de l'activitat, el control de la demanda induïda mitjançant un canvi d'hàbits tant dels professionals com de la població, amb l'augment de la cirurgia major ambulatoria, amb un nou sistema de pagament que incentiva d'alguna manera els tipus de resposta que millorin la recuperació de les llistes d'espera..., amb totes aquestes mesures, sobretot dintre l'augment de l'activitat, que és el fonamental –ja que en tenim més, doncs, n'hem de fer més, i en fem molts més–, la millora de la gestió, que ha sigut evident als hospitals de l'ICS... I vostès saben –i si no, demanin-ho, que els ho

donaran– que ha millorat moltíssim en els últims anys el nombre d'intervencions practicades. Una disminució de l'estada mitjana, un augment important del nombre d'altres... És a dir, s'ha augmentant molt l'efectivitat. Ja hem fet el que havíem de fer.

També s'ha fet un augment de la dotació tecnològica. I què suposa, això? Pressuposa que les varices, que abans tenien un ingrés de set dies, i per tant només se'n podia fer una en un llit, actualment, gràcies a la dotació tecnològica, la fan ambulatoria i en fan tres en un dia i no s'ingressa, se'n van a casa, la qual cosa ens ha permès augmentar molt el nombre de varices que s'estan operant. (*Remor de veus.*)

També econòmica; ja li ho va esmentar el conseller de Sanitat, que havia dedicat...

El president

Pari un moment. (*Pausa.*) Continui.

El Sr. Fernàndez i Burgui

...48.000 milions de pessetes a la concertació hospitalària des de 1993 a 1997 per assolir més activitat. La compra selectiva de determinades tècniques i procediments, encaminats a la millora de l'efectivitat i l'eficiència en la utilització dels recursos de cada un dels centres, per exemple, per això de les varices que li he dit, però li diria més coses: li diria les endopròtesis, els aneurismes d'aorta, que normalment requereixen vint dies, i deu dies d'estada amb cures intensives, i que avui dia se'n van a les quaranta-vuit hores a casa. I això està concertat i pagat, i amb això es fan moltes més intervencions. També l'estereotàxia per a les malalties..., o per a les metàstasis o per als processos neuroquirúrgics. Tot això s'ha fet, senyora.

La compra selectiva de resolució de determinats casos lligats a patologies més prevalents o amb més impacte sobre l'estat de salut de la població. Aquesta compra, però, s'ha d'emmarcar, evidentment, en un escenari econòmic determinat, primant l'eficiència i la resolució, que també ho ha mencionat el company del PP. Com a conseqüència, li recordo l'augment de l'activitat en algunes d'aquestes patologies, les que ha dit, perquè jo n'hi sumaria moltes més, de patologies, que també s'han fet, que va mencionar el senyor conseller: cataractes, un augment d'un 58,8% més d'intervencions; pròtesis, més d'un 60%, de malucs; de genolls, un 60%; de varices, 6,4%; d'hèrmies, 17,8%; de colecistectomies, un 10,6%, amb un increment de les altes en aquest mateix temps de tan sols un 14%. Miri si ha millorat l'eficiència i l'eficàcia. Però, és clar, és que per molt que millorem ens en continuen entrant cada vegada més. Potser sí que ens haurem d'ajuntar tots a pensar que és un problema real i asseure'ns a buscar solucions definitives, però, compte, sense demagogia, i això que s'està fent avui aquí és demagogia. (*Remor de veus.*)

Per tant, en aquest punt pensem que en un problema que no és un problema agut, és un problema del moment, és un problema crònic, és un problema aguditzat perquè cada vegada n'hi ha més, però permanent i constant, i que nosaltres hem fet un tractament perma-

nent i constant que està aconseguint resultats, pensem que un tractament de xoc per a un moment determinat no és una solució per a un problema mantingut, i per tant votarem que no a això del moment de xoc.

Respecte al segon punt –i vull contestar-los a tots, per tant vaig ràpid–, realment sembla que marcar un establiment de temps màxim d'espera pot semblar una aspiració lògica i raonable, però té greus inconvenients i una gran dificultat de realització. En primer lloc, ja li he dit que els temes mèdics no són iguals que altres; no és el mateix fer cotxes o programar construccions d'edificis que operar pacients: cada pacient és diferent, encara que tingui el mateix procés, cada pacient és ell mateix, i a més del pacient, també és diferent qui el tracta, que és el metge, que cada un té unes indicacions, molt respectables, unes idees i unes maneres de tractar. Que les llistes d'espera, més que el Departament, les tracten en primer lloc els hospitals que les tracten, els quals compten amb les seves possibilitats físiques de quiròfans o de llits i amb les seves possibilitats de personal, i sobretot el professional, que és el que realment les manega i el que és responsable del pacient i el segueix, i moltes vegades és el que s'encarrega de desviar-lo a un altre centre, abans que el Departament.

Per cert, li vull dir que no se n'assabenten mensualment. La llista d'intervencions que donen aquestes hospitals és l'activitat global, però les llistes d'espera van al Departament semestralment. I li diré també que els metges, quan a vegades volen de tant en tant mirar la llista d'espera, es troben que hi ha gent que ja està operada, i per tant s'ha esborrat; que no vol operar-se perquè ha canviat d'idea, o alguns que estan realment en dues o tres llistes d'espera. D'aquí ve –i contesto també diverses preguntes de diversos diputats– que el senyor conseller va dir que farem el setembre o octubre una monitorització de les llistes d'espera, perquè segur que, quan les fem de veritat i movem els hospitals d'arreu perquè busquin realment la realitat, aquestes llistes d'espera disminuiran bastant. *(Remor de veus.)*

També ha dit el senyor Herranz una cosa en què té raó: la fixació d'un temps màxim per a determinades patologies podria comportar un allargament de les llistes d'espera per altres processos, procediments, i traslladar el problema a altres tipus de pacients. N'ha mencionat un, però en podrien ser molts. I a més li diré que quan un pacient està a la llista d'espera moltes vegades li diuen que el dia 3, o el dia 20, o tal dia, arriba aquest dia i no el poden ingressar, perquè abans d'operar un adenoma de pròstata han operat un carcinoma de pròstata. I si bé és molt trist que una persona, quan ja té anys, tingui un problema que no hi veu bé i tingui unes cataractes, també li dic que hi ha un augment de les neoplàsies, i també és molt trist que una persona jove amb una neoplàsia no se l'atengui immediatament.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Fernàndez i Burgui

Bé, no em deixen contestar a tots, però gràcies, senyor president.

Evidentment, pel motiu que he donat, també votarem que no a la segona part de la seva Moció.

Moltes gràcies, senyor president. *(Remor de veus.)*

El president

Moltes gràcies. La senyora diputada presentadora de la Moció em demana la paraula. Per quin concepte?

La Sra. Figueras i Siñol

Senyor president, per contradiccions, perquè el senyor Fernández Burgui diu...

El president

Mig minut.

La Sra. Figueras i Siñol

...diu que no es donen al Departament, els hospitals no donen les dades sobre les llistes d'espera. No diré quin hospital és, evidentment, perquè, si no, rebria segurament alguna reprimenda per part del Govern, però totes aquestes pàgines estan dedicades a llistes d'espera amb totes les patologies i amb totes les especialitats, primeres visites, intervencions quirúrgiques i proves, i això es dona cada dia 5 de cada mes. Això ho he dit a la tribuna i ho vaig dir l'altre dia, i no es pot dir que no és veritat que no es donin les llistes d'espera al Departament.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. *(El Sr. Fernàndez i Burgui demana per parlar.)* Per rèplica? Per contradicció també? El senyor diputat em demana la paraula.

El Sr. Fernàndez i Burgui

Per contradiccions.

El president

Mig minut.

El Sr. Fernàndez i Burgui

Moltes gràcies. Només és per dir que reben totes les dades assistencials, però les dades de les llistes d'espera continuo dient que són semestrals i, a més, de tal complexitat, que elaborar-les després porta molt de temps.

Moltes gràcies. *(Remor de veus.)*

El president

Silenci, si us plau.

Acabat el debat, procedirem a la votació de la Moció. Demano a les senyores diputades i diputats que es preparin per a la votació. *(Remor de veus.)*

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 42 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

6038

Senyores diputades, senyors diputats, abans d'aixecar aquest llarg Ple de dos dies, com que és l'últim Ple que celebrarem fins al mes de setembre, vull aprofitar l'avinentesa per desitjar-los a tots vostès, senyores diputades, senyors diputats, unes bones vacances d'estiu.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i catorze minuts.